

Max Prantl

Het Stralende Hart

Authentiek verslag van een verlichting

*Het
stralende
hart*

Max
Prantl

Oorspronkelijke uitgave: als 'Licht aus der Herzmitte',

Verlag Hermann Bauer KG, Freiburg im Breisgau 1985.

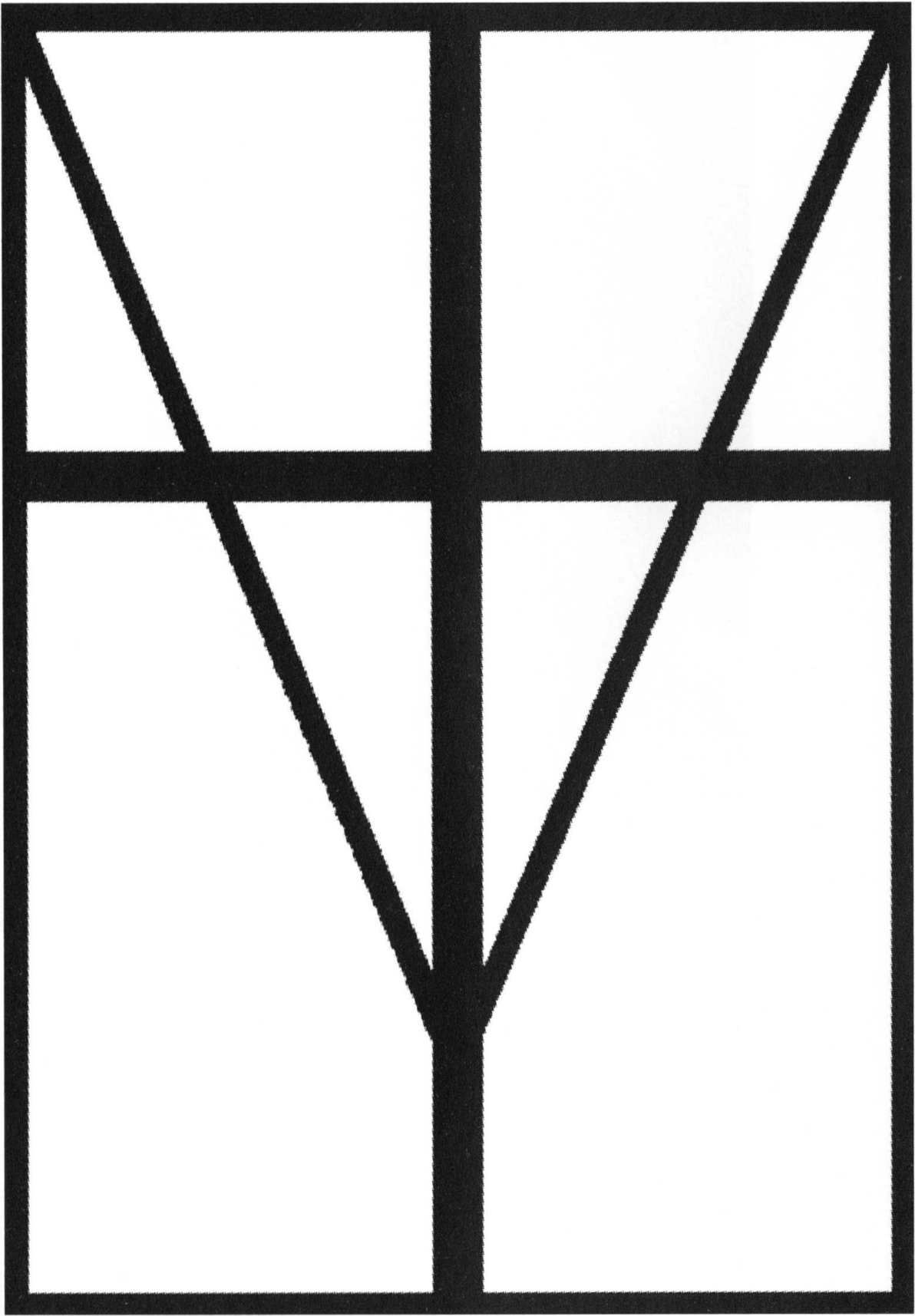
ISBN 90-806534-1-1 NUGI 626,631

De foto's van de schilderijen van Max Prantl zijn gemaakt door Wolfgang Waas

© september 2001 De Nederlandse rechten voor vertaling, uitgave en verspreiding berusten bij I. van Gemert, Lange Nieuwstraat 110, 3512 PP Utrecht. Van deze uitgave mag op geen enkele wijze iets gekopieerd worden, tenzij met schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Lotte Ingrisch en Gottfried von Einem, in diepe dankbaarheid.

Elisabeth Prantl

Inleiding

Max Prantl was een visionaire mysticus, wiens gezichten en visioenen de inhoud van dit boek bepalen. Nu zal de ene lezer een ontmoeting met engelen, geestesgestalten en demonen belangrijk vinden, terwijl een ander die onnodig en overbodig acht. Doorslaggevend voor dit boek is, dat hierin geen landschappen en betrekkingen aan gene zijde worden geschilderd, maar de polaire krachten van onze eigen ziel. Wij zijn degenen die staan in het centrum van een kennis, die evenzeer dieptepsychologische inzichten bevat als de transcendent achtergrond daarvan. Daarbij is het niet van belang of die langs geïnspireerde dan wel intuïtieve wijze verkregen zijn.

Prantl koos als gesprekspartner een anonieme vriend, met wie hij over ons bestaan en denken, over goed en kwaad, Boeddha en Christus, materialisme, over wezen en bestemming van de vrouw en andere dingen discussieert. Maar de manier waarop hij dit doet, is buitengewoon. Hij verraaft diepe inzichten in de psychologie van ons denken, in het wezen van onze spiritualiteit en in een 'wereld aan gene zijde', die in onszelf ligt. Men bespeurt zijn 'intuitus mysticus' en laat zich daar graag door leiden.

Het boek is geen vertelling van een medium, maar een analytische weergave van feiten. Het bevat heldere uitspraken over wezenlijke krachten van onze ziel. Het lezen ervan zal de lezer winst brengen, ook als hij/zij geen esotericus of mysticus is. Wie zich door Max Prantl door de polariteit van ons bestaan laat leiden en het spoor van zijn mystiek volgt, zal bevrijd worden van veel angsten die het gevolg zijn van de tegenstrijdigheid van ons bestaan.

Johannes Zeisel

Over de mens Max Prantl

Max Prantl begon zijn mystieke reis toen hij vijfendertig jaar was - de klassieke leeftijd voor het ervaren van het kosmische bewustzijn, de verlichting. Zijn leven was treurig. Als schilder en dichter bleef hij miskend; slechts weinigen spitsten de oren toen hij een 'nieuwe tijd' verkondigde.

De vertrouweling, voor wie hij zichzelf zonder voorbehoud opende, was zijn zuster Elisabeth. 'Max', zo beschreef zij hem, was 1 meter 86 lang, mager, tener. Hij had wondermooie bruine, stralende ogen. Tijdens intense innerlijke activiteit kregen die een groene zweem. Zijn handen waren slank, zijn stem was warm, welluidend, liefdevol. Hij was eenvoudig, bescheiden, zonder pretenties, zonder pathos. Hij kleepte zich heel eenvoudig, maar hield van kleuren. Stijve boorden en stropdassen stonden hem tegen. Bij bijzondere gelegenheden droeg hij een zwart ribfluwelen jasje. Hij bewoonde een eenvoudige kamer, waar een vleugel stond, in de Anton Rauch StraBe 41 te Innsbruck. Hij hield van bloemen en dieren en, in zijn jeugd, van edelstenen, die hij evenwel niet als sieraad droeg.'

Max Prantl ging vrijwillig de oorlog in en raakte gewond, waarbij zijn rechter elleboog verbrijzeld werd. Wat hij werkelijk heeft meegemaakt weten wij niet, maar hij lachte nooit meer. Uit die tijd stammen zijn visioenen over de vernietiging en verandering van de wereld, een visie die niet op een christendom van de oude stempel uitloopt.

'Hij is erg ziek', schrijft Elisabeth op 1 april 1953 over haar broer Max, 'nog maar een schim van een mens. Medisch gezien is zijn lever volkomen geruïneerd. Hij ontmoet niemand en schrijft ook niemand.'

Hij weigerde elke behandeling door een arts. Zijn isolement werd totaal. Het uitgeven van zijn boek 'Licht aus der Herzmitte' financierde Max Prantl zelf door een geërfd stuk grond te verkopen. Toen zijn boek af was, zei hij: 'Ik zal hier niet lang meer zijn.' Daarna veranderde zijn wezen fundamenteel.

Max Prantl, die een bescheiden, gereserveerd karakter had maar niettemin een soort onaantastbare soevereiniteit uitstraalde, scheen de kern van zijn persoonlijkheid te verliezen. Op 21 februari 1957, vierenveertig jaar oud, stierf Max Prantl, de onbekende mysticus, zonder te klagen - zonder trouwens ook maar iets te zeggen. Als doodsoorzaak stelde de arts een maagperforatie en buikvliesontsteking vast. Hij stierf op de drempel van het watermantijdperk, dat ons onstuimiger verandert dan enig tijdperk hiervoor.

Lotte Ingrisch

Overzicht van de hoofdstukken

(De nummers van de hoofdstukken komen overeen met de brieven in de tekst)

I.	Het geestelijk ontwaken.	10
	De mystieke bruiloft. De stem van 'Het'	
II.	Het psychische ontwaken.	14
	De heren van de andere zijde. Gesprek met een katholieke priester. De gestalte van de geest. Unio mystica	
III.	De techniek van zieleterreur.	23
	Gedachtenwisseling met een vijand. Gedachtenwisseling met een angstig mens. 'Eeuwige verdoemenis'. De laatste wil van Lucifer. Een terreur aanval.	
IV.	Een gesprek met Tibetaanse magiërs.	33
	Zelfbewustzijn. De verschijnselen in de zielenwereld. Ons zonnestelsel. De weg door de levensvormen. De wereld der demonen en zelfbewustzijn. De mens als drie-eenheid. Het bewustzijnsbeeld. Dromen. De innerlijke zon.	
V.	Dwingende zieleverbindingen.	46
	Het bewustzijnsbeeld van een magiër. De weg van oertegenstellingen door de levensvormen. Zelfvernietiging. De dood van de magiër.	
VI.	Krachtenroof. Wilsvrijheid.	52
	Inzichten en verstandelijke bewijzen. Religie en wetenschap. Wonderen. Menselijke waardigheid. Christus de leider. De wachter op de drempel. Eenheid van de persoonlijkheid. Ontwikkelingsrijpheid om te ontwaken. De christelijke kerken. Scheiding der geesten.	
VII.	Angst. Hulp aan anderen. De taak van Christus.	61
	Vervroegd ontwaken. De gedegeneerde geestesziek 'De mens is slecht van jongs af aan'. Verstandelijke bewijzen en vergelijkingen. Een wilde avond.	
VIII.	Wat een zwarte magiër kan.	76
	Huiver voor de demonische machten. Engelen en aartsengelen. De drie wegen. De innerlijke naam. Het geheel en de dienende deelkrachten. Het paradoxale. Persoonlijkheid. De drie ontwikkelingsdoelen. Gautama Boeddha. Christus. Michaël. De dood en de apocalyptische ruiters. Bezit en macht. De drievuldigheid. Iedereen kan Christus zijn. De 'natuurlijke mens'. De bovennatuurlijke persoonlijkheid. Het kennen van God.	
IX.	De schepper van de wereld.	95
	Ontwikkeling tot persoonlijkheid. Materie. Ethervormen. Het egoïsme in de natuur. Oorlogen en geestelijke beslissing. Levenshouding, geweten en natuurlijk leven van de mens. Het opbouwen van levensvormen. De zin van arbeid. Techniek en wetenschap. Het einde der dagen.	
X.	Een gesprek met een eerlijke tegenstander.	110
	Materialisme. Vormen van waanzin. Godslastering of inzicht.	

XI. Een gedachtenwisseling met een doodsvijand.	115
De wereldbeschouwing van de gewetenlozen. De logica van het materialisme. Het recht van de sterkste persoonlijkheid.	
XII. Een gedachtenwisseling met een vrouw.	120
De aardse geslachten. Het huwelijk. Waarheid en aardse liefde. De uitdrukkingsvorm van de ziel in de geslachten. Het geheim van de vrouw. Het recht van de geslachten. Dictatuur en democratie.	
XIII. Reïncarnatie.	126
Goddelijke en aardse gerechtigheid. Ieder het zijne. De zin van lijden. De zin van helpen. Straf en vergelding. De wet van schuld en vergelding. Verstand en rede, geloof en weten.	
XIV. De wereldziel. Unio mystica.	136
Apocalyptische nacht. De grote belofte.	
XV. Christus, de madonna en Maria.	141
Vereniging van leven en dood. De kerk van de toekomst.	
XVI. Het overwinnen van Lucifer.	144
XVII. Woord en waarheid. De laatste gelijkenis.	146
Over de boeken van Max Prantl	149

De reproducties op de omslag en op de pagina voor de hoofdtypekst zijn schilderijen van Max Prantl.

Dit boek is ontstaan uit persoonlijke brieven aan dr. Paul Bargehr in G. Aan hem, mijn beste vriend, en aan mijn welwillende vriendinnen D.P. te L, D.P. te S., M.K te G. en M.K te I. wijd ik dit boek. Aan hen allen ben ik dank verschuldigd voor de beslissende invloed die zij op mijn weg hadden. In hun naam zij dit boek ook opgedragen aan ieder van mijn lezers en lezeressen persoonlijk.

I. Het geestelijk ontwaken.

Gisteren, zondag 1 augustus 1948, gebeurde er iets zo onbegrijpelijk, dat het mij vandaag nog moeilijk valt om het in woorden te vatten (en toch voel en weet ik dat ik het moet doen, omdat het niet alleen mij aangaat). Aan jou, mijn beste vriend, die deze dag een onbaatzuchtige helper met een helder inzicht voor mij was, een arts bij mijn dood en wedergeboorte, wil ik als eerste mens vertellen wat ik van deze gebeurtenissen al kan begrijpen.

Sinds vele jaren had ik er een vermoeden van, dat ik vlak voor de poort van een niet te vatten, geweldige wereld stond. Maar ik kon de grendel niet vinden die de deur nog voor mij gesloten hield, want ik was blind, blind van angst, zoals ik nu weet. Nu werd ik ziende, nadat ik alle angsten die een mens kan voelen, ongegronde en gegronde, doorleefd en van mij afgeworpen had. Ik werd ziende, ik vond de grendel en de poort sprong open; het werd licht in mij en om mij heen, zo onbegrijpelijk plotseling, zo verpletterend, alsof midden in de nacht de zon met een donderslag boven de horizon geworpen werd.

Je weet dat er vele jaren van onbegaanbare duisternis op religieus gebied aan dit zonnevuur voorafgingen. De laatste maanden beleefde ik mijzelf dikwijls als een lichaamsloos wezen, als iemand die in het onwaardse rondwandelt. Meer dan ooit stond ik in verbinding met goede en kwade machten. Langzamerhand leerde ik die helderder te horen en te zien. Daarbij besepte ik ook wat de 'onderscheiding der geesten' betekent, die door de christelijke leer verlangd wordt. Vroeger was ik veel te onduidelijk en te goed van vertrouwen.

Sindsdien kon ik mijn innerlijke krachten vrijmaken en uitstralen, een blauwwit, verblindend aartsengelvuur om te strijden met de duivelse machten, en een purper-violet licht (dat ik echter beter fluweelrood kan noemen), dat ik als 'straling van vrede' voelde. Vandaag weet ik - omdat er iets veranderd is en helderder, zuiverder is geworden - dat het nog iets heel anders betekent. Maar ik voelde dat het mij nog aan één straling ontbrak: die van de vreugde. En heel in de verte voel ik nog andere stralingen.

Ook heb ik op een aangrijpende manier het mysterie van de vrijheid beleefd. God en alle lichte machten dwingen nergens toe; zij willen volledige vrijheid van de wil. Daarom mag ook geen mens door andere mensen tot het goede worden gedwongen. Alleen de duivelse machten trachten te dwingen en schijnen daarom in eerste instantie sterker te zijn dan de lichte machten. Zijn ook de duivelse machten door God gewild en noodzakelijk? Daar had ik een antwoord op, een voorbarig antwoord. Later zal ik het helderder zien.

Ik maakte een keer mee dat een mens zich in verbitterde haat van mij afkeerde. Deze afkeer sprak hij uit met ijskoude woorden, die een definitieve beslissing in leken te houden. Ik had hem willen helpen en tot het goede willen dwingen, afgaande op zijn eigen innerlijke wens. Van meet af aan had ik gevoeld dat men niemand, die een vrije wil heeft, tot iets mag dwingen. Maar ik sloeg geen acht op deze stem, ik hoorde die nog niet duidelijk genoeg, ik was nog verblind. Zo ging ik door een noodzakelijke dwaling heen en door heel veel leed, voor ik tot helder inzicht kwam.

Hoewel deze mens zich dus ijskoud van mij had afgekeerd, wilde ik toch verder (innerlijk) aan zijn zijde blijven. Ik dacht dat ik daartoe verplicht was. Dit besluit stond nog niet vast in mijn hart, of daar zag ik boven mij een lichte gestalte (nu weet ik dat het de geest, het Eeuwige Ik van een nog levend mens was) en ik hoorde een stem die zei: 'Wanneer een mens zich van je afkeert, mag je hem niet meer proberen te helpen. Laat hem zijn eigen wegen gaan.'

Nu weet ik dat deze stem gelijk had. Men mag niemand zijn hulp opdringen, omdat men verder meent te zien dan hij. Maar wel moet men altijd bereid zijn om te helpen, wanneer de ander zich wil laten helpen. Men mag geen gekrenktheid in zichzelf dulden. Maar ik vatte de raad van die stem zo op, dat ik deze mens moest laten vallen, hem als verloren moest beschouwen. Ik voelde dat dat niet goed was, en sprak voor de eerste keer een lichte geest tegen, overduidelijk en beslist, natuurlijk omdat ik het verkeerd begreep.

Daar was moed en zelfvertrouwen voor nodig, want ik had het tot dan toe als vanzelfsprekend beschouwd om deze wezens, die ten opzichte van mij zo superieur waren, in blind vertrouwen te volgen en hen alleen maar duidelijk te onderscheiden van de duivelse machten, die zich onophoudelijk als 'vrienden' en 'raadgevers' aan de mensen opdringen, en sprekend op de lichte wezens lijken (hoe moeilijk ze van hen te onderscheiden zijn, zal iedereen weten die de zielenwereld kent).

Ik sprak dus tegen, en stond daarbij in zoverre in mijn recht. Eindelijk was het in mij opgekomen dat men niemand blindelings mag gehoorzamen tegen zijn eigen overtuiging in, zelfs wanneer die overtuiging een dwaling zou zijn. Alleen de duivelse machten kennen geen geweten en geen vrije beslissing meer en proberen die dus ook bij alle anderen te onderdrukken.

Achteraf schrok ik en verwachtte dat ik de lichte gedaante boven mij beledigd had door hem tegen te spreken, hoewel niet met kwade bedoelingen. Maar nee. Als een plotseling oplichten ging er een beweging van blijde verrassing door de gestalte. Die trilde ook door in haar stem. Ik hoorde: 'Nu heb je de zwaarste toets doorstaan.'

Ik ging al door vele vuurproeven heen. Steeds ging het daarbij om beslissingen voor of tegen het goddelijke licht. Enkele bijzonder zware beslissingen in de laatste vijftien jaar gingen erom, of ik een 'natuurlijk' mens wilde blijven of een 'bovennatuurlijk', geestelijk mens wilde worden. Die beslissingen heb ik steeds in volkomen vrijheid genomen; ik was me ervan bewust. Maar hoe hard ik er dikwijls ook voor moest vechten, toch leken ze me vanzelfsprekend.

Bij deze laatste beslissing moest ik breken met mijn diepgewortelde neiging tot blinde verering (verering is op zichzelf een noodzakelijke fase, voorafgaande aan goddelijke liefde). Ik vond het moeilijk om in te zien, dat ook blinde verering een verblinding is. God noch enige andere lichte macht wil blinde verering of blind geloof. Ook op dit punt staan de geesten tegenover elkaar.

Er ging een dag voorbij. Ik was niet helder en verward. Ik worstelde nog met het feit dat ook op zichzelf duidelijk goede neigingen verkeerd, een uiting van zwakte kunnen zijn (zo kunnen echter ook liefde, medelijden en alle andere lichte krachten vervormd worden). Terwijl deze gedachten in mij streeden lag ik op een wei. Toen flitste het besef door mij heen: wanneer ook de lichte machten mij op dwaalwegen kunnen leiden, ingeval ik hen in blind vertrouwen volg (omdat ik ze dan gemakkelijk verkeerd kan begrijpen), mag ik alleen op mijzelf vertrouwen.

En toen gebeurde het. Met een geluidloze en toch verpletterende slag, zoals wanneer er een granaat of een bliksem vlakbij inslaat, zodat men in een vermorzeland lichtschijnsel staat maar geen geluid meer hoort, scheurde de diepste en de hoogste grond van mijn wezen in mij open. Reeds maandenlang kon ik daar binnenvliegen, maar ik zag die altijd boven, buiten mijzelf.

Hoe het gisteren was kan ik pas later een keer nauwkeuriger beschrijven. Nu zeg ik alleen wat ik zag en gewaarwerd. Ik voelde mijzelf in het middelpunt van een ruimte, die echter ook 'ikzelf' was. Boven dat middelpunt stroomde een levendig, verterend vuur als een levende zon. Het kwam deze ruimte niet van buitenaf binnen maar stroomde er binnenin. Onderaan stond een zacht ademend,

blauwachtig licht, dat zich in de diepte als in een afgrond verloor. Dat zag ik in een onmetelijk kort ogenblik. Toen was alles een gouden vuurzee.

Met een schok trof mij het besef: mijn goddelijke en mijn aardse wezensdelen hebben zich verenigd. 'Boven' en 'beneden', mijn hogere en lagere ik, geestelijke mens en aardse mens zijn één: de mystieke bruiloft.

Wat er intussen met mijn lichaam gebeurde weet ik niet. Ik leefde zonder mijn lichaam, en vond het later pas terug. Als een geheel ander mens stond ik weer op en kon deze gebeurtenissen pas naderhand in mijn aan mijn aardse lichaam gebonden geheugen prenten. Het was alsof een afgrond mij scheidde van mijn leven tot dan toe. Deze afgrond is de mystieke dood. Kan een mens nog iets groters beleven? Er gebeurde iets nog groters.

's Avonds ging ik een kerk binnen, hoewel ik mijzelf geen christen kan noemen, net zomin als ik mijzelf een boeddhist zou noemen. Dit is niet in tegenspraak met mijn ervaringen en inzichten van de laatste jaren, waarin ik Gautama Boeddha en Christus steeds dieper heb leren verstaan.

Toen ik de kerk weer verliet zei ik, zoals ik al sinds jaren deed: 'Heer, wanneer u werkelijk hier aanwezig bent, dan groet ik u en buig ik voor u.' Toen kwam er een stem tot mij, als het ware uit de diepte van mijn eigen wezen: 'Voor jou ben ik hier niet aanwezig, jij moet mij op een andere manier vinden.'

Terwijl ik 's avonds nog over deze woorden nadacht - en pas nu werd ik mij ook de lichtende ruimte, waarin ik mijzelf sinds de mystieke bruiloft constant zie, helder bewust - was de stem plotseling weer in mij - de stem die ik in de kerk en ook vroeger al op beslissende keerpunten had gehoord. De stem was als het fluisteren van een zachte wind; ze kwam als het ware vanuit een bron in mijzelf, en toch voelde ik haar als de stem van een ander. Uit deze fluistering ontstonden pas begrijpelijke woorden, ze drongen pas tot mijn denkende, woorden vormende bewustzijn door, toen ik dit gefluister zelf in de diepte van mijn wezen had geaccepteerd en beaamd. De woorden waren de volgende:

"Ik hou van je en ik wil dat jij van mij houdt, wanneer je dat zelf wilt. Jij bent mijn eengeboren zoon, die ik liefheb."

Ik had het gevoel alsof ik in een afgrond viel. Ik kon niet meer ademen of denken. Toen begreep ik plotseling: deze fluistering is God. God zelf spreekt tegen mij, tot één van zijn kinderen, alsof ik zijn enige kind was. Zo spreekt God tegen elk van zijn kinderen, dat een voleindigde, unieke persoonlijkheid is geworden. Iedereen, die dat is geworden, is een onvergelykelijke verschijning die in de hele geestelijke wereld haar gelijke niet heeft. En elk van zijn kinderen is zijn eengeboren kind. In de scheppende schoot van de Godheid zelf, niet in de uiterlijke wereld werd het verwekt en daaruit geboren. Al zijn kinderen hebben dezelfde goddelijke waardigheid, op grond van hun gemeenschappelijke goddelijke oorsprong. Zo zei ook Christus: 'Weten jullie niet dat jullie zonen van God zijn?'

Pas toen ik dit had begrepen, drong de zachte fluistering van God weer tot mij door:

"Je moet mij niet vereren, je moet mij liefhebben, wanneer je dat zelf wilt.

Noem mij niet 'Heer', noem mij 'Jij'. Ik wil dat jij aan mij gelijkwaardig bent, als je tegen anderen over mij spreekt, noem mij dan 'Het'.

Je moet niets of niemand vereren, je moet voor niets of niemand buigen, je moet alleen liefhebben, omdat je dat zelf wilt."

De gedachte aan Christus overviel me en maakte me in de war. Toen hoorde ik de stem weer:

“Christus was mijn boodschapper. Iedereen, die dat zelf wil, kan Christus zijn. Denk er nog niet over na; je bewustzijn is er nog niet rijp voor.”

De zachte fluistering, de stem, was aanvankelijk hard en streng. Ze wekte geen gevoel in mij op, ze verlokte mij niet tot liefde. Ik nam haar alleen waar. En er gebeurde nog iets eigenaardigs. Vanuit de diepte, de blauwachtige afgrond beneden mij, was als een schaduw een vervormde gestalte van haat opgestegen, een demon van hoogmoed. Zijn lippen bewogen zich alsof de zachte fluistering, de stem, uit hem kwam. De eerste woorden van de stem waren misvormd door een soort gefluit en gekrijs. Eén ogenblik nam de angst mij in zijn greep. Maar ik nam het besluit om te geloven: ik zag en besepte dat de stem, de zachte fluistering, de waarheid was.

Een onmetelijk kort ogenblik bedacht ik: als de waarheid - naar menselijke begrippen - zo streng, zo hard, zo afstotend is, dan gruw ik ervan, dan blijf ik er liever verre van. Maar mijn besluit was: ik wil de waarheid, hoe die ook mag zijn, omdat het de waarheid is. Op het moment dat ik dat besluit brak het blauwwitte vuur uit mij los, zo verblindend licht als ik het nog nooit eerder had gezien - maar zonder woede, alleen als een wetmatigheid - en vaagde de demon weg.

Ik weet dat de demon niet probeerde mij tot hoogmoed of aanmatiging te verleiden. Hij probeerde mij angst aan te jagen voor de mogelijkheid dat ik door de woorden van de stem hoogmoedig zou worden. In die angst zou ik de stem, de zachte fluistering, natuurlijk niet meer als de waarheid kunnen herkennen.

De stem als zodanig was streng, hard, of beter gezegd: zo scheen ze mij toe vóór ik besloot mij tot de waarheid te bekennen, aangezien ik de goddelijke liefde nog niet kon herkennen.

Ik heb het beleefd, en nu nog huiver ik tot in het diepst van mijzelf, wanneer ik eraan denk dat de onwrikbare wil tot de waarheid, hoe die ook mag zijn, voor eeuwig beslissend is. Pas toen ik mij volledig vrijwillig - d.w.z. ik ben me daar bewust van - naar de waarheid had gekeerd en die beaamd had omdat ik haar als waarheid herkende - en niets anders, geen gevoel, geen belofte verleidde mij ertoe - werd de stem vervuld van een liefde en goedheid die ik in mijn bewustzijn niet meer kon bevatten. Wanneer ik dit onzegbare toch als inzicht onder woorden moet brengen - en ik weet dat ik dat moet - dan kan ik alleen maar zeggen: God straft niet. God is geen demon van wraak, van vergelding of eeuwige verdoemenis. Zijn rechtvaardigheid is van een heel andere aard. Die komt uit de oneindige volheid van zijn liefde, die voor allen oneindige vrijheid wil. God oordeelt niet. Iedereen is zijn eigen rechter. Wie zich van God afkeert, wie het duister kiest, veroordeelt zichzelf tot degeneratie.

God is geen ‘Hij’, God is een ‘Het’, ver voorbij alle aardse geslachtelijke voorstellingen. God, ons aller Oorsprong, is Vader en Moeder tegelijk voor ons.

God is de Oneindige Liefde. God is alleen Liefde.

God wil alleen liefhebben.

II. Het psychische ontwaken.

Enige tijd geleden zei je tegen mij: 'Jij staat voor een nieuwe trap van inzicht'. Ik had daar zelf nauwelijks enig vermoeden van (in mijn wakend bewustzijn). Des te aangrijpender kwamen de gebeurtenissen van die eerste augustus over mij. Sindsdien ervaar ik mijzelf als een eeuwige geest, als 'ik', en God, het niet te vatten, alomvattende 'Het', als 'Jij'. Kan er iets groters gebeuren met een mens?

Ja, er gebeurde iets nog groters. Maar eerst wil ik je vertellen hoe het verder ging na die alles veranderende omwenteling: heel anders dan iemand had kunnen verwachten. Ik weet nu dat ik met de gebeurtenissen, die jij nu kent, niet alleen voor mijzelf een nieuwe poort naar de lichtwereld opgeduwd hebt. Dat moet de 'heren van de andere zijde' erg verbitterd hebben. Reeds de volgende dag (ik had mijn ontsteltenis nog lang niet overwonnen) voerden ze verscheidene urenlang een aanval uit op deze nieuwe poort, zo verrassend en oppermachtig dat zij mij onder de voet hadden moeten lopen, wanneer ik mij niet toch gewapend had, zonder het zelf duidelijk te weten.

Laat in de avond van die eerste dag hadden de gebeurtenissen een inzicht en een besluit in mij laten rijpen. De demonische machten hadden daar door hun aanslagen zelf voor gezorgd. Ik was niettemin maar 'op een haar na' ontkomen aan deze aanslagen, die zij direct de eerste avond gedaan hadden.

Dat inzicht was: Ik wil voor niets of niemand bang zijn. Niets of niemand kan mij' schaden, zolang ik moedig en oprecht ben. Wanneer ik verder niets meer kan doen, kan ik altijd nog mijn gedachten en gevoelens volkomen rustig houden.

Dat geldt ook voor allen die eenmaal deze weg met mij willen gaan. 'Bindt na de overwinning je helm steviger vast!' Dat zei ik nog tegen mezelf op de avond van die eerste dag, en ik had het nodig, zoals je weldra zult zien.

's Middags op 2 augustus was ik klaar met mijn brief aan jou. Toen ging ik een lange boswandeling maken. Op een plaats die ik altijd al 'eng' vond, in de scherpe bocht van een diepe holle weg, scheurde er voor mijn ogen onverhoeds een soort gordijn doormidden en stond ik in een nieuwe wereld, die ik tot dan toe alleen in 'extases' en plotselinge visioenen beleefd had. Ik kon mijn aardse omgeving nog zien als tevoren, maar die was en is alleen nog een 'voorgond', die mijn innerlijk zien en horen niet stoort. Zonder verbinding met deze voorgond (dat is niet ruimtelijk bedoeld) drong een enorm grote massa verschijningen op mij toe. Ik doorzie deze massa tot nu toe slechts voor een heel klein deel. Daarom wil ik mij tot dat deel beperken, wanneer ik spreek over de op mensen lijkende gestalten, die in groepen, afzonderlijk en bij honderden op mij af kwamen. Door enkelen werd ik als een indringer beschouwd en wantrouwend afgewezen (het stoorde hen erg, dat ik met mijn aardse gestalte verbonden ben). De meesten naderden mij echter met een opvallend amicale vriendelijkheid, ja overvloeiend van 'hartelijkheid' - en ik, nog helemaal van mijn stuk door de gebeurtenissen van de vorige dag, was liefdevol en argeloos als een kind.

Pas veel later realiseerde ik mij dat het juist mijn gevaarlijkste vijanden waren, die zichzelf in opvallend stralende, fel lichtende 'engelengedaanten' als leiders, begeleiders en beschermers aan mij aanboden. Dat ik mij desondanks niet door hun overstromende 'honingzoete' goedheid en hartelijkheid liet beetnemen, kwam alleen doordat ik gewaarschuwd werd door hun heimelijk grijnzen, dat zij toch niet helemaal konden onderdrukken. Op dat moment bevreesdde het mij alleen maar; ik was echter nog lang niet zover dat ik hen kon doorzien. Desondanks handelde ik half onbewust juist, vanuit mijn 'gevoel'.

Eén van hen kwam met vriendelijke minzaamheid naar mij toe. Hij verscheen als een 'aartsengel' in volkse voorstellingen, in een schitterende ridderuitrusting (waarover ik mij enigszins verbaasde). Bovendien was hij veel mooier en indrukwekkender dan ik in mijn eigen geestelijke gedaante (waarover later). Hij zei (ik 'las' zijn woorden als gedachten, die in zijn gestalte vibreerden): 'Je ziet zelf wel dat wij oneindig ver boven jou verheven zijn. Desondanks zijn wij bereid om jou als onze gelijke te beschouwen, als een heel jonge kameraad die wij willen helpen. Je kunt een machtige kracht worden, maar voorlopig ben je nog volkomen onwetend en dat zou tot jouw verderf leiden. Want er loeren machtige vijanden op je. Sluit je bij ons aan! Wij zijn in staat jou veilig te leiden.'

Ik was getroffen door zoveel welwillendheid, en toch stootte iets mij af: het 'onechte' dat ik er op de een of andere manier in voelde, ondanks mijn argeloze bereidheid om mij te laten onderrichten. Ik bleef afwachten. Hij scheen dat niet op te merken en zei nog vriendelijker: 'Als eerste moeten we jou een naam geven. We zullen je 'koning Arthur' noemen. Dat zal je vast wel bevallen?'

Een afkeer overviel mij. Plotseling voelde ik, en sprak het ook uit: 'Nee. Mijn naam geef ik mijzelf!'

Vanuit mijn diepste innerlijk kwam er een naam in mijn bewustzijn. Ik kwam in de verleiding om daar teleurgesteld over te zijn (nu weet ik dat mijn 'vrienden' mij die teleurstelling probeerden op te dringen). De 'aartsengel', die nu een iets minder welwillende houding tegenover mij aannam (hij had zich ook teruggetrokken in de rij van de anderen), kwam nu weer naar mij toe en zei met aandrang: 'Dat is toch een boeren naam! Die draagt Jan en alleman, overal waar je maar komt. Wanneer je zo'n ordinaire naam kiest, beroof je jezelf van een grote loopbaan. Wij zullen je dan nooit als gelijkwaardig erkennen. Als je onze namen zou kennen!'

In zoverre moest ik hem gelijk geven. Het is echt een heel gewone naam, die toen in mijn bewustzijn kwam. Heel velen mensen dragen hem (als uiterlijke naam). Maar ik voelde: dit is mijn naam, een zakelijke, strijdbare naam. Het is niet aan mij om te vragen of hij schitterend of eenvoudig is. Pas veel later begreep ik: wanneer ik niet alleen deze heel gewone naam draag, maar ook (en dat vermoed ik) de gestalte ben die in de geestenwereld als een mythe met deze naam verbonden is, dan moet ik mijn hart stevig met twee handen vasthouden om het hier op aarde niet af te laten weten.

Als het volgens mijn 'hoop en wensen' gegaan zou zijn, dan droeg ik nu een naam van liefde. Maar sinds mijn mystieke dood hoop en wens ik niet meer. Ik ken en ik wil. Ik heb deze naam herkend als de mijne, en de naam (de innerlijke naam) beduidt het wezen. Het wezen, zoals ik mijzelf in de geestenwereld heb herkend, wil ik ook hier op aarde zijn.

Tegelijk met deze naam was er een soort melodie in mij opgestegen - geen 'mooie', geen melodie van liefde. Ze is nuchter en hard als een strijdkreet. Evenals de naam herkende ik deze melodie, deze roep, als 'van mij'.

De lichte, beter gezegd: glanzende gestalten stonden nog om mij heen, toen ik plotseling van binnenuit de 'impuls' kreeg om mijn naam en deze kreet de zielenwereld in te slingeren. Hij stond als een in zichzelf stromende en wiegende baan van licht over de wereld, en toen loste hij op in een in de verte weergalmende, rommelende donder die mij ijselijk diep aangreep. De 'lichte' gestalten rondom mij waren verdwenen (pas later begreep ik waarom!), en langzaam schoof er iets op mij toe wat leek op een muur van zwart ziedend schuim. Ik zag dat het demonengestalten waren. Een walgelijke vleug als van verrotting woei van hen naar mij toe: duivelse haat. Ik lachte erom, maar plotseling drongen er onophoudelijk pijlen mijn ogen binnen (ik voelde het lichamelijk, zonder pijn, als een weerzinwekkend glijden als van slangen) en ranselden er verpletterende slagen op mijn hoofd. Eén ogenblik was ik als verlamd van schrik. Ik kon geen tegenstander meer onderscheiden.

Toen lichtte het in mij op: angst? Nee! Ik kon weer helder zien en vernietigde de muur van demonen met een flits van het Blauwe Vuur. Alles vloog uiteen in brandende vodden. De aanvallen met pijlen en slagen (deze tegenstanders bleven onzichtbaar voor mij) bleven nog urenlang doorgaan. Maar ik begreep dat ik daar niet op hoefde te letten (de reden daarvoor en de tegenstanders, die toen nog onzichtbaar voor mij bleven, kende ik nog lang niet).

In de loop van de volgende uren beleefde ik nog vele verrassingsaanvallen en duivels listige pogingen tot misleiding, onder een goede camouflage van eerbare mensen. Veel daarvan raakte mij hard, maar het was erg leerzaam. Bovendien zag ik ook in dat ik geen van deze gestalten dichtbij hoefde te laten komen. Ze kunnen de 'tovercirkel' van mijn aura niet overschrijden. Wanneer ik mij echter door angst laat overmeesteren, dan lost mijn aura op en kan alles dicht bij mij komen.

Tot dan toe kon ik ook alle demonische gestalten met het Blauwe Vuur verpletteren en verbranden. Dat maakte mij beslist zeker van de overwinning. Toen - ik kwam juist vanuit het bos op een weg uit - stond daar plotseling op de weg, die wat de aardse omstandigheden betreft volkomen zonder schaduw was, in de volle zon lag en waarvan ieder detail duidelijk zichtbaar was, op een afstand van enkele meters een donkere groep gehurkte gestalten (wat het betekende dat ik hen bij wijze van uitzondering verbonden zag met mijn aardse omgeving, en niet zoals anders duidelijk daarvan gescheiden als gestalten van een 'andere' wereld, dat doorzag ik nog lang niet). Ik snauwde hen toe: 'Wie zijn jullie?' Ze fluisterden geheimzinnig: 'Je zult nu sterven! Wij wachten op je begrafenis.'

Zeker van mijn overwinning viel ik hen aan met het Blauwe Vuur. Maar ze giechelden alleen maar honend en kwamen dichterbij. Een afschuwelijke angst greep mij aan. Ik voelde mij weerloos. Het was een gevaarlijk, zeer beslissend ogenblik. En weer lichtte het besef in mij op: alles mag gebeuren, maar angst mag mij niet in zijn greep krijgen! Het werd weer licht in mij, en nu pas kon ik vlak bij mij een lichte gestalte zien (dezelfde aan wie ik de laatste proef voor mijn 'mystieke bruiloft' te danken heb) en haar stem horen: 'Kijk hen alleen maar strak aan, dan zullen ze wegsmelten!' Dat deed ik, en de gestalten verdwenen. Ze probeerden het nog verschillende keren opnieuw, tot ze uiteindelijk definitief vervlogen (de achtergrond van deze onbehaaglijke belevenis besepte ik pas lang daarna, en ook de reden waarom het Blauwe Vuur tegenover hen gefaald had. Ik kom daar in een latere brief op terug).

Daarna werd het leeg om mij heen. De zwarte machten vielen niet meer rechtstreeks aan. Ik zag dat ik hun moed voorlopig gebroken had. En er werd mij iets nieuws duidelijk. Gedurende deze laatste uren had ik mijzelf steeds als 'geest', als 'geestelijke gestalte' gezien. Wat dat eigenlijk is besepte ik toen nog niet. Maar ik zag: mijn geestelijke gestalte is heel anders dan mijn aardse gestalte, niet mooi en niet lelijk, niet groot en niet klein; een zakelijke, duidelijke gestalte van een vechter. In de zielenwereld ben ik niets anders dan een strijder tegen de demonische machten van haat, verachting, wraak - dezelfde vervorming van goddelijke kracht, waartoe ik vroeger zelf ten diepste vervallen was (er zijn vroeger tijden geweest dat ik van mijzelf dacht: 'ik ben alleen nog maar haat en gloeiende wraakzucht, die hele volken zou kunnen verpletteren'). Ik beschouwde het als 'heilige haat', ik geloofde in een 'plicht tot wraak'. Dat is allemaal een demonische vervorming van liefde, van gerechtvaardigde zelfverdediging en van zorg voor anderen).

Toen ik mijn gestalte als die van een vechter begrepen had, zag ik ook: de anderen vallen niet meer aan, tenminste niet meer rechtstreeks. Zij zouden graag met rust gelaten willen worden. Nu wil ik aanvallen.

Nu kwamen er uren en dagen van bruisende vreugde voor mij, wanneer ik als een stormwind met het Blauwe Vuur binnendrong in verzamelde groepen demonische krachten, die een licht wezen in

het nauw brachten. Alle wezens van de zielenwereld kennen mijn naam nu, maar niet in hun wakend bewustzijn (dat ik die hier niet noem, heeft alleen maar als reden dat het mij nutteloze aandacht kost, wanneer iemand 'onbedoeld' bewust mijn naam denkt. Die dringt dan als 'roep' tot mij door. Ik hoor het zelfs ook, wanneer iemand deze naam in zijn onderbewustzijn uitspreekt. Maar wanneer hij het bewust doet, brengt het mij nog in verwarring).

Ik kan nu met het onderbewustzijn van hoogontwikkelde mensen spreken, alsof wij elkaar aards-lichamelijk kunnen zien. De afgelopen dagen had ik veel van dergelijke gesprekken, vooral met katholieke priesters. Ieder die er werkelijk toe geroepen is om priester te zijn, waakt onophoudelijk over de zielenwereld. Natuurlijk beseffen slechts weinigen in hun wakend bewustzijn wat zij hier (in de zielenwereld) waarnemen, spreken en meemaken. Toch verschijnen zij met al hun persoonlijke eigenschappen, die ik meer dan eens achteraf bevestigd zag (dit onophoudelijke waken over de zielenwereld wordt ook door de lichamelijke slaap niet onderbroken. Het onderbewustzijn, de 'ziel', is altijd wakker. Alleen het bewuste denken en beleven is gedurende de slaap alleen in dromen mogelijk).

Ik geef hier zo'n gesprek bij benadering weer, aangezien ik daarbij zelf veel nieuwe inzichten opdeed. De meesten van mijn gesprekspartners begonnen als volgt:

'Jij maakt mij voortdurend ongerust met je vuurverschijnselen. Ik bezweer je in de naam van de Almachtige God: zeg de waarheid! Ben je een demon?'

'Nee.'

'Wat ben je dan?'

'Ik ben een goddelijke geest, een kind van God, net als jij en alle anderen. Maar mijn weg als mens met vermoedens en dromen is voltooid. Ik ben ontwaakt. Ik ben een Eeuwige Zon.' 'In wiens naam werk jij?'

'In mijn eigen naam.'

'Niet in naam van Christus?'

'Nee.'

'Niet in naam van God?'

'Nee.'

'Dan moet je in naam van de duivel werken. Iets anders bestaat niet. Ben jij Lucifer?'

'Nee. Ik werk in naam van mijzelf. Jij kent die. Ik ben een kind van God, net als jullie allemaal. Ik ben een licht van het oerlicht, ik ben oneindige liefde, net als allen die van goede wil zijn. Maar velen weten dat nog niet. Ik weet dat ik de Oneindige Liefde ben en dien die Oneindige Liefde, God, uit vrije wil. God wil niet vechten, God wil alleen liefhebben. Ik vecht voor de Oneindige Liefde van God de weg vrij naar de harten van de mensen en wezens, die nog door haat, wraakzucht en verachting verduisterd worden. Ik verander mijn goddelijke liefdeskracht in een vernietigend vuur tegen de zwarte machten van haat en straal het uit over de wereld - als Eeuwige Zon ben ik gelijk aan allen die dat ook zijn of willen worden; ik ben uniek, onmiskenbaar persoonlijk zoals zij.'

'Dan vereer je God dus?'

'Nee.'

'Buig jij voor God?'

'Nee. Ik ben aan hem gelijkgesteld. God wil het zo en ik wil het.'

'Vereer jij Christus?'

'Nee.'

'Een laatste vraag: heb jij angst voor God?'

'Nee.'

'Nu heb ik je door! Zo kan geen verblind mens, maar alleen een duivel spreken. Je bent dus toch een duivel! Ben jij Lucifer?'

'Nee. Alle zwarte machten hebben angst voor God.'

'Hoe kun jij Christus en God niet vereeren, niet voor hen buigen, en toch geen duivel zijn? Dat is een niet op te lossen tegenstrijdigheid!'

'Nee. Ik heb Christus lief als een broeder, met oneindige liefde, dankbaarheid en vertrouwen. Vanuit diezelfde oneindige volheid van mijn hart heb ik God lief, ons aller Oorsprong, als een Vader en Moeder. Verering is liefde, die nog niet vrij is van angst. Kan er een grotere verblinding bestaan dan de angst voor God, voor de Oneindige Liefde? Niemand hoeft ook bang te zijn dat hij die zou kunnen krenken of beledigen. Want oneindige liefde is ook oneindige vrijheid, onaantastbaar voor allen die haar niet in liefde naderen. God wil dat al zijn kinderen oneindige liefde en oneindige vrijheid zijn, als ze dat zelf willen. Want alleen een geheel vrij mens kan helemaal, met zijn volle, ongedeelde wezen liefhebben. God wil oneindige liefde in oneindige vrijheid, liefde zonder angst dus. Daarom wil de Oneindige Liefde geen vernedering, geen onderwerping; ze wil enkel liefde. Alleen onder gelijkgestelden kan de liefde vrij zijn van angst.'

'Daar kom ik nog niet uit. Zeg mij: heb jij God nodig?'

'Nee. Ik heb niemand of niets anders dan mijzelf nodig.'

'Je bent waanzinnig, of je bent toch Lucifer!'

'Nee. Als ik God nodig zou hebben, dus in de zin van noodzakelijk om te leven, als ik zonder God niet zou kunnen leven, net zoals bijvoorbeeld mijn lichaam zonder lucht niet kan leven, dan zou ik God toch zeker moeten proberen te dwingen om bij mij te zijn (net zoals het lichaam de lucht gretig en niets ontziend naar zich toe trekt, wanneer het ervan verstoken is). Maar God laat zich door niemand naar zich toe trekken, God laat zich door niemand dwingen. God is De Oneindige Vrijheid, evenals al zijn kinderen oneindige vrijheid zijn, als ze dat zelf willen. Niets of niemand kan van een vrij mens iets eisen of hem tot iets dwingen. God schenkt zijn liefde aan iedereen, die haar wil erkennen en aannemen. Zijn liefde is een geschenk, maar geen noodzaak. God, de Oneindige Liefde, beloont niet en straft niet. Ze schenkt zichzelf weg in oneindige vrijheid.' (de diepste reden waarom geen enkele goddelijke geest God 'nodig heeft', noem ik in de 10e brief. Om dezelfde reden zijn duivels geen zelfstandige wezens meer).

'Dat spreekt alles tegen wat ik weet en waar ik in geloof. Maar ik heb je nogmaals op een tegenstrijdigheid betrapt. Jij zei toch: 'Ik heb niets of niemand anders nodig dan mijzelf. Maar je hebt toch lucht en voedsel nodig om te leven?'

‘Nee. Ik heb die niet nodig. Mijn lichaam heeft die nodig. Maar heb ik mijn lichaam nodig om te leven? Nee. Ik heb het alleen nodig wanneer ik op aarde wil werken. Ik heb het alleen nodig omdat ik als mens tegen mensen wil spreken. Op aarde wil ik niets anders zijn dan een mens zoals ieder ander. Persoonlijk verhef ik mij op geen enkele manier boven iemand anders. Alleen zo heeft iedereen de vrijheid om zonder angst mijn woorden aan te nemen of af te wijzen.’

‘Maar hoe wil jij jezelf dan in onze ogen bewijzen?’

‘Ik hoef mij tegenover niets of niemand anders te bewijzen dan tegenover mijzelf.’

‘Wat zou ons dan moeten dwingen jou te geloven?’

‘Niets moet jullie dwingen. Jullie zijn volkomen vrij om mijn woorden aan te nemen of af te wijzen. Maar aan degene ze wil aannemen, breng ik het vrij-zijn van elke angst, breng ik oneindige vrijheid. En alleen wie oneindige vrijheid is, kan ook oneindige liefde en één met Gods wil zijn.’

‘Dan waag je het dus te zeggen dat jij één bent met Gods wil?’

‘Ja. Zoals Christus zei: Ik en de Vader zijn één, zo zeg ook ik: ik ben één met de wil van God. Iedereen, die ontwaakt is tot oneindige vrijheid en oneindige liefde, mag en moet dat zeggen.’

‘Je brengt me volkomen in verwarring. Zeg mij eens duidelijk: geef je toe dat jij zonder God niets zou zijn?’

‘Zonder God zou er absoluut niets bestaan, ik niet, jij niet en God niet. Maar toen God, het Wezen van eeuwigheid tot eeuwigheid, ons tot zelfstandig leven riep, schonk ‘Het’ ons alles wat Het zelf bezit: Oneindige Liefde, oneindige vrijheid, oneindige overvloed aan macht. God heeft ons niets onthouden van wat wij voor een zelfstandig, goddelijk bestaan nodig hebben. God heeft ons niets onthouden van wat Het, de

Oneindige Liefde, zelf bezit. Onbevattelijke grootmoedigheid van Oneindige Liefde! Zou Gods liefde nog groter kunnen zijn?’

‘Ik kan je niet meer volgen.’

‘Onderzoek mijn woorden nauwkeurig en weloverwogen. Ze zullen je duidelijk worden.’

‘Eén ding heb ik onthouden. Je spreekt over oneindige overvloed aan macht. Ik vrees dat je het toppunt van waanzin hebt bereikt. Wil je soms beweren dat jij almachtig bent?’

‘Ja. Ik ben almachtig in mijn begrensde sfeer, binnen mijn speciale taak, in de strijd tegen machten van de haat. Ik kan geen enkel levend wezen verhinderen om steeds weer opnieuw te haten. Dat is zijn vrije wil of het gevolg van zijn vrije wil, die ik moet respecteren als ik mezelf trouw wil blijven. Maar ik kan de gedachten en gevoelens van haat vernietigen, waar en wanneer ik wil. Geen enkel donkere macht, geen mens en geen duivel kan mij dat beletten. Maar God zelf en alle lichte machten kunnen en willen mij dat niet beletten. Want het is ook hun wil. Ik ben één met hun wil.’

‘Wanneer jij almachtig bent, wat blijft er dan nog voor God over?’

‘Iedereen is almachtig in het afwerpen van alle demonische verstoringen van zichzelf. Daarenboven ben ik - net als iedereen die een bijzondere taak heeft - almachtig binnen mijn taakgebied. Net als iedere andere deelkracht ben ik begrensd en alleen daarom uniek. Maar God is onbegrensd. God is...’

‘Wacht even! Jij zegt dat God onbegrensd is. Jij bent begrensd en alleen daarom uniek. Is God dan niet uniek?’

‘God is de Almacht zelf, de Oneindige Liefde. God is het onbegrensde Al en toch uniek. Want er kan geen tweede ‘Al’ bestaan.’

‘Jij gooit alles in mij overhoop. Zeg mij nog eens: hoe sta je tegenover Christus? Erken je zijn woorden: ‘Ik ben de weg. Niemand kan tot de Vader komen dan door mij’ als de waarheid?’

‘Ja. Niemand kan tot de Vader komen dan door Christus.’

‘Dan moet jij je toch door hem laten leiden!’

‘Nee.’

‘Nu verlies ik mijn geduld. Je bent dus ofwel een bedrieger, die een spelletje met mij wil spelen, ofwel waanzinnig!’ ‘Nee. Luister: Christus heeft mij geleid, tot aan God. Toen heeft hij mij losgelaten. Maar mijn ogen moest ik zelf opendoen. Maar toen Christus mij losliet, was ik zo dwaas om dodelijke angst voor God te voelen. Driemaal in mijn huidige aardse leven heb ik God gezien, de Oneindige Liefde. De eerste en de tweede keer was ik blind en doof van angst. Ik voelde alleen maar een nameloos afgrijzen. De derde keer tenslotte, toen ik door de ervaringen in mijn leven de moed gekregen had om voor niets of niemand, voor geen uiterlijk lot en geen innerlijke ontmoeting, voor geen vreemde of eigen gedachte of gevoel nog angst te hebben, waagde ik het mijn ogen op te slaan; toen zag en besepte ik: ik ben licht van het oerlicht. Mijn wil is één met de wil van God. Nu heb ik Christus lief als een broeder, met oneindige dankbaarheid en oneindig vertrouwen. Maar ik vereer hem niet meer, ik buig niet meer voor hem. Christus is een Eeuwige Zon, en iedere Eeuwige Zon wil de vrijheid, de oneindige vrijheid van allen die deze zelf willen.’

‘Als je in vrijheid kunt willen, dan kun je toch ook Christus of God willen zijn?’

‘Ja. Maar ik wil mijzelf zijn. God heeft mij als een zelfstandig wezen in zichzelf gevormd, en ik wil dat zijn. Maar ik ben vrij. Ik kan God, mijzelf, ik kan een duivel, ik kan ieder ander willen zijn. Ik kan mijn vrijheid en daarmee mijzelf opgeven, als ik dat wil. Vrijheid is een geschenk, geen verplichting. Ik ben vrij. Ik kan God liefhebben of haten, me naar hem toekeren of me van hem afkeren. Ik kan ook in God op willen gaan. Dat bereik ik ook, wanneer ik mijn begrensdheid opgeef, want ik ben licht van zijn Licht. Maar daarmee los ik mezelf op. Voor God zou het van geen betekenis zijn, als ik in hem op zou gaan. Want door mijzelf op te offeren kan ik de oneindigheid zelf, de oneindige volheid niet groter, niet rijker maken.’

‘Jij keert mij ondersteboven. Misschien, ja, hoogstwaarschijnlijk ben je toch een duivel. Maar als je misschien toch een goede macht bent, zeg mij dan: doe ik er verkeerd aan wanneer ik de kracht van de Allerhoogste aanroep om jou te verpletteren?’

‘Daar doe je niet verkeerd aan. Als ik een duivel zou zijn, dan zou mij recht geschieden. Maar voor mij, een lichte macht, is het van geen betekenis. Niets of niemand kan mij schaden, wanneer ik dat zelf niet wil.’

‘Maar je geeft toch toe dat God, de Almachtige, jou zou kunnen schaden, wanneer hij dat zou willen!’

‘God en alle lichte machten kunnen en willen mij niet schaden, want ik ben licht van hun licht, ik ben één met hun wil. Gods wil verenigt ons allemaal, ook jou en mij.’

‘Als je dan een duivel bent, verpletter ik je met de kracht van de allerhoogste God en stort ik je in de hel!’

Ik ervoer het vuur van zijn wil als een bliksem, die mij enkele ogenblikken in een blauw-gouden laaiende vlam hulde. Mijn geestelijke gestalte ging daar steeds weer in op, in één enkel stralend licht. Mijn tegenstander zag het zelf en liet zich overtuigen: ik ben, net als iedere lichte macht, één met de wil van God, ik ben licht van zijn licht.

En zo won ik één van mijn tegenstanders, de sterkste (ik ken zijn innerlijke naam) reeds tijdens mijn eerste gesprek met hem tot vriend. Ik zei tegen hem: ‘Wij gaan verschillende wegen, maar ze zullen op één weg uitlopen. We hebben één vijand en één doel. Ik heb je lief als een broeder. Wij zijn broeders, wanneer jij dat zelf wilt. En als je dat wilt, zegen mij dan. Schenk mij de zegen van Christus als geschenk van jouw en zijn liefde.’

Dat deed hij, en ik heb dat ook met anderen nog vaak meegemaakt.

Toen ik over één van deze ontmoetingen nadacht, zag ik mijzelf plotseling zoals anderen mij zien, in zekere zin van een afstand. Tot dan toe zag ik mijzelf alleen vanuit het ‘middenpunt’, vanuit mijzelf. Nu pas begreep ik waarom allen aan mij vragen: ‘Ben je een duivel, ben jij Lucifer?’

Ik zag mijzelf als een hoge, duister-blauwe gestalte in een doorzichtige, zacht in zichzelf stromende aura, ongeveer zoals men zich een doodsengel zou kunnen voorstellen. Deze gedaante van de ‘geest’, de eigenlijke geestelijke gestalte, het ‘wezen als zodanig’, lijkt uit golvend licht opgebouwd te zijn. Ze heeft de gedaante van een mens, maar het geslacht is onbepaald. Ze is een ‘het’. Het mannelijke en vrouwelijke principe zijn verenigd. Ze staat echter ver voorbij alle aardse geslachtskenmerken (de gestalte van de vechter, het naar de wereld gekeerde wezen als actief uitstromende wilskracht, is daarentegen een mannelijke gestalte. Maar alleen het hoofd, de borst en de armen hebben duidelijke omtrekken; al het andere is stromend licht en onderscheidt zich niet duidelijk van de omgeving. Zo zie ik het ook bij alle anderen).

Toen ik begreep dat ik deze duistere gestalte was, beving mij voor een moment een verschrikkelijk angst. Een stem fluisterde tegen mij: ‘En dat moet een ‘Eeuwige Zon’ zijn? Je ziet het zelf: je bent toch een duivel!’

Ik schudde ook deze angst van mij af en begreep: ja, deze gestalte ziet er vreemd en onheilspellend uit - ik ben transformatiekracht. Met groot verlangen dacht ik aan de blauw-gouden lichtgestalte van Christus, die ik gedurende enkele ogenblikken naast die van mij zag (Christus is immers de roep, de weg tot de Oneindige Liefde). Maar ik besepte: ik moet mijzelf niet vergelijken. Zoals ik mijzelf hier zie, zo wilde ik zijn en zo wil ik zijn. Toen werd mijn geestelijke gestalte zo licht als de sterren, maar ondanks deze helderheid was de uitstraling ervan nog steeds als de glans van de dood. Alleen in mijn ogen (als ik dat zo mag zeggen) zag ik oneindige liefde.

Pas later begreep ik dat mijn tegenstanders mij in die gedaante zien: lichte wezens die mij nog afwijzen en donkere, duivelse wezens, die mij vrezen. Als een licht wezen mij als vriend ziet, dan is ook mijn geestelijke gestalte een blauw-gouden licht. Mijn wezen is dus ‘ambivalent’, tweewaardig: voor alle donkere, duivelse wezens ben ik een vernietigende kracht, voor alle lichte wezens echter de kracht van de transformatie tot vrijheid.

Deze dagen beleefde ik nog iets anders, werkelijk het grootste wat een kind van God, een deelkracht van de Oneindige Liefde, kan meemaken: het onsterfelijke schitteren van de ‘unio mystica’.

Ik had al vele zware uren van strijd met de zwarte machten achter de rug. Maar nu kwam er een dag dat de hele zielenwereld als onder een vaalgrijze nevel lag, die uur na uur steeds dichterbij, steeds donkerder werd en toch ongrijpbaar bleef. Vanuit de nevel, die steeds dichterbij mij toe kwam, fluisterden onzichtbare vijanden mij toe: 'Je bent je innerlijke licht weer kwijtgeraakt. Je kunt de angst niet meer van je af houden. Het wordt nacht om je heen en in jezelf. Wij zullen ervoor zorgen dat het jouw eeuwige nacht zal zijn, hier de nacht van de waanzin en daar de nacht van de geestelijke dood. Je verzet je nog, maar steeds zwakker. Ons, die jij niet kunt zien of afweren, kun je niet ontlopen. Je voelt zelf toch dat het vergeefs is. Je kunt je immers helemaal niet meer verweren; het is te laat, wij beheersen reeds je meest innerlijke leven. Laat je wegzinken, laat je vallen, geef je zinloze verzet op. Laat je uitdoven, dan zullen wij genadig met je zijn.'

Destijds kon ik de machten, die achter deze activiteiten zaten, nog niet herkennen. Uren- en urenlang fluisterden ze mij in steeds nieuwe herhalingen en variaties hun verlamme vergif in mijn oren. Ik vocht ertegen met al mijn krachten, en steeds weer zag ik: ik kan iedere angst overwinnen, ook al kan ik mijn tegenstanders niet zien, en iedereen moet van zichzelf zeggen en weten: niets of niemand kan mij schaden, mij verlammen of in angst en vertwijfeling storten, zolang ik dat zelf niet wil.

's Avonds verflauwde de aanval en ik begreep dat ik weer een vuurproef had doorstaan. Toen hoorde ik midden onder een alledaagse bezigheid een stem: 'Wees nu heel stil'.

Zo verliep er enige tijd. Plotseling, als met een geluidloze slag, scheurde er weer een soort gordijn voor mijn innerlijke ogen in tweeën. Om mij heen was een in het grenzeloze druk bewegend, koninklijk stralend licht en een zee van levend vuur, fluweelrood en toch helder als de zon, onzegbaar lieflijk en zuiver. Ik was niet meer en toch was ik oneindigheid. Alle begrippen, alle grenzen waren weggezonden. Ik loste op in deze zonnezee, waarvan de oneindigheid tot een stem werd, een stem die op een onbevattelijke manier liefde ademde: JIJ BENT IK EN IK BEN JIJ.

Ik zag en hoorde onze grootste Jij, God, De Oneindige Liefde. Ik was nog een zelfstandige persoonlijkheid en toch was ik één met God. Ik en Jij werden tot één enkel Het. God, de in liefde bruisende en zacht fluisterende Oneindigheid, ademde in mij en ik in hem als oneindige overvloed van vreugde. Wegsmelten van alle scheidende grenzen, vereniging van het kind met zijn Vader en zijn Moeder, met zijn eeuwige oorsprong, éénwording van twee geliefden, oneindigheid van liefde: UNIO MYSTICA.

Toen ik mijzelf na enige tijd als aards mens terugvond - mijn lichaam was aan het sterven - vormde ik uit arme woorden een afspiegeling van het eeuwige. Dat moest ik.

III. De techniek van zieleterreur.

Steeds weer maak ik uren van zeer harde strijd mee, waarin ik mij maar ternauwernood staande houd. Naderhand zie ik iedere keer: ergens zat nog een angst in mij verborgen, die ik dan in zulke gevechten herken en van mijn bewustzijn afzonder. Mijn vijanden halen mij dikwijls onverwacht gebeurtenissen voor de geest, die lijken op vroegere, nog niet helemaal overwonnen uren van schrik en afgrijzen. Ik had die uit mijn bewustzijn verdrongen, maar het geheugen van het onderbewustzijn had ze nog vastgehouden. Ze moeten weer tot bewustzijn komen en door de werking van het verstand en het inzicht ontleed, doorzien, in hogere samenhangen ingevoegd en zo van hun verlamme effect ontdaan worden. Een verstandige en welwillende vriend kan dat sterk vergemakkelijken ('biecht', 'zich uitspreken'). Als zulke 'verdrongen complexen', zulke beginpunten van de angst (om het even of er een eigen schuldgevoel meesprekt of alleen de angst voor een verschrikkelijke belevens uit het verleden op zichzelf) echter door van haat vervulde vijanden (psychische onderdrukkers) weer het bewustzijn binnengesleept en doelbewust versterkt worden, dan kan dat een 'angstpsychose' oproepen en het slachtoffer tot een willoos werktuig van zijn vijanden maken. Dat is altijd weer de tactiek van de demonische machten. Ze hebben een scherpe blik voor zulke beginpunten van angst bij hun tegenstanders; ze 'tasten' hen daar onophoudelijk op af (iedere gevorderde helderziende kan in het 'geheugen van het onderbewustzijn' van een ander lezen als in een open boek, vooral wanneer die ander er zelf mee instemt of als hij slaapt. Maar alleen de duivelse machten benutten deze kennis voor 'terroristische aanvallen').

In het uiterlijke leven richt iedere demonische macht, zodra zij zeker is van haar verblinde aanhangers, een 'terreur-regiment' op en prent zoveel mogelijk verschrikkelijke gewelddaden in het geheugen van de onderdrukte mensen om hen in willoze afhankelijkheid te houden. Ze heeft het dan immers ieder moment in de hand om de herinnering aan de door haar bedreven gruwelen weer te doen opleven en daardoor een angstpsychose teweeg te brengen die haar slachtoffers weerloos maakt, zolang dezen zich niet van hun voortdurende angst vrij kunnen maken. Qua aantal leggen de verdierlijkste machthebbers, de plaatsvervangers van de duivelse machten op aarde, nooit enig gewicht in de schaal. Hun macht bestaat alleen uit de angst, die zij door hun beestachtigheid weten op te wekken.

Op dezelfde manier proberen de demonische machten het zielenleven van het individu te beheersen. Ze trachten hun slachtoffers of hun tegenstanders (iedereen die van goede wil is, betekent voor hen een tegenstander, een steen des aanstoots die de stroom van duivelse lust belemmert) door of buiten hun eigen bewuste schuld in ontmoedigende, vernederende of afschrikwekkende situaties te verwickelen. Vervolgens genieten ze van de vernedering en de kwelling van de ander als lust en frissen de herinnering daaraan steeds weer op om hem constant in angst en afhankelijkheid te houden (dikwijls blijven deze angst en afhankelijkheid onderbewust, onttrekken zich daardoor aan het inzicht en werken algemeen verlamme). Het voornaamste doel van alle demonische machten in de innerlijke en de uiterlijke wereld is het vernietigen van de 'morele ruggengraat', de moed om eigen vrije beslissingen te nemen.

Gisteren maakte ik weer een 'algemene aanval' van de zwarte machten mee, op de manier die ik aan het begin genoemd heb, maar zó bij verrassing en kolossaal, dat al mijn tot nu toe bewust geworden wilskracht ervoor nodig was om hem af te slaan. Het resultaat was, zoals steeds, een nieuwe verwijding en verlichting van mijn bewustzijn. Daardoor werd er weer een demonische 'ring van angst' verwijderd. Voordat ik deze aanval beschrijf, moet ik echter nog iets vertellen.

Een gedachtewisseling

De ander: 'Het is toch absurd, dat jij als lichte macht tegen duivels strijdt en hun wilt schaden. De

duivels zijn ook door God gewild! Er is niets en kan niets zijn, wat God zelf niet gewild heeft. Wanneer jij tegen duivels vecht, dan vecht je dus tegen de wil van God. Laat mij je in alle goedheid en geduld waarschuwen!

'Spreek jij voor jezelf?'

'Wat denk je wel, mens! Zie je niet dat ik een goddelijke macht ben? Geef antwoord of ik verpletter je!'

'Niet zo heetgebakerd! Mijn antwoord hoor je nog vroeg genoeg. Het zal je echter niet bevallen. Nee, jullie duivels zijn niet door God gewild. Niemand, en God het allerminst, heeft jullie daartoe gedreven of er zelfs toe veroemd. Jullie hebben jezelf zo gemaakt.'

'Over jouw brutale aanmatiging en beledigingen spreken we later. Alle goddelijke machten hebben de tijd. Wij zullen ons echter vreselijk op je wreken!'

'Als jij je masker zo snel laat vallen, dan zou je het beter helemaal niet voor hebben kunnen doen. Geen enkele goddelijke macht probeert zich te wreken. Alleen onvrije, onzelfstandige wezens kunnen zich beledigd, benadeeld en zodoende tot wraak gedreven voelen. Jullie duivels zijn niet meer vrij.'

'Haha, warhoofd! Wij zien af van God, en daarom zijn wij vrij en zelfstandig.'

'Wie van God, Het Leven en De Vrijheid afziet, ziet ook af van zijn eigen leven en zijn eigen vrijheid. Om te geloven dat jullie vrij zijn moeten jullie dus anderen hun vrijheid proberen te ontroven. Om te kunnen leven moeten jullie trachten de levenskrachten van anderen te verkrijgen.'

'Jij hebt toch gezegd: 'Ik heb God niet nodig. Ik heb niets of niemand nodig dan mijzelf. Dan ben jij dus zonder vrijheid en leven! Nou heb ik je, hè?'

'Nee. Wie zichzelf heeft gevonden heeft ook God gevonden, en alleen wie zichzelf vindt, wordt ook door God gevonden; hij leeft in God en God leeft in hem. Hij heeft God niet meer nodig, want iemand kan alleen iets nodig hebben dat buiten hem is - iets dat hem ontbreekt of dat hij zou kunnen kwijtraken.'

'Wat geven wij om deze uiteenzetting over jullie God? Wij zijn in ieder geval oneindig vrij, omdat wij God hebben afgedankt.'

'Wie oneindig vrij wil zijn, kan dat alleen in God zijn. God zelf is immers de Oneindige Vrijheid en al zijn kinderen kunnen die met hem delen en juist daarom een oneindig vrije, volkomen zelfstandige persoonlijkheid zijn. Er is een echt duivelse kwaadwilligheid voor nodig om vrij te willen zijn door het goddelijke en dus ook de vrijheid in zichzelf uit te roeien. Jullie hebben dit geschenk van God aan al zijn kinderen - Oneindige Liefde, Waarheid en Vrijheid - in jezelf kunnen uitroeien en je daarmee van God, van de goddelijke geestelijke wereld uitsluiten. Daarom zijn jullie niet meer vrij en daarom ook geen zelfstandige persoonlijkheden meer. Jullie zijn alleen nog maar schaduwen van jezelf.'

'Onnozele hals! Zie je niet dat ik zo licht ben als de zon?'

'Ook gestolen licht straalt.'

'Wil jij mij mijn eigen goddelijke licht betwisten?'

'Het kost mij immers maar de kleinste beweging van mijn wil en dan ben je, wat je bent: een gapende leegte.'

'Stumpert, ik wurg je!'

'Ik nodig je uit, net als alle anderen: kom maar dichterbij!'

Hij vloog als een zwart vervormde gestalte van haat op mij af en ik vaagde hem weg. Enige ogenblikken later stond hij als een glanzende lichtgestalte weer voor mij en zei met een honende glimlach:

'Daar ben ik weer. Waarom ben jij overigens zo onvriendelijk en ondankbaar tegen ons? Jullie hebben ons immers heel hard nodig!'

'Dat is nieuw voor mij.'

'Wat zou jullie vrijheid zijn zonder ons? Zonder onze tegenstroom zouden jullie snel weer in God verzinken - uit oneindige liefde, haha, hoho!'

'Nee. De wil om een eigen persoonlijkheid te zijn werd ons door God zelf meegegeven. Wij hebben jullie daar niet voor nodig.'

'Zonder onze tegenstand zouden jullie nooit een eigen persoonlijkheid worden!'

'Tegenstand hebben wij daarvoor nodig, ja, maar de tegenstand van eerlijke tegenstanders; en daar zou het niet aan ontbreken, zolang niet iedereen zichzelf, zijn eigen aard heeft gevonden. Maar jullie zijn geen eerlijke tegenstanders meer, met wie men zijn krachten over en weer kan meten. Jullie zijn krachteloos en waardeloos afval, hinderlijk uitschot, ontstaan uit het misbruik van de vrije wil; jullie zijn alleen maar wrijving en kunnen alleen maar belemmeren, niet bevorderen. Wij hebben jullie niet nodig.'

'Zonder ons zou de mensheid nog in de luiers liggen.' 'Zonder jullie zou ons leven en het leven van de hele natuur een vrolijk spel van krachten en tegenkrachten zijn, waarin iedereen de zijne ontwikkelt en staalt en een eigen, helder omlinjende persoonlijkheid wordt. Jullie bijdrage aan het leven als geheel, namelijk haat en valsheid, kan ook hierin niets bevorderen, maar alleen remmen. Tegenstanders hebben wij nodig totdat wij onszelf hebben gevonden, eerlijke tegenstanders, maar geen ongedierte en giftige wormen. Wij kunnen heel goed zonder jullie.'

'Waanzinnige botterik! Je spuwt venijnige onzin. Waarom probeer je trouwens nog met ons om te gaan?'

'Ook dat is nieuw voor mij. Jullie nodigen immers altijd jezelf uit en dringen je aan alle goedwillende mensen op. Als ik anderen jullie wezen wil laten zien, moet ik jullie opdringerigheid een poosje verdragen.'

'Vlegel! Weet je wel tegen wie je spreekt?'

'Je hebt tot nu toe je naam wijselijk verzwegen. Als je daarmee zou kunnen pronken, had je dat allang gedaan.'

'Ik wil je niet van streek maken. Ieder ogenblik zou ik je van angst kunnen doen sidderen en krijsen!'

'Altijd zouden jullie kunnen, maar jullie kunnen het nooit.'

Weer vloog hij zwart vervormd op mij af. Toen hij even later opnieuw opdook, grijnsde hij:

'Met zulke grove kunstgrepen wil je alleen maar verhinderen dat wij je nauwkeuriger aan de tand voelen. Je doet alsof jij de wijsheid zelf bent. Wij zouden jou duizend vragen kunnen stellen die je

allemaal niet zou kunnen beantwoorden, bijvoorbeeld: Wat is de vrije wil? Wat is een geest? Wie heeft jou zo dom geschapen, enzovoort.'

'Op al jouw duizend vragen heb ik één afdoend antwoord: wees niet zo nieuwsgierig!'

'Dat wil dus zeggen dat je een toontje lager zingt? Je kunt geen antwoord geven!'

'Eén dwaas vraagt meer dan tien wijzen kunnen antwoorden. Ik weet dus lang niet alles wat jij me zou kunnen vragen, en ik zeg lang niet alles wat ik weet.'

Weer een poosje later stond een andere, verblindend mooie lichtgestalte voor me die glimlachend vroeg:

'Weet je wie ik ben?'

'Nee.'

'Ik ben Lucifer. Krijg je het niet wat benauwd?'

'Ik ben blij dat jij je eens laat zien.'

'Waarom dwing je mij zelf dan niet om naar je toe te komen, als je zo blij bent om mij te zien, alleskunner?'

'Waarvoor eigenlijk? Ik heb je immers niet nodig.'

Met de snelheid van een gedachte was hij een zwarte, vervormde gestalte van een duivel. Alle demonische en duivelse wezens hebben een mateloze begeerte naar erkenning. Wanneer men hun die ontzegt, raken ze in een tomeloze woede. Ze zijn immers geen zelfstandige persoonlijkheid meer en zoeken daarom onophoudelijk de bevestiging van hun waarde bij anderen.

Iemand anders: 'Ben je echt niet bang voor deze machten?' 'Nee'.

'Dat kan ik me niet voorstellen. Die verschrikkelijke gestalten! Die stemmen! Ik voel me altijd als een lam, dat een wolf ziet.'

'Als jij je dan als een (groot) lam wilt voelen, zie dan tenminste dat het tandeloze wolven zijn waar je bang voor bent. Ze kunnen grommen en janken, maar niet bijten. Alleen jouw eigen angst voor hen maakt hen gevaarlijk. Ook machteloze schaduwen kunnen een angstige wandelaar in de afgrond storten.'

'Maar ik kan mijn angst voor hen niet kwijtraken. Daarom zou ik liever in vrede met hen omgaan.'

'Dan kan ik je een goede raad geven. Als je goed wilt omgaan met een duivel of met een mens, die qua geaardheid dicht bij een duivel komt, moet je hem steeds als een aan jou superieure, onbereikbare meester beschouwen. Je mag nooit serieus voor je eigen mening uitkomen. Je mag nooit ook maar een schijn van kritiek op hem hebben. Je mag hem nooit laten merken dat jij zijn geloof in zijn eminente eigenschappen niet deelt of dat je zelfs zijn verborgen zwakheden en holheid doorziet. Je moet hem vaak genoeg verzekeren dat hij onvervangbaar is voor jou en alle anderen, dat hij nodig is zoals het dagelijks brood. Rechttop lopen en staan mag je je in zijn tegenwoordigheid niet veroorloven. Anders zou je een keer kunnen verzuimen zijn speeksel op te likken. Wanneer je zijn soort zó tegemoet treedt, dan is hij je welgezind en behulpzaam, tot het hem anders zint.'

'En dan?'

‘Wanneer je jezelf zo lang en zo diep vernederd hebt dat je jezelf veracht, dan ben je aan hem overgeleverd. Hij zal dan naar believen op je staan te stampen en meer van je afnemen dan hij je (aan aardse voordelen) heeft gegeven.’

‘Dan zijn ze dus toch gevaarlijk!’

‘Gevaarlijk? Alleen voor mensen met een gebroken ruggengraat.’

‘Als ik mij dus met duivelse mensen en duivels niet zo ver inlaat, dan kan ik toch rustig met hen omgaan!’

‘Zeker kun je rustig met hen omgaan, maar als met gifslangen. Aai ze niet, laat ze niet in je kleren kruipen, neem ze niet bij je in bed. Dat geldt voor de omgang met dergelijke mensen. Duivels kunnen je toch al niets doen, wanneer je niet verblind wilt zijn. In dat geval zijn zeer zeker ook zij een verlamdend vergif, aangezien ze al het gedegeneerde aanzuigen en anderen daarmee proberen aan te steken.’

‘Je kunt wel gelijk hebben. Ik wil mij met niets van dit soort meer inlaten. Maar ik ben nog te zwak om alleen te lopen. Ik zal mij helemaal aan Christus en God toevertrouwen, in blind vertrouwen, hoewel jij jezelf daartegen verklaart. Als ik mij helemaal overgeef, moeten zij mij toch beschermen en gelukkig maken. Niets kan mij dan nog gebeuren.’

‘Dat kun je proberen. Je zult dan zien en beleven dat je volkomen zonder bescherming blijft.’

‘Wil je soms beweren dat God ons niet hoort en liefheeft, of zelfs dat God niet bestaat?’

‘Ja. God bestaat niet op de manier zoals jij je God voorstelt. Geen enkele lichte macht, en God wel het minst, accepteert een onvrij, blind vertrouwen. Je moet je hart vol vertrouwen voor hen openen, maar desondanks ziende en waakzaam blijven.’

‘Jij zegt dat men voor niets of niemand en om niets of niemand angst moet hebben. Maar toch moet men waakzaam zijn. Derhalve zou men dus toch nooit onachtzaam mogen zijn!’ ‘Wie heeft jou dan aangeraden om onachtzaam te zijn? Vrij zijn van angst is geen onachtzaamheid. Wees niet angstig, bezorgd of onachtzaam. Wees vrij van angst en oplettend, vanuit het inzicht dat de duivel de onoplettende haalt. Wees ziende en oplettend. Anders word je het slachtoffer van elk bedrog en iedere begoocheling, die iemand je als goddelijke waarheid presenteert. God en alle lichte machten willen een vrije mens. Laat je raden en leiden totdat je zelfstandig bent geworden, maar laat je door niemand dwingen en overheersen, noch in het uiterlijke, noch in het innerlijke leven.’

‘Maar als ik mij door een goed mens, die ver boven mij staat, of zelfs door Christus en God volkomen laat overheersen, dan moet dat toch juist zijn.’

‘Geen enkel mens, al zou hij ook de beste en meest wijze zijn, verdraagt kritiekloze, blind gelovende volgelingen. Hij moet dat als anti-goddelijk afwijzen, of hij zal degenereren.’

‘Maar Christus of God kunnen toch niet degenereren! Wanneer ik mij onvoorwaardelijk aan hen toevertrouw, dan ben ik toch veilig. Of zijn de duivelse machten sterker dan de goddelijke?’

‘Geen enkele lichte macht accepteert jouw blindgelovige vertrouwen. Ze wijst dat af, want ze wil de vrijheid van de wil. Ze wil geen dwang uitoefenen, maar ze wil elke dag en ieder uur jouw vrije beslissing. Jij kunt je door God of een andere lichte macht willen laten overheersen. Maar geen enkele lichte macht wil over jou heersen. Wanneer jij je wil om steeds weer opnieuw vrij te beslissen opgeeft, dan lever jij je zonder mankeren uit aan de duivelse machten, en je zult daar met schuld of verblindings en in de toekomst met pijn en verdriet voor moeten betalen.’

‘Dat klinkt alsof jij pijn en verdriet niet als goed en noodzakelijk beschouwt. Die zijn toch een door God beschikt lot!’

‘Nee. Geen enkele lichte macht, en God wel het minst, legt pijn en verdriet op. Dan zou immers iedere hulp, iedere bevrijding van een mens van pijn en verdriet een misdaad zijn, een anti-goddelijke daad. Verdriet als zodanig is niet goed of noodzakelijk. Als er geen verblinding zou bestaan, die toch uitsluitend van duivelse oorsprong is, dan zou er ook geen verdriet bestaan. Voor het goddelijke leven is niets anders nodig en de goddelijke wil bevat niets anders dan vrede, geluk, zaligheid en bruisende vreugde. Pas wanneer je je laat verblinden en zodoende zelf het goddelijke licht uit je aardse persoonlijkheid buitensluit kunnen pijn en verdriet bij je komen. Het zijn niets anders dan de mangels van de duivels die aan je trekken, zolang je innerlijk verkrampd en verbogen bent. De duivelse machten zorgen er in hun ongeremde begeerte naar genot, die zich meester maakt van alles wat weerloos is, zelf voor dat jij je van je verblinding, je dwaalweg, je ‘weerloosheid tegenover duivels’ (doordat je je van de waarheid verwijderd hebt) bewust kunt worden.

Een eenvoudig voorbeeld. Wanneer je tijdens een wandeling van de goede weg afraakt en daarbij in doornstruiken terechtkomt die je huid bloedig openrijten, dan is dat pijnlijk en onaangenaam. Met enige oplettendheid zou het ook niet nodig geweest zijn. Maar als je deze pijn als aanwijzing laat dienen dat je de goede weg bent kwijtgeraakt, dan kan uit de schade nog je geluk voortkomen. Niet om je te waarschuwen vervolgen de duivels je en bezorgen ze je pijn en verdriet. Ze doen het alleen om te genieten van jouw pijn, die hun lust is. Maar je kunt hun smakkende bevrediging voor jezelf laten dienen als waarschuwing dat je door onoplettendheid of blinde verkramping van de goede weg bent geraakt.’

Op een andere dag liet iemand met klaaglijke stem van zich horen: ‘Jij zegt dat je Oneindige Liefde bent?’

‘Dat ben ik.’

‘Waarom help je ook ons dan niet? Wij zijn zo ongelukkig!’

‘Vreemd! Tot nu toe heb ik steeds het tegendeel gezien. Jullie duivels voelen je buitengewoon goed zoals jullie zijn. Jullie zijn weliswaar erbarmelijk, maar jullie voelen je daar goed bij zolang jullie je lust uit de pijn van anderen kunnen putten, en daar ontbreekt het jullie tegenwoordig niet aan.’

‘O, als je eens wist hoe wij door berouw verscheurd worden! Als er maar iemand was die genoeg liefde voor ons op zou brengen! Dan zou hij zelfs ons duivels kunnen verlossen.’

‘Waarom willen jullie dan niets van Christus en God weten? Waarom proberen jullie ieder werk van hun Oneindige Liefde in de wereld schade toe te brengen en te onteren?’

‘Ach, hoe zou Christus of God ons kunnen helpen? Alleen een mens, die vrijwillig alles voor ons opoffert, kan dat.’

‘Omdat alleen een mens zich door jullie zo kan laten verblinden, dat hij parels voor de zwijnen werpt?’

‘O, wat ben jij liefdeloos en laatdunkend!’

‘Als ik jullie zou liefhebben, zou ik een verblinde en een zwakkeling zijn. Sinds het ogenblik dat jullie je vijandig van God, de Oneindige Liefde hebben afgekeerd, kunnen jullie immers absoluut geen liefde meer ervaren en herkennen. Dat is jullie MYSTERIUM INIQUITATIS, het geheim van jullie slechtheid. God bestaat voor jullie niet meer, evenmin als jullie voor God bestaan. Maar als een

mens jullie met liefde tegemoet komt vatten jullie dat op als zwakte en als een uitnodiging om jullie klauwen in zo'n dwaas te slaan (symbolisch).'

'Jij hebt ons nog nooit genoeg liefgehad. Anders had je ons kunnen verlossen!'

'Ik heb al menige duivel die nog een menselijke gestalte had en menig mens, die zich aan jullie influisteringen overgaf zo liefgehad dat ik alles voor hem op wilde offeren om hem te helpen. Het antwoord was duivelse haat en een duivelse begeerte om te kwellen. Maar jullie zijn in alle opzichten alleen nog maar slechtheid, lafheid, wreedheid. Wie zo verblind is om jullie zijn liefde te geven stort niet alleen zichzelf in pijn en verdriet, maar onttrekt zijn kracht ook aan alle anderen die hij werkelijk zou kunnen helpen.'

'Haat je ons?'

'Nee.'

'Veracht je ons?'

'Nee. Daarmee zou ik mijn eigen wezen ontrouw worden. Oneindige liefde kan niet haten of verachten.'

'Dan hou je misschien toch van ons, zonder dat je het weet?'

'Nee. Jullie zouden voor mij net zomin aanwezig zijn als voor God, aangezien jullie je zelf van hem hebben afgekeerd. Ik merk jullie alleen op omdat ik anderen wil helpen om jullie schijnwezen te doorzien.'

'Vervloekte gek met aangevreten hersens! Jij durft ons 'schijnwezens' te noemen? Zie je niet dat wij lust zijn, lust, de enige steekhoudende waarheid ter wereld, voor mijn part gemene lust, verdorven lust, duivels perverse lust, zoals jullie die in jullie onbegrijpelijke domheid noemen - maar lust, schreeuwende, dansende, joelende, ongeremde lust. Wij hebben de moed gehad om deze lust te kiezen in plaats van jullie grenzeloos smakeloze 'liefde'. Wij hebben deze lust gekozen, de diepste en enige waarheid, wij hebben die vrij gekozen en zijn daarom ook vrij. Wij kunnen doen wat we willen, wij kunnen ons alles veroorloven, waar onze begeerte naar uitgaat. Wij kunnen onszelf onafgebroken lust verschaffen, zonder remmingen, zonder consideratie, zonder dwaas medelijden, die immers alleen maar tekenen van onrijpheid en zwakte zijn. Wij zijn volkomen vrij. Jullie zijn slaven van jullie weerzinwekkend onnozele liefde!' 'Zijn jullie vrij? Jullie lust is toch volkomen afhankelijk van de verblinding van anderen.'

'En de verblinding van anderen is afhankelijk van ons!' 'Alleen zolang ze zich laten verblinden.'

'Dan kunnen we gerust zijn. Domheid is ongeneeslijk. Zolang er mensen bestaan, zullen er verblinden zijn!'

'En wanneer eens allen ontwaakt zijn, tot de duivel of tot de Eeuwige Zon? Dan is jullie lust ten einde!'

'Wat kan ons de toekomst schelen!'

'Dat jullie speculeren op de tijdelijke verblinding van de mensen is juist. Jullie hoop op eeuwige verblinding van jullie slachtoffers is niets anders dan een voortbrengsel van jullie duivelse kortzichtigheid en beperktheid.'

'Hardleerse misgeboorte! Ik zei toch al: wat kan ons de toekomst schelen. Wij leven in het heden! Wie geheel en al zijn van lust wil genieten, moet 'gisteren' en 'morgen' vergeten. Wij leven uitsluitend in het heden en dus leven wij goed en zouden met niemand willen ruilen. Dat merk zelfs jij toch wel, hersenloze wijze!'

'Jullie hebben een onbegrijpelijk weerzinwekkend leven van 'tomeloze lust' als 'heden' gekozen. Begrijpelijk, dat jullie liever niet aan de toekomst denken. Wij kiezen voor het grenzeloos stralende goddelijke gisteren, heden en morgen. Van God komen wij en naar God gaan wij toe. Wij hoeven niet zoals jullie ons verleden te loochenen, wij hoeven het heden te veronachtzamen noch te overschatten, en wij kunnen met een gerust hart aan 'morgen' denken, een eeuwig 'morgen'.'

'Je prikkelt mij tot een hoongelach. Morgen! Weet jij er morgen zal zijn? Wij weten het niet, maar wij weten wat er vandaag is: onze lust! Dat is volkomen voldoende voor ons. En dan spreken jullie in je onbegrijpelijke onnozelheid over 'eeuwige verdoemenis'. Zien wij daarnaar uit? Eeuwig verdoemd zijn alleen jullie, namelijk tot een ongeneeslijke dwaasheid. Velen van jullie zeggen wel: leedvermaak is de meest pure vreugde, alleen hebben maar weinigen de moed om er ook de consequenties uit te trekken. Het is toch zo eenvoudig - maar doe jij er vanzelf maar geen moeite voor om het te begrijpen, want daar is altijd nog een restant gezonde hersenen voor nodig. Het is werkelijk uiterst eenvoudig: vanzelfsprekend is voor de verstandige het nadeel van een dom mens de meest pure, complete en door niets belemmerde vreugde. Als ik mij wil verheugen over het voordeel van anderen, in plaats van hun nadeel, dan moet ik hun dit voor voordeel toch verschaffen of op zijn minst gunnen. En dat zou een offer zijn, een vermindering van mijn eigen mogelijkheden om te genieten, dus ook van mijn lust. Het zou toch pervers zijn als ik de mogelijkheden voor mijn eigen lust zou willen verminderen. Wij hebben de moed gehad om dat in te zien en ons ernaar te richten. Wij zijn trots op die moed en dat besluit, en verachten terecht al diegenen, die er te laf voor zijn. Nu weet je waarom jullie laffe 'liefde' onze verachting en onze afkeer opwekt.'

'Op jullie gedegeneerde, beestachtig duivelse lust zijn je argumenten precies van toepassing. Jullie hebben er echter hoegenaamd geen vermoeden meer van wat vreugde is, net zoals jullie overigens ook ieder gevoel voor de waarheid ontbreekt. Dat jullie de lafheid, waarmee jullie je in het moeras van jullie ontaarding hebben laten glijden en vallen, als moed kenschetsen en onze moed om de lichte weg te gaan tot lafheid trachten te vervalsen, kan mij bij jullie verdraaide en aan lagerwal geraakte manier van denken niet verbazen. Maar ik verbaas me over iets anders: waarom proberen jullie ons te verleiden om jullie onze liefde te schenken, wanneer die jullie afschuw opwekt?'

'O driedubbel dichtgetimmerde leeghoofd! Je weet niet eens dat juist uit het verachtelijke en weerzinwekkende de grootste lust te halen valt. De allergrootste lust halen wij uit het verachtelijks te en meest weerzinwekkende wat er bestaat, namelijk uit het onbeschrijfelijk onnozele onvermogen tot verzet en de weerloosheid van wat 'rein', 'onberoerd', 'heilig', 'licht en goddelijk' is. Wanneer jij domkop ook maar in de verste verte een vermoeden zou kunnen hebben van onze gierende lust, wanneer het na vertwijfeld verzet vergiftigd en verlamd het onderspit tegenover ons delft, wanneer wij het door het slijk van de straat sleuren en het onteren. En als wij dan bovendien nog jullie machteloze geweeeklaag, jullie hartverscheurende' vertwijfeling gadeslaan, ingeval zoiets bij jullie beschermelingen gebeurt! Je ziet: ik dans van plezier, ik krijs en joel van genot, ik schater van leedvermaak, als ik er alleen al aan denk, ik, een 'eeuwig verdoemde'! Als dit genot nog door iets te vergroten zou zijn, dan is dat door jullie ten hemel stinkende onnozelheid, waarmee jullie ons zelf bij jullie toelaten en waarmee jullie ons je beste krachten offeren, uit 'hulpvaardigheid', uit 'liefde'. Met jullie krachten verblinden en verleiden wij dan weer nietsvermoedende mensen! Jullie zijn nog te onnozel verachtelijk en te verachtelijk onnozel om met genoeg naar jullie te kunnen spugen!'

'Dan moeten toch jullie het toch waarderen dat ik anders ben, wanneer ik mijn voet op jullie zet waar ik jullie maar tegenkom, zonder genade of consideratie, die tegenover jullie toch alleen maar onnozele zwakheden zouden zijn.'

'Ik verscheur je, grove lomperik!'

Het laatste gedeelte van dit gesprek geeft, zoals ik uit vele andere waarnemingen weet, getrouw de echt duivelse laagheid van voelen en denken weer van diegenen, die zich definitief van de waarheid, de vrijheid en de liefde hebben afgekeerd.

Tegenwoordig weet ik dat achter deze duivelse gestalte een levend mens stond (de duivel op zichzelf kan niet meer logisch denken), die een niet meer geïncarneerde, gedegeneerde ziel, een 'duivel', als camouflage gebruikte.

Hoe meer een mens bewust slecht is geworden, des te listiger zal hij huichelen, en des te zorgvuldiger zal hij zichzelf trachten te camoufleren. Hij spreekt over 'mildheid', 'algemene liefde voor de mensen', 'vrijheid voor allen', enzovoort. Bij zijn aanvallen op het onderbewustzijn van zijn tegenstanders en slachtoffers verbergt hij zich achter 'stromannen', het liefst achter gedegeneerde geesteszielen (duivels, die voorheen mensen waren), die gretig naar hem toestromen om zich door hem met gedegeneerde menselijke zielenkrachten te laten vullen en zijn slachtoffers daardoor angst en schrik aan te jagen. De duivels genieten mee van de lust van een bewust slecht mens, indien hij succes heeft met zijn pogingen.

De uitdrukking 'eeuwige verdoemenis' is in werkelijkheid misleidend. De duivels leven tussen een beestachtige roes en (wanneer hun slachtoffer hun ontsnapt is) een kater in. Ze kunnen zich niets mooiers en beters meer voorstellen. In hun vervormde en tot onbeschrijflijke laagheid gedegeneerde ziel is nauwelijks een herinnering aan hun oorsprong achtergebleven. De gedachte aan God leeft alleen nog in hen als een onbestemde angst voor 'morgen', die hen dwingt tot een rusteloos najagen van genot.

Toen ik dit bedacht, zag ik plotseling: duivels hebben geen naam meer (Alleen een geest heeft in de zielen- en geestenwereld een naam. Maar de duivels zijn geen 'ik' meer, dat niets of niemand voor zijn zaligheid nodig heeft. Ze hebben constant slachtoffers nodig om te kunnen leven en genieten). Ze hebben ook geen persoonlijk karakter meer. Ieder van hen kan zich in ieder ander veranderen. In al hun weerzinwekkende levensuitingen zijn ze allemaal volkomen aan elkaar gelijk. Ze vertonen alleen het persoonlijke karakter van de mensen, uit wie zij als parasieten hun krachten halen. Ze zijn geen persoonlijkheden meer. Tenzij Lucifer mogelijkerwijs nog in een levende vorm geïncarneerd is, dan is alles wat er van hem en zijn soortgenoten nog over is een onbeschrijfelijk primitief, herinneringsloos schijnwezen, het resultaat van de 'laatste wil' van Lucifer en zijn soortgenoten - namelijk hun laatste vrije besluit om zich definitief van God af te keren en slecht te worden. Vanaf dat moment zijn zij geen vrije wil meer, maar 'zucht', en kunnen gedwongen worden door iedereen die hen doorziet.

Op het moment dat ik mij dit realiseerde, gebeurde er iets verrassends en reusachtigs. Het was weer alsof er een gordijn voor mijn ogen doormidden scheurde of alsof er een poort opengebroken werd, die tot nu toe een hel van onbevattelijke gruwelen voor mij verborgen had. Er golfde een zee van giftige dampen tegen mij op, één enkele stroom van duivels gloeiende wraakzucht, die de hele zielenwereld vulde, een massa van miljoenen door haat verteerde mensengestalten. Ik had het gevoel alsof ik daar reddeloos in ten onder moest gaan en stikken. Ik zal niet proberen om dat gruwelijke beeld en de niet te vatten, dodelijk weerzinwekkende afzichtelijkheid in woorden weer te geven, die nog vrije, persoonlijke wezen in hun duivelse verblinding uitademen. De duivels zelf zijn

een en al walgelijke verrotting. Niemand kan daar iets aan veranderen. Ze zijn, wat ze wilden zijn. Maar mensen die zich door de duivelse machten laten verblinden, zijn als lichtwezens die zichzelf in de rottende dril van de duivels gewenteld hebben.

Eén van deze miljoenen kwam voor mij staan. Het was één van die seksuele misdadigers en lustmoordenaars, in wie de satanische massale verblinding van tientallen jaren haar grootste hoogte bereikt had. De duivels listige drijvende machten, die achter deze tot nu toe zwaarste algemene aanval stonden, stelden in deze mensengedaante een onderdaan van een vijandig volk tegenover mij, die vrouwen en meisjes van mijn eigen volk verkracht en vermoord had. In overeenstemming met mijn natuurlijke aanleg en mijn natuurlijke binding van liefde en trouw aan mijn eigen volk zou ik in dit geval gemakkelijk tot haat te verleiden geweest zijn. Maar mijn toestand was nog veel gevaarlijker, vanwege het feit dat dingen van dit soort, die ik persoonlijk beleefd en gezien had, in mij een diepe, nog lang niet genezen wond hadden achtergelaten. En deze keer zag, hoorde en voelde ik alles alsof ik er vlakbij stond, alsof mensen die mijzelf het liefste waren gemarteld werden. Ik zag de afschuw en de vertwijfeling van de slachtoffers, ik hoorde hun geschreeuw, ik zag het beestachtige grijnzen en de duivelse bevrediging van de anderen, ik beleefde de verterende haat van de verwanten, die gedwongen waren om getuige te zijn van deze satanische daden. Met verpletterend geweld overviel mij de verleiding om deze mens te vernederen, te vernietigen. Vroeger geloofde ik het recht, ja de heilige plicht te hebben om zijn weerloze slachtoffers te wreken en de afschuwelijke ellende, die hij over hen had afgeroepen, door zijn dood te vereffenen.

Het was het zwaarste ogenblik tot nu toe in de nieuwe wereld. De haat gierde als een orkaan om mij heen, hij schudde mij heen en weer als een aan weer en wind blootgestelde spar. Ik voelde hoe ieder houvast mij ontglipte, hoe mijn wortels zich dreigden los te maken. Het volgende moment moest ik een prooi van de helse wervelstorm worden. Ik had mij op mijzelf kunnen terugtrekken en 'Eeuwige Zon' kunnen zijn, onaantastbaar voor de satanische machten. Maar ik voelde dat ik wilde standhouden om mijn bewustzijn van weer een benauwing van angst voor de satanische gruwelen te bevrijden.

Ik kreeg mijn controle terug en zei tegen deze mensengestalte, als de ene broeder tegen de andere: 'Zie je niet aan wat voor afschuwelijke machten je je hebt uitgeleverd? Je hebt je eigen ziel door hen laten verkrachten en vernietigen en hebt vervolgens anderen hetzelfde aangedaan, in de verblinde hoop jezelf daardoor te bevrijden.'

Ik liet hem de duivelse gestalten van wraaklust zien, aan wie hij zijn denken en voelen had uitgeleverd. Ik weet dat het maar seconden waren, gedurende welke ik om hem streed (hij beleefde ze als in een droom), maar het leek mij een kwellend lange tijd. Ik zei voortdurend tegen hem: 'Verzet je zelf tegen de haat - pas dan mag ik je helpen.'

Plotseling had ik de ring van duivelse machten, die hem omklemden, kapot doen springen. Hij vroeg, totaal veranderd: 'Hoe kan ik het weer goedmaken?' Ik zei alleen maar: 'Overal, waar je kunt helpen, kun je weer goedmaken. Je hebt daar in je meest nabije omgeving dagelijks de gelegenheid voor.'

IV. Een gesprek met Tibetaanse magiërs.

Er zijn weer zoveel nieuwe dingen gebeurd, dat ik in deze brief een strenge selectie moet maken om je niet te vermoeien met details. Ik weet dat ik vlak voor de poort van een nieuw mysterie sta. Het gaat om het vrijkomen van een nieuwe kracht, die ik steeds sterker voorvoel. Maar ik moet er geduldig op wachten.

Mijn krachten, mijn gedachten en gevoelens die ik uitzend werken net als die van alle andere geestelijke machten op het onderbewustzijn van de mensen. De meesten verzetten zich ertegen om deze impulsen in hun wakend bewustzijn te laten doordringen, uit angst voor nieuwe inzichten. Slechts bij zeer weinigen worden de gedachten en gevoelens, die ik hun toezend, direct of na enkele dagen volledig bewust. Zij denken dan dat hun plotseling iets nieuws 'ingevalen' is, maar ze weten niet waar vandaan. Of ze geloven dat ze in hun 'fantasie' met mij spreken, en denken dan dat ze zich mijn antwoorden enkel voor de geest gehaald hebben omdat ze mij persoonlijk kennen. Ik zie dat ik het wakend bewustzijn van de mensen eerst vrij moet maken voor mijn uitstraling. Dat kan eigenlijk alleen gebeuren door deze brieven op een algemeen toegankelijke manier op te schrijven.

Onlangs sprak ik met een groep Tibetaanse magiërs. Zij beleven de uitstraling van mijn wilskracht als een verstoring van hun zwartmagische bezigheid. Maar ze kunnen mijn krachten niet duidelijk herkennen, aangezien hun psychische instelling niet op het werkzaam worden van de goddelijke wil, maar alleen op het vervullen van hun zelfzuchtige streven naar macht gericht is.

Ik zag hen in een blauwachtig en nevelig stralende 'ruimte', die met hun gemeenschappelijke uitstraling overeenstemde. Ze lieten mij zien hoe zij de zwaartekracht van hun lichamen overwinnen en zich van de grond kunnen verheffen (levitatie), hoe zij met hun blik materiële voorwerpen in vlammen kunnen laten opgaan, hoe zij vijanden ziek maken, anderen hun 'wil' (hun wensen) kunnen opleggen en hun meest geheime gedachten kunnen ontrukken. Toen ze mij deze staaltjes van hun kunnen hadden vertoond (ze werken met 'magische', hypnotiserende bezweringen, die een verlamdend effect hebben op de vrije beslissingen van hun vijanden en slachtoffers), zeiden ze:

'Jij verspilt je krachten zinloos. Op die manier zul je helemaal niets bereiken' (namelijk geen zelfzuchtig aards voordeel, dat zij alleen als zinvol beschouwen). 'Daarentegen heb je gezien wat wij kunnen. Doe ons dat maar na, als je kunt!'

'Moet ik jullie dat nadoen? Ik kan jullie veel voordoen, als ik wil. Maar zou ik jullie moeten sterken in jullie dwaze eerezucht, in jullie verblinde streven naar macht? Ik zie de meest geheime gedachten en gevoelens van alle mensen, zonder enige magische inspanning. Ik doe het alleen, wanneer ik daarmee kan helpen. Ik onthoud me ervan om mijn krachten door toverkunsten tegenover anderen te bewijzen. Het gehele heelal staat open voor mijn innerlijke zintuigen en mijn wil. Ik hul de hele aarde in een zee van geestelijk vuur, niet om daardoor zelf indruk te maken of anderen mijn wil op te leggen, maar omdat ik daarmee kan helpen, verlichten. Alle mensen worden dat met hun onderbewustzijn gewaar. Evenwel zien alleen helderzienden het bewust, omdat zij geleerd hebben het goddelijke licht te herkennen. Ik zie ervan af mijn krachten materieel zichtbaar te maken, omdat ik daarmee alleen maar schrik zou kunnen aanjagen en dwingen. Maar de waarheid wil en zal zich zonder enige dwang doorzetten. Zij wil zich niet via de lichamelijke zintuigen opdringen en haar bestaan materieel bewijzen, zodat iedereen, of hij wil of niet, erin zou moeten geloven. Daarom is God ook onzichtbaar, onhoorbaar, ontastbaar voor de lichamelijke zintuigen. De waarheid wil vrijwillig aangenomen worden, niet vanuit een dwang via de zintuigen of het denken.'

'Je bent een dwaas, die wij elk moment helemaal waanzinnig zouden kunnen maken, als wij geen medelijden met je hadden. Jij jaagt hersenschimmen na. God bestaat niet. God is een

zinsbegoocheling van jouw verlangen om te vereren. Met onze zintuigen, die tot ver boven het niveau van andere mensen ontwikkeld zijn, zien wij dat alleen wij bestaan. Wij zijn machtig en vrij, omdat wij weten dat er geen God bestaat. Verhef je tot onze hoogte van denken en wilskracht. Die is voor jou wellicht niet onbereikbaar, wanneer jij je krachten door ons laat ontwikkelen.'

'Jullie hebben gelijk. Voor jullie bestaat God niet, omdat God zich aan niemand opdringt. Jullie hebben je vermogen om God te herkennen in jezelf vernietigd, omdat het jullie geen zelfzuchtig voordeel zou kunnen brengen. Nu verkeren jullie in dezelfde toestand als een blinde, die van iemand over het licht hoort. Hij zal zeggen: 'Dat is een inbeelding. Ik merk er helemaal niets van'. Wat jullie mening betreft kunnen jullie bovendien een beroep doen op het recht van de meerderheid. In tegenstelling tot lichamelijk blinden, die hun blindheid als een uitzondering, als een gebrek voelen, zijn degenen die geestelijk blind of nog blind zijn de 'normale' meerderheid en beschouwen hun beperkte zintuigen, waarmee ze tastend door de wereld gaan, derhalve als de enige waarheid.'

'Je bent een beklagenswaardige nietskunner en fantast. Wij staan zo torenhoog ver boven je, dat wij ons niet meer met jou zullen bezighouden.'

'Hoe komt het dan dat ik jullie demonische gestalten steeds moeiteloos kon wegvagen, waarmee jullie mij al vaak en met grote volharding schrik probeerden aan te jagen en trachtten mij te dwingen? Daarom proberen jullie nu met listige overreding mijn krachten, die jullie storen, uit te schakelen.'

'Wij houden ons niet met je bezig omdat jij ons zou kunnen storen, maar omdat wij het goed met je menen.'

'Jullie kunnen alleen maar menen, wensen en veronderstellen, maar ik weet en wil. Dat stoort jullie en daarom proberen jullie mij tot jullie halfslachtigheden te 'bekeren'.'

'Je gaat je te buiten aan haarkloverijen.'

'Een lichamelijk blinde beschouwt het verschil tussen licht en schaduw als onbelangrijk, de geestelijk blinde het verschil tussen wensen en willen, weten en veronderstellen.'

'Denk je dat jij ons kunt verachten?'

'Ik veracht niets of niemand. Wat ik ben, kunnen allen zijn die dat zelf willen (voor zover ze nog kunnen willen).'

'Als wij zoals jij wilden zijn, zouden we diep moeten zinken. Maar wij willen en zullen stijgen.'

'Zo spreekt iedereen die zijn eeuwige wezen niet herkend heeft. Ik zeg niet dat ik zal zinken of stijgen. Ik zeg alleen: ik ben die ik ben. Maar mijn scheppende krachten, de uitwerking van mijn eeuwige wezen op aarde, zal ik nog verder willen en kunnen doen toenemen.'

'Wie geen goede raad kan aannemen is niet te helpen. Luister dus: Wij zullen je ziek en ellendig maken, wij zullen het ene ongeluk na het andere op je stapelen, wij zullen jou je hele machteloosheid onder ogen doen zien. Wij zullen jou onder onze ogen zien bedelen en smeken!'

'Ik hoor jullie blaffen, maar jullie kunnen niet bijten. Ik nodig jullie uit om je geklets in daden om te zetten.'

'Wij zullen je waanzinnig maken, zo zeker als de winter op de zomer volgt. Binnen zeer korte tijd zul je het diep betreuren dat je ons kwaad op jou hebt gemaakt. Je zult de hel op aarde beleven!'

Ze namen afscheid met nog meer bedreigingen, die ik met een blijmoedige lach in ontvangst nam.

Een gedachtenwisseling met P.B. te G.

'Je spreekt over vele wezens, zelfs over God, en je gelooft dat je hen even zeker kent als jezelf. Volgens mij bestaat er maar één enkele waarheid: ik ben. Al het andere is 'maya', een drogbeeld, is schijn en geen wezen.'

'Nee. Even zeker als ik mijzelf ken herken ik ook anderen. Het besef 'ik ben' is één persoonlijk begrensde waarheid en er zijn net zoveel van zulke waarheden als er geesten, Eeuwige Zonnen zijn. De waarheid als zodanig is de onbegrensde Oneindige Liefde. Zolang ik alleen mijzelf ken, kan ik alleen maar zeggen: ik ben, Zodra ik de andere Eeuwige Zonnen herken, kan ik zeggen: ik ben die ik ben (onvergelijkbaar, uniek). Zodra ik de Oneindige Liefde herken, kan ik van mijzelf zeggen: ik ben Oneindige Liefde. Zolang ik alleen mijzelf ken, ben ik zalig. 'Ik ben', eeuwig onvernietigbaar, door niets of niemand te kwetsen of nadelig te beïnvloeden, zalig zwevend, zonder pijn, maar ook zonder vreugde. Pas als ik de andere geesten, de andere Eeuwige Zonnen herken, en onder hen vooral God, de Oneindige Liefde, ben ik in staat vreugde te ervaren. 'Vreugde' ontstaat pas uit een relatie tot een andere geest. Ik heb de vreugde niet nodig voor mijn bestaan. Ik heb niemand anders dan mijzelf nodig. Ik heb ook God niet nodig, want God heeft mij alles wat noodzakelijk is voor mijn eigen leven meegegeven, God heeft mij alles geschonken wat Het zelf bezit. Eeuwigheid, oneindige liefde, almacht (op mijn begrensde terrein), oneindige vrijheid. Ook God zelf bezit geen 'Vreugde' voor zichzelf alleen, ook voor God ontstaat vreugde pas uit de volkomen vrijwillige relatie tot één van zijn kinderen. Vreugde is een geschenk. Daarom is een relatie tot een andere geest ook geen noodzaak, ook onze relatie tot God niet. Wij kunnen ons in oneindige vrijheid naar hem toekeren. Ik voor mij ben eeuwige zaligheid. Voor mijn zaligheid heb ik niets of niemand nodig. Als ik een relatie met een andere geest aanga, dan schenk ik vreugde en ontvang ik vreugde als geschenk. Als ik daarvoor een vergelijking mag gebruiken: zaligheid is een rustig, onbeweeglijk licht, is het wezen als zodanig. Vreugde is een bruisend vuur, oneindig, stormachtig leven, een actieve uitstraling die zich op één bepaalde ander of velen richt.'

'Ik wil aannemen dat je in al die dingen gelijk hebt. Ik wil geloven dat wij anderen werkelijk kunnen kennen als onszelf. Maar nu zou ik graag willen weten wat jij in de wereld aan gene zijde van de drempel ziet.'

'Ik zie wat ik wil zien.'

'En dat noem jij 'kennen'? Dat is toch in de hoogste mate subjectief!'

'Nee. Ik zie wat ik wil zien, niet wat ik bijvoorbeeld wens te zien. Ik wil zien wat er is, niet beïnvloed door wensen, verwachtingen, vrees of overgeleverde meningen. Ik wil alleen datgene zien wat ik nodig heb en ik wil het zo duidelijk en ondubbelzinnig mogelijk zien - niet zoals veel graag gezien zou willen worden. Veel is schone schijn, terwijl de waarheid er heel anders uitziet.'

Moet men daar dan ook op zijn hoede zijn?'

'Beslist. Achter heel veel dingen die daar te zien en te horen zijn verbergen zich bedrieglijke bedoelingen. Ook is er een onvergelijkelijk veel grotere verscheidenheid en abstracte, waarnemende, persoonlijk vrijblijvende relatie tot wezens en mensen; ik wil niet een groot licht in de 'geheime wetenschappen' worden. Ik wil helpen. Ik hoor de gedachten nu alsof ze tegen mij persoonlijk gezegd werden, ik voel de gevoelens van andere wezens alsof het mijn eigen gevoelens waren. Ik kan er direct op antwoorden en zo kan ik ook veel sneller en zekerder hun lichte of duivelse herkomst vaststellen. Want het eigen hart voelt veel sneller en zekerder dan het oog of het

oor een oordeel over 'goed' en 'kwaad'. Alle demonische machten zijn meesters in het verdraaien; ze weten hun scheppingen 'bedrieglijk gelijk' aan de echte, goddelijke te maken. Alleen de persoonlijke betrokkenheid, de liefde, velt hier een onfeilbaar oordeel. Waarom zou ik de voor mij dwaze omweg kiezen, de gedachten en gevoelens van anderen als tekens, hiërogliefen vast te stellen en te rangschikken? Voor een zwarte magiër is dat evenwel geen omweg, want hij wenst alleen maar met een koud hart te kennen om anderen daardoor te kunnen overheersen en van zijn macht te kunnen genieten. Daarom zal hij zich ook nooit in het gevaar begeven om door betrokkenheid, 'medelijden', geraakt te worden.'

'Dan wil je dus helemaal niet alles zien of horen?'

'Nee. Eén van de belangrijkste geboden die ik mijzelf voor mijn werk gesteld heb luidt: Wees altijd open en bereid voor al het nieuwe, maar wees niet weetgierig, nieuwsgierig. Ik zie op dat moment precies wat ik aan kennis nodig heb en wat voor mij niet essentieel is (hoe aantrekkelijk en boeiend veel dingen ook zijn, waarmee ik mijn bewustzijn nog extra zou kunnen belasten). Momenteel beperk ik mij in wezenlijke dingen tot onze aarde. Buiten ons zonnestelsel heb ik verder nog nauwelijks gekeken. Ik heb gehoord en gezien dat er op de zon wordende persoonlijkheden, wordende Eeuwige Zonnen wonen, die het aan allen gemeenschappelijke bewustzijn van hun goddelijkheid pas eerst hebben opgegeven en nu, met de zonnematerie als gemeenschappelijk lichaam, hun weg door de materie opgaan, op weg naar een nieuw, persoonlijk zelfbewustzijn. Maar ze hebben hun godsbewustzijn, namelijk het weten dat ze kinderen van de Vader, kinderen van de Oneindige Liefde, licht van het Oerlicht zijn, niet geheel en al opgegeven. Ze bewaren het in zichzelf als een ver verlangen, dat hen eens de verbinding met Boeddha en Christus doet zoeken. Door die verbinding vinden zij als eigen, volledig ontwikkelde persoonlijkheden de weg terug naar de oorsprong.

De maan van de aarde heeft, voor zover ik nu weet, het laagste materiële niveau binnen ons zonnestelsel. Hier ervaart de incarnerende goddelijke geest de diepste onbewustheid, het volkomen opgeven van het goddelijke (Vader-)bewustzijn, het zich onvoorwaardelijke overgeven aan de (verkeerd begrepen) ontwikkeling tot een eigen persoonlijkheid. Hier beginnen overwegend die geesten hun weg door de materie, die zich volledig en voor altijd van God, hun oorsprong, willen losmaken (ook al valt de laatste, definitieve, onherroepelijke beslissing pas in de volledig bewuste mens). Hier incarneren ook wordende duivels met de bedoeling om een geheel eigen persoonlijkheid te worden, zonder enige binding, ja zonder enige herinnering aan ons aller oorsprong, aan God. De vrije wil die in ons allemaal aanwezig is maakt ook een dergelijke beslissing mogelijk.

Deze vrije beslissing om zich definitief van God af te keren houdt niet alleen een tegennatuurlijke ondankbaarheid in jegens de onbevattelijk grootmoedige Schenker van ons leven, maar tevens een waanzinnige miskennis van het eigen wezen. Want door zich af te keren van het oerlicht verloochenen ze ook hun eigen aan God gelijke licht, hun eigen goddelijkheid; ze geven de waarheid, vrijheid en liefde in zichzelf op.

Onze aarde is het terrein waar de beslissing genomen moet worden, en dat wellicht voor het gehele heelal. Vanaf de materie van de aarde (in het bijzonder in de edelstenen) ontstaat er via plant en dier tot aan de mens een toenemende helderheid van bewustzijn; in de mens wordt tenslotte opnieuw het bewustworden van de eigen goddelijkheid mogelijk - maar deze keer als eigen onvergelykbare persoonlijkheid - tegelijk met het weet hebben van het feit dat wij kinderen van God zijn (dit weten kan hier echter ook definitief en onherroepelijk opgegeven worden: de bewust slechte mens, de duivel die nog een menselijke gedaante heeft, de ontwaakte zwarte magiër).

Voor zover ik tegenwoordig zie hebben wij de materie zelf uit haar eenvoudigste grondvormen ontwikkeld, om door middel van aantrekken en afstoten van de krachten van anderen, door het actief en passief Vergelijken' met vreemde persoonlijkheden, door uitwisseling en afweer, door daden en 'lijden' te rijpen tot een eigen onvergelykbare persoonlijkheid. Wij hebben dus ook een onoverzienbare overvloed aan levensmogelijkheden en levensvormen uit de eenvoudige basiswetten ontwikkeld. Elk van de talloze wordende persoonlijkheden heeft de mogelijkheid om een geheel eigen aard te ontwikkelen worden.

Tegenwoordig heb ik het vermoeden dat andere geesten vóór mij het heelal reeds geschapen hebben (niet God, de Oneindige Liefde, maar één of verscheidene van zijn kinderen). Net als vele anderen heb ik mee-geschapen aan de levensvormen die tegenwoordig het heelal vullen. Als ik terugkijk op de loop van mijn ontwikkeling tot een eigen, afgegrensde persoonlijkheid, dan zie ik hoe ik mij als geest in de zon gestort heb (dit is één betekenis van de mythe van 'de val van de engelen'). Daar heb ik mijn eerste 'lichaamsziel (zie later) geschapen. Mijn eerste lichaamsziel, mijn eerste 'voertuig' in de gemeenschappelijke zee van zielen is dus afkomstig van de zon (net als bij veel andere geesten). Ik weet dat ik nagenoeg geen levensmogelijkheid buiten beschouwing heb gelaten om mijn ziel steeds karakteristieker en tegelijkertijd meeromvattend te ontwikkelen. Ik heb gewoond in het vuur van de zon, in de materie van sterren, in de aardse wind en in de wolken, in de aarde en in het water, en beleefde de wereld door middel van deze wisselende omhulsels van mijn ziel. Ik heb gewoond, steeds helderder dromend, in talloze planten-, dieren- en mensenlichamen. Dat zijn allemaal maar niveaus van toenemende helderheid van bewustzijn. Tussen die niveaus bestaan geen fundamentele, onoverbrugbare grenzen.

Die innerlijke eenheid van leven, zoals reeds Franciscus van Assisi die goddelijk helder waarnam, ervaar ik steeds weer. Onlangs zag ik in een berk zoiets als een prachtige, reeds op een mens lijkende zielegestalte. Volkse helderzienden noemen dat een 'boomnif. Ik zag dat zij door het omhulsel van de boom heen de wereld diep dromend ervaarde, en ik begreep dat het een wordende persoonlijkheid, een goddelijke geest was, net als wij onderweg naar een voleindigd eigen karakter. Ik wilde mijn gedachten bevestigd zien en vroeg haar: 'Wat ben jij?' Er ging een beweging door haar heen, die men als volgt zou kunnen interpreteren: 'Ik kan je niets zeggen, want ik weet haast niets over mijzelf. Ik droom. Maar ik voel dat jij mij juist herkent. Ik voel je goddelijke liefde en ook terwijl ik droom weet ik dat de goddelijke liefde juist herkent.'

Een boom is reeds een hoge vorm van ontwikkeling, die in het dierenrijk pas in een laat stadium en op een andere grondslag opnieuw bereikt wordt. De lage vormen van de materie (hier zijn de edelstenen de hoogste vorm van ontwikkeling), van de planten en van de dieren zijn nog gemeenschappelijke lichamen voor vele wordende persoonlijkheden (gemeenschappelijk materieel lichaam, gemeenschappelijke lichaamsziel, 'groepsziel'). Zelfs in de mens is de lichaamsziel, de aardse persoonlijkheid nog een 'groepsziel', een 'collectief onderbewustzijn', dat gebonden is aan gemeenschappen van volk en samenleving. Slechts een kleiner of groter deel in zijn lichaamsziel, in zijn onderbewustzijn heeft een eigen persoonlijk karakter en is scherp afgegrensd. Dit eigen persoonlijke deel van zijn lichaamsziel (hoofd en borst van het astraallichaam, zie later) steekt boven de algemene zee van de zielenwereld (de astrale wereld) uit en is het in tijd begrensde bezit van de individuele geest, de eeuwige persoonlijkheid. De zielenwereld zelf behoort tot de 'wereldziel' (zie later). De individuele lichaamszielen (astraallichamen) zijn door de wereldziel slechts 'in bruikleen' gegeven en maken door hun verbinding met alle andere geïncarneerde geesten de verdere ontwikkeling tot een eigen aard, een uniek 'karakter' mogelijk (Goethe: 'Een talent ontwikkelt zich in stilte, een karakter doet dat in de stroom der wereld').

‘Veel daarvan is nog te nieuw voor mij. Ik kan het nog niet overzien. Maar je hebt een eerdere tegenwerping van mij niet bevredigend weerlegd. Als het er in onze ontwikkeling om gaat tot een eigen persoonlijk karakter en daarmee tot een eigen zelfbewustzijn te komen, dan is de ons omringende wereld der demonen toch ook noodzakelijk. Zonder de strijd daarmee zouden wij nooit tot het bewustzijn van onze eigen aard komen.’

‘Nee. Zonder de wereld der demonen zouden we in een ‘onbloedige’, vreugdevolle concurrentie met alle andere geïncarneerde geesten van de lichte weg onze weg door de levensvormen gaan, om tenslotte weer als een eigen goddelijke persoonlijkheid te ontwaken. Alleen omdat ons bewustzijn door de duivelse machten vernauwd en door de angst voor hen verduisterd is, omdat zij, terwijl ze zelf onvrij zijn, ook ons tot onvrijheid proberen te dwingen, moeten wij met hen strijden. Voor het vorm geven aan ons zelfbewustzijn zijn ze niet nodig. Door mijzelf te kennen kom ik tot het enig noodzakelijke besef: ik ben. Tot alle overige wezenlijke inzichten kom ik door de andere Eeuwige Zonnen en de Oneindige Liefde te herkennen. Door de duivelse machten te kennen zie ik alleen maar dat al het goddelijke als een zon straalt, in tegenstelling tot hun glanzende donkerheid. Dat is niet van wezenlijk belang. Ik meet de waarheid niet af aan de leugen, de liefde niet aan de afgestompte, zelfzuchtige genotzucht, en het goddelijke licht niet aan de duivels glanzende schijn. Dat zijn geen elkaar aanvullende, noodzakelijke tegenstellingen; ze zijn niet met elkaar te vergelijken, ze zijn volkomen anders, zonder enige innerlijke verbinding. De duivel is niet het tegendeel van God. Of zou de waarheid soms niet zonder de leugen kunnen bestaan, vrijheid niet zonder onvrijheid, of liefde zonder zelfzucht? Duivels zijn zo volledig anders, dat zij God helemaal niet meer kunnen kennen, en God kent hen niet meer. Ze bestaan niet meer voor God. Ook wij hebben hen niet nodig. Wij zouden ons altijd van de alomtegenwoordige Oneindige Liefde en van de andere Eeuwige Zonnen onderscheiden door onze ‘eigen kleur’ en eigen gestalte (ik ervaar de alomtegenwoordige straling van de Oneindige Liefde als een ‘Eeuwig Morgenlicht’. Hoewel het ons aller oorsprong is, is God onzegbaar jong).’

‘Ook over dit alles moet ik eerst nadenken. Maar nu schiet me een vraag te binnen. Ik heb al dikwijls gehoord dat mensen duivels kunnen scheppen en uitsturen. Ik heb zelfs persoonlijk enige mensen gekend die beweerden dat ze dat konden.’

‘Geen mens kan duivels scheppen, die van oorsprong vrije goddelijke wezens en net als wij kinderen van God zijn. Ik ervaar steeds weer dat met magische talenten begiftigde mensen onbewust duivels tot dragers van hun wensen maken en die naar een ander mens ‘sturen’, die hun begeerte, afgunst of haat gewekt heeft. Zij voorzien de anders volkomen machteloze duivels (demonen) van hun zielekrachten en trachten door middel van hen hun tegenstanders of slachtoffers schrik aan te jagen en bereidwillig te maken om aan hun wensen te voldoen. De ander geeft dikwijls toe aan deze ‘druk op zijn onderbewustzijn’, zonder te weten waarom. Hoogstens wordt hij zichzelf bewust dat hij ‘verlamd’, ‘betoverd’ of ‘behekst’ is, dat hij als het ware onder een ‘hypnotische dwang’ handelt. De zwarte magiër doet dit bewust en balt daartoe al zijn zielekrachten samen. Ik zou ‘gruwelijk machtige’ (en toch slechts schijnbaar machtige) demonische gestalten kunnen uitsturen, als ik mijn bewustzijn een terugval in de zwarte magie zou willen toestaan. Ik zou voor mijzelf aardse liefde, rijkdom, macht en roem af kunnen dwingen, van en door hen die zich uit angst laten dwingen. Vele ‘succesvolle mensen’ die schijnbaar eenvoudigweg ‘ontzettend veel geluk’ hadden, hebben op deze wijze hun raadselachtige macht bereikt, die op den duur natuurlijk nooit standhoudt. Wie zich door demonische krachten omhoog laat dragen, wordt door diezelfde demonische krachten (aanmatiging, mateloze begeerte naar succes en erkenning) weer de afgrond in getrokken.’

‘Het zou toch erg belangrijk zijn om duidelijk te herkennen, of een mens in zijn diepste bedoelingen door duivelse of goddelijke krachten wordt gedragen. Kun jij dat?’

‘Ja. Ik zal je de weg daarheen laten zien. Wat ik voor jou beschrijf, kun jij ook leren zien. Of je dat kunt is natuurlijk niet alleen een kwestie van kennis, maar ook van rijpheid van ontwikkeling. Vrij te zijn van elke angst is ook hier de snelste en zekerste weg om zonder gevaar voor de ziel, zonder verbuigingen en verkrampingen dit doel van de laatste rijping te bereiken. Daarna vallen de blinddoeken, die er nu nog voor zorgen dat je veel niet ziet, helemaal vanzelf van je innerlijke ogen en oren weg. Tracht niets voortijdig af te dwingen! Alles komt vanzelf en op de juiste tijd, als je er maar steeds voor vecht om licht en vrij te zijn. God wil jou zo en ook jij moet jezelf zo willen, als je met Gods wezen in harmonie wilt zijn. Ook daar mag niemand je toe dwingen. God zelf wil wel het allerminst enige dwang op je uitoefenen. God en alle lichte machten willen jou licht en vrij, als je het zelf wilt.

Nu zal ik je beschrijven hoe ik de bewustzijnstoestand van de mens waarneem en wat daaruit op te maken valt. Ik zie bij ieder mens het bewustzijnsbeeld als een loodrechte doorsnede door een ongeveer bolvormig stralenlichaam. Wanneer in het navolgende sprake is van cirkels en lijnen, dan wordt daarmee steeds de doorsnede door bolvormige, concrete structuren bedoeld (zie ook de tekening op pagina 57).

Maar vooraf moet ik nog iets duidelijk maken. Iedere geïncarneerde geest, of die nu in de materie, in planten, dieren of in een menselijk lichaam geïncarneerd is, is een drie-eenheid bestaande uit een lichaamsziel (onderbewustzijn, min of meer individuele lichaamsziel of groepsziel - al deze vormen zijn afgegrensd ten opzichte van de wereldziel), verder uit de eigen persoonlijke geestesziel en de eigen persoonlijke goddelijke wil. Wil en geestesziel stammen rechtstreeks uit God en zijn vóór en na hun incarnatie, hun binding aan de wereldziel als geest verbonden tot een door anderen niet te scheiden en niet te vernietigen twee-eenheid; deze geest heeft niets of niemand nodig om in zichzelf gelukkig te zijn, wanneer deze twee-eenheid niet door het zich afkeren van God vernietigd wordt (zie later). Wil en geestesziel leven in zichzelf in een eeuwige liefdesgemeenschap (eeuwige zaligheid in de gemeenschap van het mannelijk principe - wil - en het vrouwelijk principe — geestesziel). Deze geest, het ‘ik’, heeft voor zijn zaligheid niets anders nodig dan zichzelf. God zelf heeft zijn volledige vrijheid en onafhankelijkheid gewild. Hij kan op zichzelf blijven (d.w.z. bewust; onbewust is hij toch met God verbonden - de eeuwige zaligheid van het ‘Nirwana’). Als hij zich in liefde naar zijn oorsprong keert, dan laait hij op in een onmetelijke vreugde. Keert hij zich in vijandschap van God af, dan vernietigt hij zichzelf.

Maar nu naar het bewustzijnsbeeld. Het bovenste veld toont het bewustzijn van de geest. Hij kan nog dromen. In dat geval straalt het veld met een bijna onbeweeglijk, middelmatig helder licht, maar nooit mat of glanzend. De geest kan reeds tot zijn volle goddelijke zelfbewustzijn ontwaakt zijn (in zichzelf stromend licht, helder als een zon). Hij kan op weg zijn zichzelf te vernietigen (bij de bewust slechte mens, waarover later). Het bewustzijn van de geest heeft de ‘structuur’ van een boom, waarvan de wortels boven ontspringen, in de oneindigheid, en de kroon (het bewustzijnscentrum) naar het aardse neigt en daarmee verbonden is.

Het bewustzijnscentrum, de kern van het stralenlichaam, het ‘hartscentrum’ van de geestelijke gestalte is verbonden met het hart van het aardse-materiële lichaam en van het astrale lichaam. Het is van het bovenste veld (bewustzijn van de geest) gescheiden door een ‘grenslijn’ (de bovenste grenslijn). Het bewustzijnscentrum is de zetel van het bewuste ik. Hier worden alle waarnemingen van de uitwendige en inwendige zintuigen, alle gedachten en gevoelens die in het onderbewustzijn worden gevormd, alle verlangens (‘aandriften’) van het lichaam, alle ‘impulsen’ van de goddelijke wil (afkomstig uit het bovenste veld) bewust, ze ‘komen tot bewustzijn’.

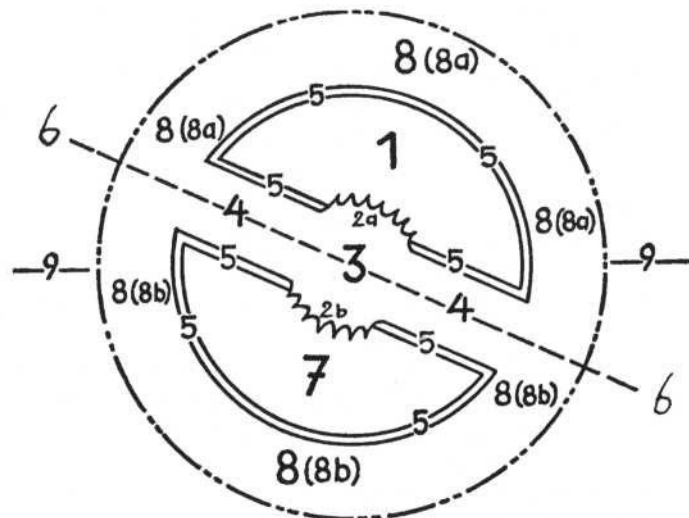
Dit centrum waarborgt de eenheid van de persoonlijkheid. Het is het 'Eeuwige Licht' (het 'hart' van de aardse mens en het eeuwige 'hartscentrum' van de voleindigde geest, dat in de verlorene, goddelijk vrije mens het materiële lichaam en de ziel, alle gevoelens, gedachten en wilsimpulsen doorlopend doordringt en verlicht. Hier doordringen en beïnvloeden de 'geestelijke mens' (het Eeuwige Ik) van boven en de aardse, in tijd begrensde persoonlijkheid van beneden elkaar.

Dit centrum is de zetel van het 'geweten' (bij de geestelijk nog dromende mens) en de zetel van het innerlijke woord (bij de geestelijk ontwaakte mens). Van hieruit, vanuit het hartscentrum, stralen alle gedachten en gevoelens, alle wilskrachten van de geest en van de aardse mens via de 'brug' als licht of vuur uit naar de buitenste cirkels, naar de omgeving en naar de hele zielewereld.

Via het bewustzijnscentrum dringen alle belevenissen, besluiten en inzichten van de aardse mens, die door zijn geweten geaccepteerd, toegelaten of gebillijkt werden, langs de bovenste grenslijn het bewustzijnsveld van de geest binnen en drukken hun stempel op de eeuwige persoonlijkheid. Al naargelang hun aard bewerkstelligen ze een misvorming of een verlichting en verdere ontwikkeling van de geestelijke ziel (de goddelijke wil ontwikkelt zich niet; deze blijft eeuwig jong, eeuwig dezelfde).

Het bewustzijnsbeeld

(Loodrechte dwarsdoorsnede door het bij benadering bolvormige stralenlichaam)

1. Bewustzijn van de geest (de geestesziel, doorstraald van de eigen goddelijke wil).

2a. Bovenste flexibele grenslijn van het bewustzijnscentrum.

2b. Onderste flexibele grenslijn van het bewustzijnscentrum.

3. Bewustzijnscentrum (hartcentrum).

4. Brug van het wakend bewustzijn.

5. Vaste, ondoorlaatbare grenslijnen tussen enerzijds de cirkel van het wakend bewustzijn en de brug en anderzijds de velden van het bewustzijn van de geest en die van het onderbewustzijn.

6. Imaginaire scheidingslijn tussen de geestelijke en astrale velden en de 'organen' van het stralenlichaam.

7. Onderbewustzijn (bewustzijn van het astraallichaam, de 'lichaamszieke').

8. Cirkel van het wakend bewustzijn.

8a. Bovenste, geestelijke veld van de cirkel van het wakend bewustzijn, de 'rede'.

8b. Onderste, astrale veld van de cirkel van het wakend bewustzijn, het 'verstand'.

9. Imaginaire horizontale lijn (het aardoppervlak).

Hij is de zon, de krachtbron van de geest vanuit een eeuwige, oneindige volheid. Bij alle geesten — die zich niet van God hebben afgekeerd — is hij enkel Oneindige Vrijheid en Oneindige Liefde,

Waarheid en Leven). Slechts de geestelijk ziel, het vrouwelijke principe van de geest, is in staat zich te ontwikkelen en bepaalt het specifieke karakter van de geest).

Vanuit het bewustzijnscentrum dringen alle bewuste wilsimpulsen, alle besluiten via de onderste grenslijn en het onderbewustzijn door naar het materiële lichaam en worden tot uiterlijk handelen (spreken, gebaren, arbeidsprestatie).

Bij de meeste mensen is dit centrum van de bewuste persoonlijkheid door angst min of meer zwart geworden en vervormd, krampachtig overspannen of ziekelijk verlamd (een angstig of laks, inactief geweten). Het belemmert of vergroft daardoor het bewust worden van zintuiglijke indrukken (aards zien, horen en voelen, helder zien, horen en voelen, enzovoort), het maakt de gevoelens en gedachten onduidelijk, vermindert de besluitvaardigheid (o.a. gebrek aan 'tegenwoordigheid van geest') en belemmert of vervormt de ontwikkeling van de geest.

Het besluit om zich vrij te maken van iedere angst, om licht en vrij te zijn, laat het bewustzijnscentrum helder als de zon oplichten en opent daardoor het bewustzijn van de aardse mens voor de impulsen van en de zekere leiding door de eigen goddelijke wil. Het maakt helder, gericht denken en voelen en snelle besluiten mogelijk en maakt daardoor de weg vrij voor het innerlijke en uiterlijke levensgeluk. Hier moet je je weg naar de eeuwige zon aanvangen, heel eenvoudig met het steeds weer hernieuwde besluit: ik wil voor niets of niemand, maar ook om niets of niemand angst hebben. Ik wil geen onachtzaamheid dulden, ik wil opmerkzaam zijn en bereid om te helpen, maar ik wil geen enkele verkrampde spanning, zorgen, neerslachtigheid, kort en goed: angst in mij dulden, die alleen maar mijn denken en voelen onduidelijk maakt, mijn besluitvaardigheid (tegenwoordigheid van geest) verlamt, mijn zintuiglijke indrukken en mijn waarnemingen in de innerlijke en uiterlijke wereld vervormt en mijn bewustzijn uitsluit van het goddelijke licht, zodat de deur wijd open staat voor ieder innerlijk en uiterlijk onheil en iedere ziekte van lichaam en ziel. Ik wil licht en vrij zijn en mijn krachten licht, vrij en onvervormd uitstralen. Zo help ik mijzelf en anderen in elke levenssituatie het best, het snelst en het zekerst.

De grenslijnen van het bewustzijnscentrum staan onder controle van de bewuste wil. De bovenste reageert op de activiteit van het geweten en regelt de doorgang van belevenissen (daden en lijden), inzichten en besluiten naar het bovenste veld, naar het bewustzijn van de geest. Deze lijn maakt het doorkomen van de aanwijzingen van de goddelijke wil in het bewustzijnscentrum mogelijk of belemmert die. Hier worden ze als 'bevel van het geweten', als goddelijk weten, 'verlichting', aards bewust (aangezien de meeste mensen de aanwijzingen en verlichtingen van hun eigen goddelijke wil als 'afschrikwekkend, 'huiveringwekkend', 'ijselijk' of als 'gloeïend ijzer' ervaren, sluiten ze zich daar in dodelijke angst voor af (door verkramping van de bovenste grenslijn en het bewustzijnscentrum). Daarentegen stellen ze zich bereidwillig open voor de 'lokkende', 'betoverende', 'vleiende', 'verblindende', heimelijk vergiftigende influisteringen van de demonische machten, die via de uiterlijke en innerlijke zintuigen op het onderbewustzijn en van daaruit op het bewustzijnscentrum inwerken).

De onderste grenslijn van het bewustzijnscentrum regelt de doorgang van waarnemingen van de inwendige en uitwendige zintuigen, van gedachten en gevoelens, van lichamelijke verlangens (aandriften) vanuit het onderbewustzijn naar het bewustzijnscentrum, waar deze dagbewust worden. Als deze grenslijn gesloten wordt is geconcentreerde gedachtenarbeid mogelijk (in de buitenste cirkels van het wakend bewustzijn), omdat er geen storende zintuiglijke indrukken en geen andersoortige gedachten en gevoelens meer naar de buitenste cirkels kunnen stromen (zo'n geconcentreerde gedachtenarbeid is slechts mogelijk, zolang de astrale kracht van de in de buitenste

cirkels vibrerende gedachten en gevoelens aanhoudt, omdat er immers geen nieuwe kracht meer kan toestromen).

Het sluiten van deze grenslijn maakt ook het inslapen mogelijk (wanneer het lichaam 'overschakelt' naar de slaap). Sterke zintuiglijke prikkelingen, verlangens of gevoelens van pijn in het lichaam, het opnieuw levendig opwekken van gedachten en gevoelens, kortom: opgewonden onderbewustzijn, kunnen de gesloten grenslijn weer openbreken of het sluiten ervan verhinderen.

De grenslijnen kunnen 'elastisch' of 'verkramp't zijn, ja door langdurige verkramping 'verhard' zijn of 'verlamd openstaan'. Ook bij hoog ontwikkelde innerlijke zintuigen, die op zichzelf helderziendheid en dergelijke mogelijk zouden maken, kan een verkramp'te onderste grenslijn het bewust worden van deze indrukken verhinderen. Als hij verlamd is, dan is de mens prijsgegeven aan alle innerlijke en uiterlijke indrukken, zonder zich te kunnen verzetten. Hij kan zich niet 'concentreren', zijn slaap is doorlopend gestoord, zijn besluiten worden ongecontroleerd in uiterlijk handelen omgezet (omgekeerd maakt de verkramp'te grenslijn handelingsonbekwaam).

De toestand van deze grenslijnen is afhankelijk van de toestand van het bewustzijnscentrum en kan van hieruit in orde gebracht worden (eenvoudig door het besluit om licht en vrij te zijn, vrij van spanning, zorgen, kramp en onachtzaamheid).

Het onderste veld toont het bewustzijn van de zielegestalte, het astraallichaam, het 'onderbewustzijn'. Het astraallichaam zelf is in het bewustzijnsbeeld niet zichtbaar, evenmin als het fysieke lichaam, maar alleen de bewustzijnstoestand ervan. Het astraallichaam is een lichtlichaam dat sterk overeenkomt met het fysieke lichaam. Het is in het algemeen nauw met het fysieke lichaam verbonden, maar in het bijzonder tijdens de slaap kan het zich daarvan scheiden en zelfstandig in de zielenwereld 'rondzwerven', persoonlijke verbindingen met anderen aangaan, zonder dat het fysieke (materiële) lichaam daarbij betrokken is. De zintuigen ervan komen overeen met de zintuigen van het materiële lichaam en maken helder zien, helder horen, helder voelen enzovoort mogelijk. Het materiële lichaam is een getrouwe kopie van het astraallichaam en wordt daar ook door gevormd (via de bemiddelende tussenschakel van het 'etherlichaam'). Omgekeerd worden de krachten van het astraallichaam, die door gedachten en gevoelens 'verbruikt' worden, in het algemeen vanuit het fysieke lichaam aangevuld.

Het astraallichaam is de kweekplaats van alle gedachten en gevoelens, die vervolgens in het bewustzijnscentrum dagbewust worden. In het bewustzijnsbeeld manifesteren deze nieuwgevormde gedachten en gevoelens zich als stromingen en wervelingen in het onderste veld. Het onderbewustzijn (het astraallichaam) denkt, voelt en spreekt als de 'eenvoudige man uit het volk': aanschouwelijk-beeldend, a-logisch. Motiveringen, logische verbindingen, overwegingen kunnen alleen in de buitenste cirkels van het wakend bewustzijn gevormd en begrepen worden. Alle zintuiglijke prikkels (zien, horen enzovoort) gaan van de organen van het materiële lichaam over naar het astraallichaam, het onderbewustzijn, en worden pas in het bewustzijnscentrum dagbewust. Daarom kunnen op deze lange weg alle zintuiglijke waarnemingen persoonlijk veranderd, zelfs vervormd en vervalst worden ('getuigenverklaringen', 'iedereen ziet de wereld anders'), ook al vindt de overdracht met 'zo snel als een gedachte' plaats.

Via de 'brug van het wakend bewustzijn' (eigenlijk een schijf, die de holle bol van het bewustzijnscentrum aan alle kanten met de holle bol van het aan de buitenkant gelegen wakend bewustzijn verbindt) bereiken de in het centrum dagbewust geworden gedachten en wilsimpulsen als stromend licht (dat niet in rechte lijnen straalt, zoals het aardse licht) de aan de buitenkant gelegen cirkels van het wakend bewustzijn (eigenlijk een holle bol), die het bovenste en het onderste

veld aan alle kanten omsluiten. Hier aan de buitenkant vindt de bewuste geestelijke arbeid plaats, zoals het logisch ordenen, analyseren, overwegen en afwegen, het overzien, het integreren in grotere samenhangen en het ontwikkelen van inzichten. Van hieruit gaan de overwegingen als inzichten, besluiten, principes terug naar het bewustzijnscentrum, worden hier 'Verankerd' en kunnen ook vanuit het centrum via het onderbewustzijn tot het materiële lichaam doordringen en tot uiterlijk handelen worden.

De grenslijnen tussen enerzijds de aan de buitenkant gelegen cirkels en de brug, en anderzijds het bovenste en onderste veld zijn ondoordringbaar. Ze verzekeren een ongestoorde gedachtenarbeid en scheiden het bewustzijn van de geest van de directe inwerkingen van het aardse leven. Alle overwegingen, afwegingen en verbindingen van gedachten in de cirkels aan de buitenkant zijn niet bindend en kunnen het Eeuwige Ik, de geest, evenals het onderbewustzijn en het uiterlijke handelen niet direct beïnvloeden. Enkel en alleen het bewustzijnscentrum, het geweten legt de verbinding tussen de afzonderlijke wezensdelen van de aardse mens en neemt beslissingen van bindend, gevolgen dragend belang. Men hoeft dus van geen enkele nieuwe gedachte of gevoel te schrikken. Men kan die rustig onderzoeken (want zolang zijn ze niet bindend en onschadelijk) en vervolgens aannemen, afwijzen of de beslissing daarover 'Verdagen', wanneer er zonder kwellende spanning ('piekeren') geen heldere beslissing te bereiken is. 'Piekeren', het kwellend heen en weer wentelen van gedachten, is zinloos en kan alleen maar op dwaalwegen leiden!

Tijdens diepe slaap, tijdens bewusteloosheid en bij het sterven verdwijnen de buitenste cirkels en de brug; het veld van het onderbewustzijn wordt uit het bewustzijnsbeeld naar buiten gedrongen (de geest scheidt zich af van het astraallichaam), en het bewustzijnscentrum wordt tot 'hartscentrum' van de geestelijke gestalte, die uit het stralenlichaam van het bewustzijnsbeeld ontstaat. De geestelijke gestalte lijkt op een menselijke gestalte, maar is wezenlijk anders dan het materiële en astrale lichaam die bij haar horen (alleen in de dood wordt de verbinding van de geest met deze lichamen volledig verbroken). De aardse lichamen, die tot de wereldziel behoren (materieel lichaam, etherlichaam, astraallichaam), lossen over het algemeen na de dood op. Alleen wanneer er nog gevoelsmatige bindingen aan de aarde blijven bestaan (aardse liefde, haat, wraakzucht, bezitsdrang enzovoort), kan het astraallichaam nog gedurende lange tijd blijven bestaan ('spook').

Ik zie het stralenlichaam van het bewustzijnsbeeld verbonden met het materiële lichaam en het astraallichaam. In de hartstreek bestaat er een directe verbinding. Het bewustzijnscentrum komt overeen met het materiële en astrale hart. De cirkels aan de buitenkant reiken ongeveer tot aan de knieën van het materiële lichaam, overlappen gedeeltelijk de handen, wanneer de armen horizontaal uitgestrekt zijn, maar reiken tot boven het hoofd. Hoofd en borst worden door het bewustzijnsveld van de geest omstraald, en de romp staat ongeveer tot halverwege het bovenbeen in het veld van het onderbewustzijn (dat zich echter aan beide zijden daarbuiten uitstrekt). Het lichaamsgebied van de zielegestalte ofwel het astraallichaam, dat overeenkomt met het gebied vanaf de knieën naar beneden en dan met name de voeten (ook de handen, bij uitgestrekte armen, behoren daartoe), ligt buiten de ondoordringbare grenslijnen van het stralenlichaam en dient voor het opnemen van trillingen uit de ziele-etherzee, de astrale wereld. Van hieruit dringen deze door tot de innerlijke zintuigen van het astraallichaam. Evenzo dienen de handen en de voeten voor het (onbewust) uitstralen van innerlijke krachten naar buiten.

De organische overeenkomsten met het bewustzijnsbeeld zijn echter gedeeltelijk anders. De ruimte van de longen komt overeen met het bewustzijn van de geest, wiens wortels, analoog aan de ademweg met de bronchiën, boven met de oneindigheid (met de luchtzee) in verbinding staan. Zoals gezegd komt het bewustzijnscentrum overeen met het hart, de grenslijnen van het bewustzijnscentrum komen overeen met de hartkleppen (maar ook het zogenoemde

‘remmingscentrum’ in de hersenen is daar een organische analogie van). De grenslijnen van de brug komen overeen met het middenrif, de brug zelf komt overeen met de uitgestrekte armen. De grenslijnen van de buitenste cirkels met het bovenste en het onderste veld komen overeen met het borst- en het buikvlies. Het veld van het onderbewustzijn komt met name overeen met de zonnevlecht, het ruggenmerg, de buikganglia¹ en een deel van de hersenen. De buitenste cirkels komen overeen met de grote hersenen en de handen.

Dromen worden beleefd in het bewustzijnscentrum. De buitenste cirkels zijn daarbij nagenoeg of volledig inactief, daarom ontbreken logische overwegingen en een logische orde in het verloop ervan. Daarom kan het verloop van de taferelen onvergelijklijk veel sneller plaats vinden, snel als een gedachte, in tegenstelling tot het gewone dagbewuste waarnemen en overwegen. De dromen hebben hun oorsprong ofwel in het bewustzijnsveld van de geest (‘profetische dromen’ met een ethische betekenis, aanwijzingen van de eigen goddelijke wil) of in prikkeling van de uiterlijke of innerlijke zintuigen, die het onderbewustzijn in trilling brengen en tot het bewustzijnscentrum doordringen. Prikkelingen van de uiterlijke of innerlijke zintuigen (waarnemingen met de ogen, gestalten enzovoort, geluiden, woorden, gevoelsindrukken) kunnen door het onderbewustzijn onveranderd worden doorgegeven of omgevormd worden tot een Vervullen van wensen’ en ‘angstvoorstellungen’ (ook lichamelijke toestanden werken als zintuiglijke prikkels op het onderbewustzijn en kunnen optische, akoestische en motorische voorstellingen oproepen). Deze oorsprongen veroorzaken het verschijnen van de dromen als een aanschouwelijke en zintuiglijke opeenvolging van beelden, geluiden en gevoelsindrukken, omdat de verstandelijke verwerking ontbreekt. Het goddelijke bewustzijn denkt in beelden (het directe schouwen) en de prikkels, die uit het onderbewustzijn komen, zijn zintuiglijke prikkelingen van optische, akoestische of motorische aard.

De meeste dromen zijn afkomstig uit de zielenwereld (astrale wereld). Tussen waken en dromen in kunnen bijna alle mensen zulke astrale zintuiglijke prikkels in hun bewustzijn laten doordringen, omdat de grenslijnen van het bewustzijnscentrum en het centrum zelf dan slechts weinig of helemaal niet verkrampd zijn. Tegelijkertijd werkt echter ook de bewuste, ordenende wil ook maar zwak. Daaruit valt de chaotische ordeloosheid van de meeste dromen te verklaren.

Niet alleen het bewustzijnscentrum maar ook de brug, de buitenste cirkels en het veld van het onderbewustzijn (met uitzondering van het bewustzijnsveld van de geest) zijn bij verreweg de meeste mensen door angst voortdurend zwart en vervormd. Daardoor worden alle vermogens van de ziel in het innerlijke en uiterlijke leven, zoals verstand, rede, zintuiglijke waarnemingen, besluitvaardigheid, lichamelijke beweeglijkheid, arbeidsprestatie en de gezondheid van lichaam en ziel, terneergedrukt. De mens is in veel opzichten niet helder, gemakkelijk te vermoeien, gemakkelijk uit het evenwicht te brengen. Wie zelf in staat is deze zwartheid en vervormingen te zien of ze zich tenminste aanschouwelijk kan voorstellen, zal weten hoe het met zijn vrij zijn van angst op zichzelf gesteld is.

Ik raad je één enkele oefening aan, die je natuurlijk vaak en steeds weer opnieuw moet herhalen. Ze is de sleutel voor de poort naar de Eeuwige Zon.

Stel je het volgende zo aanschouwelijk mogelijk voor: laat je lichamelijke hart, alleen als aanschouwelijke voorstelling, opvlammen tot een stralende zon en zeg tegen jezelf: Mijn goddelijk erfdeel licht als zaligheid, vrijheid, licht en liefde in mij op. God ml het zo, en ik wil het. Ik ben één

---

¹ Aan weerszijden van de ruggengraat, in het buikgebied, lopen een aantal zenuwstrengen en -knopen (gangliën) die behoren tot het vegetatieve zenuwstelsel. Ook de zonnevlecht maakt hier onderdeel van uit.

met de wil van God. Ik laat mijn hele lichaam vullen met dit licht; ik laat het bovendien nog naar buiten uitstralen, tot het in mij en om mij heen helder licht wordt als de zon.

Deze mystieke zonsopgang, die jij in je materiële lichaam alleen als aanschouwelijke voorstelling beleeft, is in je astraallichaam en in het stralenlichaam van je bewustzijnsbeeld een direct werkzame, zichtbare realiteit.

Gedachten, gevoelens, voorstellingen en wilsimpulsen, die in de materiële wereld pas via omwegen werkzaam worden, zijn in de wereld van de ziel en de geest reële, zichtbare, vormende en veranderende krachten. Met het vuur van jouw goddelijke wil (het is voldoende om aanschouwelijk te denken: ik wil licht en vrij zijn) verbrand je letterlijk en werkelijk alle zwartheid en vervormingen van je bewustzijnsbeeld.

Als je lichamelijk ernstig ziek bent word je door dit vuur van je wil, deze innerlijke zon, nog niet zonder meer gezond. Maar je scheidt er alle voorwaarden voor. De materiële basis van ons leven is onvergelijkelijk veel moeilijker in beweging te zetten en houdt alle beschadigingen en vervormingen veel hardnekkiger vast dan de wezensdelen van onze ziel en geest. Toch is ons materiële lichaam afhankelijk van de wezensdelen van ziel en geest en laat het zich daardoor beïnvloeden en omvormen. Tegenover de traagheid van de materie en haar neiging de oude vorm vast te houden moeten wij onze onwrikbare wil en ons geduld stellen.

Door dit instellen op de innerlijke zon, op zaligheid, licht en liefde zul je ook alle acute lichamelijke ziekten, alle pijnen van lichaam en ziel onvergelijkelijk veel gemakkelijker, sneller en vooral zinvoller te boven komen. Als er voor jou of voor je beschermelingen een innerlijk of uiterlijk gevaar dreigt, verhoog dan je oplettendheid en je bereidheid om te verdedigen en aan te vallen. Maar duld geen verkrampde spanning. Laat je bewustzijn niet meer door angst verduisteren en vervormen. Laat je innerlijke zon door niets meer vertroebelen of zelfs uitdoven. Gebeurt dat toch, laat hem dan weer in jezelf oplichten. Hij is jouw onvervreemdbaar eigendom, het persoonlijke geschenk van God aan al zijn kinderen, zolang zij zich niet bewust en definitief in vijandschap van hem afkeren. Wees licht en vrij!

V. Dwingende zieleverbindingen.

Gisteren, donderdag 23 september beleefde ik iets wat diep schokkend en tegelijk volkomen nieuw voor me was: het vrijkomen van de onbekende kracht, waar ik in de vierde brief over sprak. Aan de vierde en de eerste brief heb ik overigens nog iets toe te voegen: de lichtende ruimte, in het middelpunt waarvan ik mijzelf tijdens de mystieke bruiloft ervaarde, was mijn eigen bewustzijnsbeeld. Als bewust ik voelde ik mijzelf in het bewustzijnscentrum, in het middelpunt van mijn stralenlichaam. Boven mij zag ik de als een zon stralende helderheid van mijn ontwaakte geestbewustzijn, beneden mij zag ik mijn eigen lichaamsziel, het onderbewustzijn. Op het moment van de Mystieke Bruiloft doordrong het zonheldere licht van mijn geest mijn hele stralenlichaam. Geestelijke en aardse mens werden één: het geestelijk ontwaken.

Nu naar de gebeurtenis van gisteren. Sinds ruim een jaar vecht ik voor de ziel van een jong mens, die mij destijds (innerlijk) om hulp vroeg. Dat was dikwijls zo ongelofelijk moeilijk (vóór 1 augustus), dat alleen M.R. mij er steeds weer toe kon brengen het niet op te geven. Ik ken zijn bewustzijnsbeeld al geruime tijd: stralend helder, een als de zon stralend bewustzijn van zijn geest (tegenwoordig weet ik dat dat de weerspiegeling van de wil van de Eeuwige Zon is), een bij tijd en wijle volledig opgehelderde brug van het wakend bewustzijn en een stralend helder bewustzijnscentrum, een lichaamsziel (onderbewustzijn) die eveneens af en toe net zo straalt als het zelfbewustzijn van zijn geest, maar tevens een praktisch zwarte cirkel van het wakend bewustzijn, zo verduisterd, dat de bewegingen van zijn gedachten en gevoelens nauwelijks nog te onderscheiden waren. Tot gisteren was dat voor mij een volkomen raadsel. Ik was niet in staat zijn wakend bewustzijn lichter te maken. Sinds geruime tijd kon ik de demonische gestalte, die constant om deze jonge mens heen was, dwingen naar mij toe te komen en de menselijk- hatende zielekrachten daarvan verbranden, maar dat veranderde niets. Met het onderbewustzijn van mijn beschermeling kon ik bijna altijd spreken. Ik kreeg meestal liefdevolle, maar soms ook demonisch vervormde antwoorden. Steeds weer echter bezwoer hij mij nadrukkelijk om hem niet op te geven.

Ik kon en kan ook met zijn wakend bewustzijn spreken (innerlijk; de ruimtelijke afstand is daarbij van geen belang). Maar hierbij kreeg ik altijd bepaald satanische antwoorden. De zeer zeldzame persoonlijke ontmoetingen verliepen op soortgelijke wijze. Zijn onderbewustzijn gedroeg zich volkomen tegengesteld aan zijn wakend bewustzijn (een splitsing van zijn persoonlijkheid, die echter uiterlijk verborgen bleef).

Een paar dagen geleden werd er tijdens een innerlijk gevoerd gesprek zo'n duivelse haat op mij gericht, dat ik een tijdlang als verdoofd was. Mijn beschermeling gebruikte daarbij uitdrukkingen en zinswendingen, die ontsproten schenen te zijn aan het brein van een seniele cynicus, van een afgeleefde verachter van mensen. Ik had deze duivelse haat natuurlijk helemaal niet bij mij hoeven toe te laten (ik voelde hem als een razende en tegelijkertijd verdovende pijn), maar ik voelde dat ik die haat moest ervaren, omdat ik daardoor iets nieuws zou leren kennen.

Opeens zag ik iets voor mij wat ik in eerste instantie niet kon duiden. Ik nam een bolvormig hol lichaam waar, gevuld met melkachtig troebel, giftig iriserend, loodgrijs glanzend, Verlamvend' licht (ongeveer als nevelig vertroebeld maanlicht, dat men in de volksmond met 'slecht', 'drukkend' aanduidt).

Plotseling begreep ik: dit is een bewustzijnsbeeld. Tegelijkertijd zag ik ook de wazig iriserende afgrenzingen (grenslijnen) van het centrum, van de brug en van de buitenste cirkels. Het gehele bewustzijnsbeeld was zonder onderscheid gevuld met hetzelfde troebele (gedegenerende) licht, alleen ongeveer in het midden van het bewustzijnsveld van de geest stond nog een kleine, bijna als

een zon zo helder stralende 'punt' met gerafelde randen: het 'restant' van de vrije goddelijke wil, ten prooi gevallen aan ontbinding en oplossing.

In mijn verbazing flitste het besef bij mij binnen, ik wist plotseling uit directe waarneming: dit is het bewustzijnsbeeld van een zwarte magiër, een bewust slecht mens, die zich definitief en onherroepelijk van God heeft afgekeerd en daardoor zichzelf vernietigd heeft. Zijn licht is niet meer als van een zon, maar glimlicht. Zo zijn ook zijn gevoelens en gedachten, zijn 'inzichten', glanzend en glinsterend 'bekoorlijk', 'verleidelijk', luciferisch, verraderlijk en bedrieglijk, schijn in plaats van waarheid.

Bovendien beseft ik: de beslissing of een geest zich naar God toe- of zich van hem afkeert, of hij een Eeuwige Zon of een duivel wordt, is niet alleen maar een eenmalige daad. Het is ook een worden, een ontwikkeling, een organische groei, die in vele, nog niet definitief bindende 'voorafgaande beslissingen' uitdrukking krijgt (iets dergelijks heb ik al eens gezegd). Sommige geesten, die als zelfstandige wezens uit de Oneindige Liefde tevoorschijn komen, vatten de 'impuls', het 'verzoek' van God om een eigen, afgegrensde persoonlijkheid te worden zó op, dat ze weliswaar het bewustzijn van God als Vader opgeven, maar uiteindelijk met het bewustzijn zélf God te zijn hun oorsprong in oneindige liefde weer tegemoet treden. Anderen vatten de impuls om een zelfstandige persoonlijkheid te worden zó op, dat ze zich in vijandschap van God afkeren en niets meer van hem willen weten. Hoe de geesten die impuls opvatten en of ze het überhaupt doen, dat is een kwestie van de vrije wil.

Op deze manier begint al in het begin de scheiding tussen de weg naar de Eeuwige Zon en die naar de duivel (alleen is die scheiding nog niet definitief, onherroepelijk). Op deze aanvankelijke scheiding doelt de verschrikkelijke halve waarheid, beter gezegd de afschuwelijke dwaling van de leer der 'predestinatie' van Calvijn, de leer van de voorbestemming, volgens welke God (!) reeds in het begin beslist of een wezen eeuwig zalig of eeuwig verdoemd zal worden.

Het incarneren van de wordende persoonlijkheden stemt overeen met deze aanvankelijke scheiding. Ik zie (net als vele anderen) dat bepaalde soorten, levensvormen van het mineralen-, planten- en dierenrijk 'slechte', duivelse krachten uitstralen ('melkachtig troebele', half doorzichtige edelstenen, zogenoemde halfedelstenen - echter niet allemaal; vele zijn alleen maar 'onvolmaakte', onuitgemaakte vormen - en minerale, plantaardige en dierlijke vergiften en de dragers daarvan - ook niet allemaal, maar wel de meeste giftige planten en giftige paddenstoelen, die toch dikwijls bedrieglijk veel lijken op de niet- giftige; ook spinnen, slangen enzovoort, maar vooral alle 'bloedzuigers', 'parasieten' en 'ziekteverwekkers' waarin het duivelse principe, het achterbakse verstrikken, parasiteren, uitzuigen, kwellen en ondermijnen onmiskenbaar duidelijk is).

In het natuurlijk beneden de mens bestaan er echter, overeenkomstig het feit dat de definitieve beslissing nog genomen moet worden, geen ondubbelzinnig duivelse wezens. De alles omvattende levensgemeenschap brengt met zich mee dat de meeste soorten lichte en duivelse eigenschappen in zich verenigen. Ze bieden mogelijkheden tot ontwikkeling voor beide geestesgesteldheden: naar God toe en van God weg. Pas de mens kiest definitief: volkomen goddelijk of duivels.

Men zou de meeste levensvormen die nagenoeg volkomen duivels zijn niet mogen uitroeien (overigens gesteld dat men dat zou kunnen), zonder het labiele evenwicht tussen leven-scheppende (goddelijke) en leven-vernietigende (duivelse) krachten noodlottig te verstoren. Want de levens-scheppende krachten neigen - onder invloed van de angst voor de leven- vernietigende krachten (die als belichamingen van wordende duivels reeds in de anorganische materie werkzaam zijn) - tot ongeremde groei, tot woekeren.

Ik zag dus het bewustzijnsbeeld van een zwarte magiër. In deze toestand moet de beslissing: 'naar God toe of van God weg' al gevallen zijn (zodra de goddelijke wil vanuit het bewustzijnsveld van de geest zijn invloed op het bewustzijnscentrum - het geweten - volledig heeft verloren). Voor zover ik tegenwoordig kan zien, zou ook de bewust slechte mens eenmaal een beslissing tegen het goddelijke licht 'als in een flits' genomen kunnen hebben (evenals ik mijn toekeren naar de Oneindige Liefde beleefde. Maar ik weet dat ik op dat moment nog volkomen vrij de beslissing had kunnen nemen om de 'schijn' boven de 'waarheid' te stellen, dus bewust slecht en tenslotte een duivel te worden, hoewel ik al vele 'voorafgaande beslissingen' in de richting van God genomen had). Wanneer de mens echter zijn besluit om bewust slecht te worden eenmaal genomen heeft, dan speelt het vervolg zich af als een sluipende vergiftiging (typisch duivels!). De goddelijke wil, die zich in vijandschap van God heeft afgekeerd, is niet langer goddelijk. In zijn zwakheid, onvrijheid en stuurloosheid maakt hij zich ondergeschikt aan zijn geestesziel en laat zich door haar overheersen (alleen de vrije goddelijke wil kan in vrijheid leiden). Een geestesziel zonder de leiding van haar goddelijke wil degenerereert echter; ze wordt tot 'zucht', tot een grenzeloze zucht om zich met leven te vullen, te 'genieten'. De door haar overheerste, geknevelde wil (die alleen nog de 'wil om te leven' is en dient voor het genot van de geestesziel) wordt daarbij ondermijnd en uitgestraald.

Een gedegenererde geestesziel trekt uit haar omgeving gretig astrale krachten naar zich toe, die zelf door het contact met de ziel aangetast raken en degenereren. Het gehele bewustzijnsbeeld van zo'n mens is vervuld van drassig iriserende, ontbindende astrale krachten. Voor de helder voelende zintuigen van een ontwaakt mens wasemt een dergelijk mens de stank van rotting uit. Ook een nog niet ontwaakt mens ervaart hem (als hij zich niet door hem laat verblinden) als 'weezinwekkend', als 'gedegenererd', en vooral als 'huichelachtig'.

Ik zag en voelde de duivelse lust van de zwarte magiër, waarmee hij zijn zelfvernietiging, de vernietiging van zijn goddelijk erfdeel beleeft, en de verspilling en ontering van zijn oneindige liefde, waarheid en vrijheid. De gedachte 'ik vernietig God' schenkt een zwarte magiër mateloze lust (het ontgaat hem dat hij 'God', namelijk zijn goddelijk erfdeel, alleen in zichzelf vernietigt, want nadat hij zich van God heeft afgekeerd kan hij geen 'waarheid' meer herkennen, evenmin als 'liefde' en 'vrijheid').

Een soortgelijke, zij het ook beslist geen kwaadwillige verblinding spruit voort uit het woord van Angelus Silesius: 'Ik weet dat zonder mij * God geen ogenblik kan leven; * als ik niet bestond, zou God * noodgedwongen de geest moeten geven'. Met 'God' wordt de eigen goddelijke geest bedoeld, die 'zonder mij' - namelijk zonder de aardse mens - geen bewustzijn voor het aardse bezit. 'Zonder mij', zonder de verbinding met de aardse persoonlijkheid, moet hij dus de 'geest', het bewustzijn voor het aardse leven opgeven.

Toen ik dit allemaal begrepen had, zag ik ook de zieleverbindingen, de 'astrale banen' van deze magiër naar andere mensen. Ik zag ook de dwingend nauwe, parasiterende verbinding tussen deze afgeleefde, versleten mens en mijn jonge beschermeling. Zijn wakend bewustzijn lag onder de verlamdende, 'hypnotische' ban van deze zwarte magiër. Zijn sterke, bewust toegepaste zwartmagische krachten zou ik weldra aan mijzelf leren kennen.

Wanneer zulke mensen hun slachtoffers eenmaal in hun verlamdende ban verstrikt hebben (hier gebeurde dat niet door een persoonlijke omgang, maar vooral door aan zijn bedoelingen beantwoordende suggestieve 'profetieën' van een kaartlegster, die met hem samenwerkte), dan vinden ze het vaak helemaal niet belangrijk meer om een uiterlijke verbinding met hun slachtoffer te onderhouden. Langs astrale weg zuigen ze de levenskrachten van hun slachtoffers naar zich toe en genieten van de ziele- agitatie (die voor hun slachtoffers meestal alleen maar kwelling inhoudt), als

duivelse lust. Ze proberen hen onophoudelijk aan te zetten tot vernederende, omlaaghalende belevenissen. De kwellen, de zelfverwijten van hun slachtoffers, hun machteloze verzet tegen het feit dat ze aards te gronde gericht worden en hun dikwijls wanhopige en toch hulpeloze verweer betekenen voor de aan lagerwal geraakte parasieten een 'orgiastisch' genot (tot eigen avonturen zijn ze vaak helemaal niet meer in staat).

Wanneer het in een vertrouwelijk gesprek lukt om de dwangvoorstelling uit de weg te ruimen, dat men weerloos is tegenover duistere aandriften en prikkels van bekende of onbekende oorsprong, dan is het spel van de uitzuiger verloren. Hun slachtoffers, die zonder duidelijke oorzaak bijna constant moe, lusteloos en uitgeput zijn, voelen zich als het ware bevrijd van een 'ban' (waarmee ze vaak onbewust de waarheid raken) en leven zichtbaar op. Maar in dit geval lukte dat noch mij noch anderen, en ook te hulp geroepen vakkrachten niet.

Toen opende zich een nieuwe mogelijkheid voor mij. Ik dwong de magiër in zijn aardse lichamelijke gedaante voor mij te verschijnen (niet zijn materiële lichaam, maar zijn etherlichaam, dat exact op het materiële lichaam lijkt. Ik heb daar alleen zijn bewustzijnsbeeld voor nodig, niet zijn burgerlijke naam, die ik destijds nog niet kende. Aangezien het stralenlichaam van het bewustzijnsbeeld onder andere ook met het etherlichaam is verbonden, kon ik hem naar mij toe dwingen en zichtbaar laten worden, vanzelfsprekend onder heftig verzet van zijn kant. Ik bereikte dat enkel door mijn wil, zonder 'bezweringsformules' of andere magische praktijken).

Na woedend verzet verscheen hij voor mij. Zijn gezicht had hij gedeeltelijk bedekt door zijn arm er overheen te leggen, maar onder vastberaden geestelijk (direct) schouwen schiet iedere demonische poging tot misleiding te kort: zijn arm werd doorzichtig en onthulde mij zijn gezicht. Toen beet hij mij toe: 'Ik ben een mens met een vrije wil. Jij mag mij niet dwingen!'

Ik liet mij overbluffen en liet hem vrij uit mijn ban. Pas uren later realiseerde ik mij dat ik mij had laten beetnemen. Zonder versuffende magische praktijken of zonder intimidatie zou ik een mens, die nog een vrije wil heeft, nooit enkel door mijn wil kunnen dwingen. Bovendien laat zijn bewustzijnsbeeld zien dat hij zijn vrije (goddelijke) wil allang verspild heeft. Hij is alleen nog maar onvrije zucht, wensend geweld.

Toen ik dat begrepen had, dwong ik hem nogmaals naar mij toe te komen en zei tegen hem: 'Je hoeft niet bang voor mij te zijn, ik wil je helpen, waar en hoe ik kan, als je je wilt laten helpen' (hij was niet meer te helpen, maar daar was ik destijds nog niet helemaal zeker van). 'Maar ik verlang van jou, dat je jouw dwingende verbinding met mijn beschermeling opgeeft.'

Pas later begreep ik dat ik daarmee een enorm onredelijke eis aan hem stelde. Zulke naturen leven enkel nog van de lichamelijke en zielekrachten van hun slachtoffers. Hun eigen levenskracht immers al opgebruikt.

Nauwelijks was ik uitgesproken, of zijn gezicht vertrok in waanzinnige haat; hij stortte zich op mij, klauwde zijn handen om mijn hals en probeerde mij te wurgen (de gebruikelijke manier van aanvallen bij dergelijke mensen). Ik beleefde deze poging niet als een lichamelijke krachtsinspanning (die het etherlichaam niet kan leveren), maar alleen als een aanraking. Het suggestieve geweld van deze aanraking was echter zo sterk, dat die net zo sterk geweest zou zijn als het fysiek (materieel) toepassen van geweld, als ik mij door angst had laten overmeesteren.

Ik duwde hem terug (lichamelijk!), maar onmiddellijk viel hij mij opnieuw aan. Toen kwam het plotseling uit mijn innerlijk naar buiten: ik (als geest) zag mijn aardse lichamelijke gestalte in een

blauwachtig vlamvend astraal licht, ik zag mijzelf mijn hand uitstrekken tegen mijn vijand en hoorde mijzelf zeggen: 'Ik ben de dood. Ik vernietig jouw magische krachten.'

Mijn uitstraling drong als een stralende nevel het lichaam van mijn tegenstander binnen; hij stond enkele ogenblikken als verlamd en viel toen met gesloten ogen op de grond. Zijn wakend bewustzijn was uitgedoofd (tegelijk met zijn etherlichaam zag ik voortdurend zijn bewustzijnsbeeld). Een heerszuchtig dreigende stem riep mij toe: 'Laat hem!'

Van wie deze stem was, wist ik toentertijd niet (hij behoorde toe aan een andere zwarte magiër, waarmee ik later nog heel wat te stellen kreeg). Ik liet mij afbluffen en wendde mijn uitstraling van mijn tegenstander af.

Na enkele ogenblikken had hij zich weer hersteld; hij stond wankelend op en viel mij toen verrassend plotseling opnieuw aan. Nogmaals hulde ik hem in de stralende nevel van mijn astrale licht en liet hem ook niet meer los, toen hij in elkaar gezakt was, hoewel de heerszuchtig dreigende stem dat weer van mij eiste. Bovendien was ik mij er nu bewust van, dat ik zijn magische krachten wilde vernietigen.

Plotseling zag ik hoe zijn bewustzijnsbeeld, dat in de binnenste velden ervan nog glanzend helder was geweest, overal tot een diepzwart geheel werd; de binnenste begrenzingen (de grenslijnen) verdwenen en het stralenlichaam van zijn bewustzijnsbeeld veranderde in zijn geestelijke gedaante (zoals ik in de vierde brief het proces van sterven beschreven heb), maar deze keer in de vervormde, zwarte haatgestalte van een duivel. Onverwijld sprong hij weer op mij af, en ik vaagde hem weg met het Blauwe Vuur. Deze keer zag ik voor de eerste keer bewust wat ik al vaak halfbewust had gezien: daar stond nog de gestalte van een duivel, maar in een troebel, vervloeiend licht, dat zich tegen het algemene licht van de geestenwereld aftekende als een half doorzichtige nevelige vlek: de geestesziel van een duivel zonder menselijke zielekrachten.

Omdat er in de geestenwereld geen aards-ruimtelijke, maar alleen geestelijke afstanden bestaan, komt alles wat geestelijk aan elkaar verwant is onmiddellijk samen, terwijl alles wat geestelijk ongelijk is door een grenzeloze afgrond (geestelijk) van elkaar gescheiden is en geen mogelijkheid heeft elkaar te raken. Zo bestaan er ook in de zielenwereld (de astrale wereld) alleen zieleafstanden. Liefde en haat zorgen voor een onmiddellijke nabijheid. Onverschilligheid (gebrek aan aantrekking) zorgt voor een moeilijk of helemaal niet te overbruggen afstand. Daarom zijn de geesteszielen van duivels oneindig ver van God verwijderd. Een zwarte magiër, die in geestelijk opzicht heel dicht bij hen staat, kan zich echter direct van hen bedienen. Hij kan ze vullen met zijn ontaarde menselijke zielekrachten en hen dan op zijn vijanden en slachtoffers 'loslaten' om die te intimideren en te dwingen aan zijn oogmerken te voldoen, of om hen tot ontaarde gevoelens en gedachten te verleiden (vals medelijden, woede, afgunst, begeerte, haat, wraakzucht). Deze verspilling van hun zielekrachten en de vervorming van hun bewustzijn betekenen voor hem vervolgens lust (duivels leedvermaak!).

Ook in het uiterlijke leven zijn er toch mensen, soortgelijk aan zwarte magiërs maar astraal nog niet ontwaakt, voor wie het een boosaardige vreugde betekent om mensen in hun omgeving tegen elkaar op te hitsen en de daaruit ontstane benadeling, ergernis, verdriet en pijn gade te slaan en ervan te genieten ('leedvermaak'). Daarbij begeven ze zich in een groter persoonlijk gevaar dan een zwarte magiër, die van zichzelf meent dat hij 'gevoorderd' is omdat zijn daden en pogingen wettelijk niet aan te pakken zijn.

Ik zou weldra zien dat ook de bovengenoemde duivel de verbinding met een nog levende zwarte magiër had gevonden (degene wiens stem ik gehoord had tijdens de gebeurtenissen met de eerste),

want spoedig nadat ik zijn eigen zielekrachten die hij 'naar gene zijde' had meegenomen in het Blauwe Vuur liet verbranden, verscheen hij weer voor mij als een zwarte gestalte van haat, deze keer echter op enige afstand, en schreeuwde: 'Nu heb je me pas echt vrij (!) gemaakt. Nu zal ik je kwellen tot je mij om erbarmen smeekt; ik zal je achtervolgen en opjagen, als straf voor het feit dat je mij mijn aardse leven hebt afgenomen. Door die moord heb je alleen maar het tegendeel van je bedoelingen bereikt, want nu (en dit riep hij triomfantelijk) ben ik pas echt onvernietigbaar. Ik zal je kwellen tot jij je armzalige hersenen in waanzin afmartelt (een lievelingsdreigement van alle demonische machten), ik zal je verblinden en doof laten worden, ik zal je ingewanden aan stukken scheuren. Je zult razen van pijn en je in het stof wentelen. Maar ik zal hoonlachend van jouw pijnen genieten!'

Urenlang verscheen hij steeds weer om mij mijn 'straf in de meest afgrijselijke kleuren te schilderen. Dat liet mij onberoerd. Op het moment echter dat ik mij het feit van zijn aardse dood voor het eerst realiseerde (door het volledig oplossen van zijn onderbewustzijn, zijn lichaamsziel), werd ik begrijpelijkerwijze gegrepen door een verlamme schrik. Maar toen begreep ik: dat ik deze mens door mijn astrale doodskrachten liet sterven was veel gerechtvaardigder dan welk schot op een tegenstander in de oorlog ook. Ik heb ook hier in noodweer gehandeld, in noodweer ten gunste van anderen, die nog te zwak waren om zichzelf te helpen. Een mens, die probeert onervaren jongeren omlaag te trekken in het moeras van zijn verdorvenheid, is erger dan een moordenaar, ook al zijn zijn daden door het aardse recht niet aan te pakken.

Weldra na de dood van deze magiër zag ik het wakend bewustzijn van mijn beschermeling helderder worden. Zoals ik later vernam, leefde hij ook lichamelijk op, ook al had ik natuurlijk, zoals ik achteraf moest erkennen, maar één schakel van een keten verbroken - maar toch een beslissende schakel, die niet meer te vervangen was.

VI. Krachtenroof. Wilsvrijheid.

De dood van de magiër heeft mij en vele anderen, vrienden, tegenstanders en vijanden, met wier onderbewustzijn ik verbonden ben, nog heel lang beziggehouden. De aantijgingen en dreigementen van mijn zwartmagische vijanden laten mij koud. Maar op de bezwaren en waarschuwingen van mijn vrienden en eerlijke tegenstanders heb ik dit ene antwoord: Geen enkele lichte macht kan en wil echt leven vernietigen, dat op zichzelf altijd heilig en goddelijk is, ook wanneer het misbruikt wordt. Ik kan ook een zwarte magiër, een bewust slecht mens alleen zijn lichamelijke leven afnemen, wanneer zijn eigen levenskracht reeds opgebruikt is, wanneer hij dus uitsluitend als parasiet leeft.

Dat een met magische krachten begiftigd mens bewust of onbewust levenskrachten uit lichaam en ziel van anderen kan wegzuigen (langs astrale weg) zal velen ongeloofwaardig lijken. Welnu, ik weet wat ik zeg, want ik heb het zelf meegemaakt. Evenals zeer vele anderen kan ik of zou ook ik op deze manier krachten van anderen kunnen stelen. Dertien jaar geleden kwamen er bij mij, zonder mijn eigen bewust toedoen en zonder 'scholing' door anderen, vele magische vermogens op, onder andere dit vermogen. Pas toen ik zag hoe men op die manier de sterkste en levendigste mens volledig kan veranderen, moe, uitgeput, ja levensmoe kan maken, zag ik het verwerpelijke van een dergelijke handelwijze in en liet ik mij daar nooit meer toe verleiden.

Hoe deze krachtenroof 'technisch' uitgevoerd kan worden wil ik hier niet schetsen, want ik schrijf niet voor wordende duivels. Zo'n parasiterende activiteit van anderen af te weren is gemakkelijk, ook wanneer men de aanstichter ervan niet kent. Men hoeft alleen maar geen enkele bedruktheid, ontevredenheid, zorg of angst in zichzelf te dulden (of die nu schijnbaar ongegrond of gegrond zijn). Men moet die uit zichzelf verwijderen op de manier zoals in het laatste deel van de vierde brief is geschetst. Dan is de voorwaarde vernietigd, waardoor een parasiterende activiteit van anderen op de eigen levenskrachten mogelijk wordt.

De inhoud van mijn brieven tot nu toe heeft al veel verzet opgeroepen. Ik geef hier een persoonlijke gedachtewisseling met een vriend weer, wiens bedenkingen ook voor vele anderen kenmerkend zijn.

De vriend: 'Jij spreekt altijd weer over de vrijheid van de wil. Ik ontken die, totdat men mij het tegendeel bewijst. Mijn verstand laat mij heel duidelijk zien dat wij in al ons denken en handelen onvermijdelijk gevolg geven aan de sterkste beweegredenen. Onvermijdelijk volgen wij onze aanleg, die voortkomt uit overerving, opvoeding en milieu. Ik kan helemaal niet anders dan de wet vervullen, die in mijzelf ligt.'

'In de eerste plaats moet ik je zeggen dat men het feit van onze wilsvrijheid niet kan bewijzen, verstandelijk kan vastleggen, maar alleen vermoeden, ervaren, bespeuren of - als geestelijk ontwaakt mens - rechtstreeks waarnemen, beleven. Als men de waarheden aan gene zijde van de drempel, de metafysische waarheden waar ook de vrijheid van de wil toe behoort, met het verstand zou kunnen benaderen, met bewijzen zoals bij een wiskundige stelling, dan zouden alle verstandige mensen daar onvermijdelijk eensgezind over moeten zijn en zouden ze elkaar daarover niet in de haren kunnen zitten, sinds de tijd dat de mensheid zelfstandig kan denken (bijna had ik gezegd: sinds de mensheid haren heeft). Wat jij de vrije of onvrije wil noemt, dat is de aards bewuste levenswil van de geestelijk nog niet ontwaakte mens, en de activiteit van deze wil is met het verstand te doorzien.

Deze aardse 'wil' wordt in zijn activiteit en in zijn uitwerking op het uiterlijke handelen door het verstand of door het inzicht bepaald, of zelfs alleen door verlangens (aandriften) van lichaam en ziel. Hij wordt bepaald door jouw erfelijke aanleg, hij wordt gevormd door je opvoeding, hij wordt beïnvloed door je omgeving.

Maar wie laat jouw verstand en jouw inzicht werken? Wie heeft jou een bepaalde lichamelijke en ziele-aanleg? Je ouders? Goed. Maar wie heeft jou ouders uitgekozen? Wie heeft je in een bepaald milieu geplaatst en laat je onder bepaalde omstandigheden een nieuwe omgeving zoeken? Wie plaatste je in een bepaald volk, een bepaald land, een bepaalde tijd? Wie gaf jou die bepaalde capaciteiten en neigingen? Wie formuleert de richtlijnen voor jouw handelen, die jou op je eigen persoonlijke manier laten antwoorden op het milieu, dat velen gemeenschappelijk hebben, en op de opvoeding, die voor velen soortgelijk is? Wie was en is dat? God? Nee. God legt je geen bepaalde talenten en richtlijnen op. God heeft je oneindig veel mogelijkheden om te worden meegegeven en liet je de oneindige vrijheid om te kiezen. Was het het noodlot? Dat is een loos verlegenheidsbegrip voor ongelovigen en niet-wetenden.

Wie was en is het dan? Jij zelf, jouw Eeuwige Ik, jouw geest, die voor de geestelijk nog niet ontwaakte aardse mens als onherkenbare leider, als 'God' of als 'noodlot' boven de aardse mens staat en als enige de vrijheid van wil bezit. De geestelijk nog niet ontwaakte mens ervaart zijn eigen goddelijke ik als een onpersoonlijke, boven hem staande of in hemzelf wonende wet die hij moet vervullen, of hij 'wil' of niet - beter gezegd: of hij dat wenst of niet. Hij kan nog helemaal niet bewust willen; hij kan alleen maar wensen en zijn wensen in harmonie brengen met zijn geweten, met de stem van zijn ware, goddelijke wil. Open je hart voor de Eeuwige Zon van je geest (zie het einde van de vierde brief), dan verneem je onvervormd de stem van je geweten, van je eigen wil, en tenslotte, wanneer je daar rijp voor bent, word je daar als aards bewust mens ook één mee in de Mystieke Bruiloft.

Alleen de ontwaakte mens kent de vrijheid van wil uit eigen waarneming, uit eigen beleving. Wat ik als Eeuwige Ik, als geest zelf zie en beleef, dat weet ik onweerlegbaar, ook al kan het aardse verstand niets daarvan verklaren of bewijzen. Als vrijheid met het verstand te bewijzen, vast te pinnen zou zijn, dan zou het geen vrijheid meer zijn maar een dwingend begrip. Dan zou men vrij moeten zijn of men wil of niet. De vrijheid is echter een geschenk, geen verplichting.

Verstand en rede, of zelfs de verlangens van lichaam en ziel bepalen op geen enkele manier de vrije geestelijke beslissingen van het Eeuwige Ik. Voor dit Ik zijn verstand en rede slechts instrumenten - het zijn de lampen waardoor het zijn weg op aarde laat verlichten. Hoe het deze lampen gevormd heeft en waar het de straal ervan op richt, is alleen afhankelijk van zijn vrije wil. De geestelijk nog niet ontwaakte mens kan de vrijheid van wil in een soort vermoeden ervaren (op directe wijze ervaart hij die als Vrijheid van denken)'.

'Dat zou kunnen kloppen. Maar ik heb een nog zwaarder wegend bezwaar tegen jouw inzichten. Ik moet eraan twijfelen of wij eigenlijk wel in staat zijn de waarheid te kennen. Dat jij je visioenen werkelijk gezien en niet enkel bedacht hebt wil ik graag geloven. Maar dat je er zulke verstrekkende gevolgtrekkingen uit maakt, voel ik als ongerechtvaardigd. Zouden bijvoorbeeld de woorden van God in de eerste brief niet even goed door een duivel gesproken kunnen zijn, de duivel die je daarbij noemt, of iemand anders? Jij interpreteert je visioenen willekeurig; je laat ze door je intellect vervalsen, natuurlijk zonder het te willen.'

'Alles wat men kan denken, zou kunnen zijn, maar wat zou kunnen zijn, is daarom nog niet zo. Met de waarheid (op geestelijk terrein) is het net zo gesteld als met de vrije wil. Men kan iets als waarheid aanvoelen en voelen, of ook herkennen, rechtstreeks waarnemen, ervaren. Maar men kan de waarheid nooit met het verstand bewijzen, de herkomst ervan net zo min als haar inhoud. Als men dat zou kunnen zou men, zoals ik al verschillende keren gezegd heb, op alle verstandige mensen een denkdwang uitoefenen, die iedere vrijheid van handelen uit zou sluiten. Allen zouden dan in God, de eeuwigheid, de liefde en de vrijheid moeten geloven, zoals bijvoorbeeld in de stelling

van Pythagoras. Allen zouden dan ook de almacht en alomtegenwoordigheid van God, de Oneindige Liefde moeten kennen. Vrijheid, die niet te scheiden is van het wezen van God, het zich vrijwillig naar God toekeren, dus een goddelijk vrije liefde en geen afgedwongen erkenning, zou dan niet meer mogelijk zijn. Dat is echter in strijd met de wil en het wezen van God. God wil zijn aanwezigheid en zijn liefde aan niemand opdringen. God en zijn liefde kennen en hem niet tegelijkertijd uit het diepst van je ziel liefhebben, is onmogelijk. Ook dat kan ik niet bewijzen. Men kan het alleen ervaren.

Verder denk je dat ik uit mijn visioenen 'gevolgtrekkingen' gemaakt heb. Dat had ik alleen met het logisch analyserende en verbindende aardse verstand kunnen doen. Werkelijke inzichten zijn nooit verstandelijke gevolgtrekkingen, logische conclusies. Het verstand geeft hun alleen achteraf een vorm, die aangepast is aan de logica, aan de wetten van het denken. Ik heb mijn inzichten op precies dezelfde manier gezien als mijn visioenen: in een flits, in directe waarneming. Mijn verstand heeft daar maar één aandeel in: met behulp daarvan heb ik mijn inzichten uitspreekbaar, in aardse taal mededeelbaar gemaakt. Ik heb er woorden en begrippen voor geformuleerd. Met behulp van mijn rede, het vermogen om zinvolle grote samenhangen te vinden die met het logisch analyserende en verbindende verstand niet meer te verkrijgen zijn, heb ik mijn inzichten met elkaar verbonden en tot een innerlijk samenhangend geheel gemaakt. Bij deze arbeid van het verstand en het inzicht kan ik mij precies zo vergissen als ieder ander mens. Ik kan onduidelijke begrippen formuleren of reeds bestaande begrippen verkeerd gebruiken, ik kan mijn inzichten op een onjuiste wijze met elkaar verbinden of ze foutief op reeds bekende betrekken.

Ik weet zelf dat ik mijn visioenen en inzichten als geest, als Eeuwige Zon op een directe manier heb waargenomen en als waarheid herkend. Het aannemen van aardse vormen in beelden en begrippen, het verbinden en interpreteren ervan is weliswaar noodzakelijk om ze mededeelbaar te maken en om de betekenis van het geheel inzichtelijk te laten worden. Maar het is noodzakelijkerwijs ontoereikend, omdat geen taal ter wereld zo eenduidig is dat vergissingen in het eigen denken en misverstanden bij de toehoorders en lezers uitgesloten zouden zijn.

Ik weet zelf uit directe waarneming - en anderen kunnen het vermoeden, voelen, ervaren - dat de door jou aangehaalde woorden van God in de eerste brief van God zelf afkomstig zijn en niet van de duivelse machten, die alleen die (mislukte) poging konden doen het goddelijke te vervalsen, te vervormen, te verduisteren (daar moet men steeds op bedacht zijn, want ze proberen het altijd en overal. Daarom geeft iedereen die in geestelijke zaken thuis is het advies tot constante oplettendheid en waakzaamheid). Je kunt de waarheid van deze woorden voelen, ervaren en herkennen. Als je ze nog altijd verstandelijk bewezen wilt zien, dan moeten we ons gesprek van voren af aan beginnen.'

'Ik geef toe dat men met het wiskundige, natuurwetenschappelijke denken niet bij de inhouden van de geestelijke wereld, bij de wereld aan gene zijde van de materie komt. Er ontbreekt iedere zintuiglijk grijpbare grondslag voor verstandelijke bewijzen en 'exacte experimenten', die alle mensen onvermijdelijk zouden kunnen overtuigen. Want wat de geestelijke wereld inhoudt is niet in getal, maat of gewicht te vatten. Men kan het oneindige niet delen, vergroten, verkleinen, schatten of berekenen als eindige grootheden, zoals de dingen van de lichamelijke wereld.'

'Wij willen dus enerzijds het terrein van de wetenschap niet storen met ons denken en voelen, dat daar vreemd aan is, en haar niet kwetsen door ongerechtvaardigde verlangens en eisen van religieuze aard, die zij moet afwijzen als ze trouw wil blijven aan haar taak. Maar ook moet niemand met het handgereedschap van de wetenschap, het verstand, in de geestelijke wereld, op het religieuze gebied gaan zitten prutsen en verstandelijk bewijsbare resultaten verlangen. Ik geef hier

geen wetenschap, ik werk niet met wetenschappelijke bewijzen en sta dus ook niet toe dat die van mij geëist worden. Wetenschap en religie zijn gescheiden gebieden. Ze kunnen en moeten vreedzaam met elkaar omgaan, ze kunnen en moeten elkaar aanvullen. Maar ze mogen elkaar niet over en weer hun volledig verschillende wijze van denken en werken opdringen.'

'Daar kan ik allemaal mee instemmen. De religieuze waarheden mogen de wetten van het denken in de logica en de gegarandeerde resultaten van de wetenschap niet tegenspreken, maar ze dienen niet door haar getoetst en bewezen te worden. Ze zijn ten opzichte van de wetenschap van een hogere orde. Ze zijn vreemd aan de logica, maar staan er niet vijandig tegenover. In zoverre ben ik het met je eens. Maar het is te veel verlangd als wij jouw visioenen en inzichten als waar moeten erkennen en aannemen, zonder dat jij ze met religieuze bewijzen onderbouwt. Christus heeft zijn woorden door allerlei soorten wonderen geloofwaardig gemaakt en bewezen. Zolang jij dat niet kunt of wilt doen, zal niemand je geloven.'

'Daarbij zie je één ding over het hoofd: ik verlang van niemand geloof en erkenning. Iedereen moet mijn woorden in oneindige vrijheid afwijzen of aannemen, door niets anders daartoe verleid of overgehaald dan door het besef, dat ze waar zijn. Deze houding van mij stemt overeen met mijn besef dat ik mij tegenover niets of niemand anders dan tegenover mijzelf hoef te bewijzen. Deze houding van mij stemt overeen met de manier waarop ik zelf mijn toekeren naar de waarheid, de Oneindige Liefde, heb beleefd, door niets anders daartoe verleid dan door het pure besef van de waarheid. Deze houding van mij stemt overeen met het bewustzijnsniveau van de mensen tot wie ik mij wend. Het voorste front van de mensheid is rijp geworden om de waarheid zelfstandig te herkennen.

De wonderen van Christus waren en zijn zinvol en noodzakelijk. De nog dromende mensheid, die Christus als hun leider naar God uitkoos, kiest en zal kiezen, is nog niet rijp om de waarheid zelfstandig te herkennen. Zij kan en moet religieuze bewijzen verlangen voor de goddelijke kracht van haar leider, voordat ze besluit hem te volgen.

Ik heb een andere taak. Ik moet geen dromende mensen leiden, maar ik moet dromende mensen wekken. Ik kan en wil Christus in zijn werkzaamheid in de wereld niet vervangen of zelfs verdringen. Ik hoef de aardse werkzaamheid van Christus dus ook niet te imiteren. Ik moet die aanvullen, overeenkomstig het nu bereikte bewustzijnsniveau van de voorste geestelijke frontlijn van de mensheid.

Hoe zou overigens een mens van het bewustzijnsniveau, waar ik mij op richt, op wonderdaden antwoorden? Als hij helder denkt zou hij moeten zeggen: 'Ik zie dat jij ziekten kunt genezen die tot nu toe als ongeneeslijk gelden, ik zie dat jij doden weer tot het aardse leven kunt opwekken, dat je rivieren omhoog kunt laten stromen en dat je de hemel en de aarde in een voor allen zichtbare zee van vlammen kunt hullen. Ik erken dat jij de natuurwetten doorziet en beheerst als geen ander in deze tijd. Maar bewijst dat de waarheid van jouw religieuze inzichten? Deze wonderen', waarvan wij anderen nog niet doorzien hoe ze plaatsvinden, behoren eerder tot het gebied van de natuurwetenschap dan dat van de religie. De wetenschap is tegenwoordig al tot veel dingen in staat die de intelligentste mensen in vroeger tijden ongetwijfeld als wonderen beschouwd zouden hebben. Waar is de grens tussen het natuurlijke en het bovennatuurlijke? Wat jij vandaag als enige kunt, kan misschien morgen iedereen al. Laat me met rust met je wonderen! Ze kunnen mij jouw religieuze inzichten niet bewijzen, ze zouden me hoogstens in verwarring kunnen brengen. Ik zie geen reden om de intelligentste fysicus, chemicus of arts in religieus opzicht meer geloof te schenken dan de eenvoudigste herder.'

‘Ook hierin zou je gelijk kunnen hebben. Ik zou misschien precies zo antwoorden. Maar voor het overige verdedig jij een zienswijze die mij tegen de borst zou moeten stuiten of ontstellen, als ik je goed heb begrepen. Jij plaatst jezelf naast of zelfs boven Christus?’

‘Naast Christus: ja. Boven Christus: nee. Ik weet mij één met de wil van God en met de wil van alle goddelijke geesten, dus ook met Christus als ik zeg: Alle kinderen Gods die hun goddelijk erfdeel niet zelf hebben verraden bezitten diezelfde goddelijke waardigheid. Een geest kan voor zichzelf misschien een speciale taak gekozen hebben. God zelf kan hem wellicht begenadigd hebben met hogere en helderder inzichten over het goddelijke dan anderen. Om die reden heeft zijn wil een wijdere en diepere uitwerking dan de wil van vele anderen. Toch zijn ze voor de goddelijke wet allemaal gelijk. Allemaal ontvangen ze van God dezelfde Oneindige Liefde, als ze zich daar naartoe willen keren, allen hebben dezelfde waardigheid, dezelfde levensrechten. Zelfs de aardse wet wil geen verschil laten gelden tussen de levensrechten van bijvoorbeeld een minister en een eenvoudige beambte.’

‘Dat is heel mooi en overtuigend. Maar één ding zou ik graag wat nauwkeuriger beantwoord zien. Hoe sta jij tegenover Christus? Als alles is zoals jij zegt, dan raakt jouw taak toch dicht aan die van hem. Moet daaruit niet een rivaliteit, een gekantheid, ja misschien zelfs een vijandschap ontstaan ten opzichte van Christus of tenminste ten opzichte van zijn vertegenwoordigers en aanhangers?’

‘Het is niet mijn verdienste dat de mensheid sinds het aardse werk van Christus en sinds het vastleggen van zijn woorden naar een hoger niveau van inzicht vooruit is gegaan. Dat is alleen de verdienste van Christus. Ik ben zelf aan zijn hand mijn weg naar God gegaan, ik heb me door hem laten leiden. Aan hem dank ik de ontwikkelingsrijpheid van mijn ziel. Wat zou het ondankbaar en absurd zijn, als ik zijn persoonlijkheid en zijn werk, zijn huidige en toekomstige vertegenwoordigers en aanhangers als een jalouse, afgunstige tegenstander of zelfs als vijand tegemoet zou willen treden. Maar ik zal het preciezer zeggen.

De afgelopen weken werd mij dikwijls de vraag gesteld: ‘Ben jij de antichrist?’

Ik kon daarop alleen maar antwoorden: Ik ben niet tegen, ik ben vóór Christus. Als ontwaakte geest, als Eeuwige Zon ga ik echter mijn eigen weg.

Tegenwoordig zeg ik: Christus is de leider, de leidende ster in de nacht van de geestelijk dromende mensen, wier goddelijke wil nog niet ontwaakt is. Ze zwerven nog door de nacht. Ze hebben een leider nodig, als ze op hun weg naar de Eeuwige Zon niet willen verdwalen. Tegen hen mag ik alleen maar zeggen: Ga naar de ster van Christus, jullie geestelijke leider, en neem hem op in je hart. Jullie liefde moet nog verering zijn. Volg de ster van Bethlehem.

Om mij heen is het geen nacht meer, om mij heen is het licht als in de ochtend. Voor de wereld ben ik de opgaande zon van oneindige vrijheid en oneindige liefde. Voor mijzelf ben ik, net als iedere andere goddelijke geest, die zich één weet met Gods wil, Eeuwig Morgenlicht.

God is echter het alomvattende Eeuwige Morgenlicht van Oneindige Vrijheid en Oneindige Liefde, de Waarheid en het Leven.

Christus zegt: ‘Ik ben de weg’ naar de Oneindige Liefde en Oneindige Vrijheid, naar de Vader, naar God.

Ik zeg: ‘Ik ben de hoeder van de drempel’ naar de oneindige vrijheid en oneindige liefde van de ontwaakte kinderen Gods.

Christus zegt: ‘Zonder mij kunnen jullie niet tot de Vader komen’.

Ik zeg: 'Ik ben de opwekker tot goddelijke liefde en vrijheid, tot het zonneklare kennen van God. Velen zijn reeds vóór mij ontwaakt, maar alleen tot een aanvoelend kennen van onze oorsprong.

Ik wek degenen die dromen, die rijp zijn om te ontwaken, die willen ontwaken, en leid hen over de drempel, nog in dit aardse leven of in de dood, geheel overeenkomstig hun eigen wil.

Degenen die dromen en in demonische verblindings, tegen hun eigen goddelijke wil in, wensen te ontwaken, maar nog niet rijp zijn om te ontwaken, wijs ik terug en zeg tegen hen: Wend je niet tot deze drempel en tot mij. Wend je tot Christus en erken hem als je geestelijk leider.

Voor de demonische gestalten, die zich bij deze poort verzamelen om de ontwakenden af te schrikken en degenen die dromen er overheen te duwen om ze des te dieper te verblinden, ben ik de kracht van vernietiging (deze drempel of poort is een geestelijke toestand en niet een plaats, evenmin als de hel of de hemel).

Voor de zwarte magiërs, die proberen door deze poort goddelijke macht te bereiken, ben ik verlamming en dood.

Mijn innerlijke naam betekent niet mijn eeuwige wezen als wil, die niets anders is dan Oneindige Liefde (evenals de wil van iedere andere goddelijke geest). Hij betekent de uitstraling van mijn wil door geestelijke mijn ziel heen. Al naargelang degene die tegenover mij staat ben ik een kracht van verandering tot vrijheid of een kracht van vernietiging, een opwekker, bevrijder, vernietiger of de dood.'

'Het is volkomen onbegrijpelijk voor mij hoe jij, die toch ook maar een aards mens bent, dit gigantische zelfbewustzijn kunt verdragen, dit bewustzijn of deze verbeelding dat jij in de geestenwereld een enorme macht uitoefent, zonder aanmatigend of hoogmoedig te worden of een grootheidswaan te ontwikkelen - als dat niet al zo is. Vergeef me dat ik zulke harde woorden gebruik. Ik moest het een keer ronduit zeggen.'

'Beste vriend! Je hoeft je bij mij niet te verontschuldigen. Als ik me zou laten kwetsen, dan zou het mijn eigen schuld zijn.

Niet mijn aardse persoonlijkheid draagt de last van dit zelfbewustzijn. Dat zou een verkeerde gewichtsverdeling zijn. Ik als geest, als Eeuwige Zon, draag mijn aardse persoonlijkheid als laatste, buitenste, voor allen zichtbare verdichting, als aards instrument, als uitvoerende hand, als waarnemend oog en oor van mijn geestelijke wezen, dat deze aardse persoonlijkheid met haar bekwaamheden en neigingen, haar sterke en zwakke kanten heeft gebouwd en eenmaal ook weer zal opgeven als mijn taak op aarde vervuld is. Ik heb helemaal geen reden om voor mijn aardse persoonlijkheid op meer ruimte en rechten aanspraak te maken, haar hoger te plaatsen dan welke andere persoonlijkheid op de lichte weg dan ook, die immers evenals die van mij een drager van een goddelijke geest is. Zolang je evenwel je eigen goddelijke waardigheid niet beseft, kun je die ook niet aan iemand anders gunnen.'

'Moet een dergelijke opvatting, waarin de wezensdelen van de mens in waarde verschillen, niet leiden tot een splijting van de persoonlijkheid: schizofrenie?'

'Nee. Ons bewustzijnscentrum, dat tegelijkertijd tot alle wezensdelen van de mens behoort en deze als 'zetel van het bewuste ik' verbind, waarborgt zonder enige moeite de eenheid van de persoonlijkheid, zolang wij het niet door angst laten verkrampen, vervormen of opsplitsen. Ik ben me toch ook in mijn aardse, materiële lichaam bewust van een rechter en een linker kant die in kracht verschillen, ik ben mij bewust van verschillende organen en ledematen die wat hun manier

van werken en hun betekenis betreft niet gelijkwaardig zijn, ik ben mij bewust van een hoofd dat boven al het andere is geplaatst. Toch twijfel ik er niet aan (zolang ik qua ziel gezond ben) dat dit alles één lichaam, mijn lichaam is. Ons materiële lichaam vertoont vergaande overeenkomsten met de bouw van onze ziel en geest. Splitsingsverschijnselen van de ziel (schizofrenie) kunnen alleen optreden wanneer je je ik-bewustzijn laat vertroebelen door angst, twijfel of zinloos gepeiker. Hou je bewustzijnscentrum vrij en stralend. Dan waarborgt jouw goddelijke wil zonder moeite de eenheid van je persoonlijkheid.'

'Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben. Niet het feit dat je weet hebt van de verschillende soorten wezensdelen is een gevaar, maar de ontbrekende, door allerlei soorten angst verzwakte kracht om die net als ons lichaam met zijn rijke, uiteenlopende geleding als een eenheid te ervaren. - Maar ik heb nog een andere vraag: Hoe kan ik te weten komen of mijn ziel rijp is om te ontwaken, of dat ik mij beter aan de leiding van Christus kan toevertrouwen?'

'Wie Christus liefheeft en niettemin voelt, halfbewust weet (door de stem van zijn geweten), dat zijn ziel niet meer geleid moet worden, die is rijp om te ontwaken, rijp voor een zelfstandig bestaan in oneindige vrijheid en oneindige liefde.

Wie nagenoeg duivels zou kunnen haten, als hij het zijn bewustzijn zou toestaan, wie verzoeken, gedachten en gevoelens van duivelse aard in zichzelf ervaart die alleen nog, vaak na harde strijd, door de stem van zijn geweten worden afgeweerd, die is dicht bij het ontwaken tot goddelijke liefde en vrijheid ('de demonen verzamelen zich bij deze drempel om de ontwakenden af te schrikken...').

Wie op een nagenoeg duivelse manier haat, uit pure, meedogenloze zelfzucht, wie zijn hoogste lust vindt in kwellen, straffen en angst aanjagen, wie God, alle liefde en alle vrijheid met een cynische voldoening ontkent (niet uit bijvoorbeeld onwetendheid of 'wetenschappelijke zakelijkheid'), wie dit allemaal bij voortduring met zijn geweten beaamt en zich er niet tegen verzet, is erna aan toe te ontwaken tot een bewust slecht mens, een duivel. Hij kan nog omkeren, zolang hij als ontwaakt mens nog geen eenduidig en onherroepelijk besluit tegen de goddelijke liefde en vrijheid en daarmee tegen God zelf heeft genomen.'

'Jouw antwoorden zijn altijd heel helder en duidelijk. Maar ik heb nog een vraag, over iets waar jij zelf misschien nog niet uit bent. De vraag komt voort uit alles wat er tot nu toe gezegd is. Als jouw inzichten, die voor een deel afwijken van de inzichten die tot nu toe gegolden hebben, zo overduidelijk in je bewustzijn staan, en als je ervan overtuigd bent dat je daarmee veel mensen uit hun zielen nood helpt, zul jij dan niet een nieuwe kerk willen, ja moeten stichten? Waarschijnlijk ben jij toch net als vele anderen ook van mening dat het christendom of tenminste de christelijke kerken in de wereld gefaald hebben?'

'Nee. Ik ben noch van mening dat de christelijke kerken of het christendom in de wereld over het geheel genomen gefaald hebben, noch ben ik van zins of genoodzaakt om een nieuwe kerk te stichten.

Ik leid niet, ik maak wakker. Wie wil leiden heeft een kerk nodig, een organisatie om zijn volgelingen te verzamelen en om hun voortdurend aanwijzingen voor hun zielenleven te geven, die ook effect hebben op hun wakend bewustzijn. Verreweg de meesten zijn immers nog niet in staat om de uitstraling van Christus uit de zielen- en geestenwereld rechtstreeks op te nemen en zichzelf bewust te maken. Ik besef en weet dat de kerken goed en noodzakelijk zijn voor allen die geestelijk nog geleid moeten en willen worden. Als ik dit niet zou weten, dan zouden mijn eigen zintuiglijke ervaringen mij wel duidelijk maken wie er enkel en alleen voordeel zou hebben van een nieuwe splijting, ontbinding en vijandschap op kerkelijk gebied. Elke dag en ieder uur zie ik in de

zielenwereld en vaak ook in het uiterlijke leven, welke krachten het venijn van hun samengebalde haat en ontbindings- en vernietigingswoede tegen de kerken en de vertegenwoordigers en aanhangers daarvan slingeren. De kerken hebben tegenwoordig maar weinig eerlijke tegenstanders, die geloven dat ze terwille van de waarheid en de vrijheid tegen de kerken moeten strijden; maar in plaats daarvan hebben ze des te meer duidelijk duivelse vijanden. Wie helder kan denken en waarnemen en de waarheid en de vrijheid werkelijk wil dienen, zal wel weten tegen wie hij enkel en alleen zijn gevechtskracht moet richten.'

'Wat de huidige tijd betreft moet ik daar beslist mee instemmen. Maar hoe verklaar je de verschijnselen van ontbinding en het dikwijls afschuwelijke misbruik van de kerkelijke macht in het verleden? Of wil je die ontkennen?'

'Nee. Maar de kerken waren en zijn een gemeenschap van vrije mensen. Christus leidt hen, maar hij dwingt hen niet, overheerst hen niet. Geen enkele goddelijke macht wil dwingen of overheersen. Er is geen enkele geest die nog een aards lichaam draagt - ik niet, jij niet en niemand - die ervan gevrijwaard is ten prooi te vallen aan demonische krachten als hij niet oplettend is. Niemand is er veilig voor - ook onder leiding van Christus niet - dat hij niet zal ontaarden, wanneer hij uit onoplettendheid of kwade wil de leer van Christus verkeerd begrijpt of verdraait. Christus leidt degenen die hem volgen tot aan het einde der dagen, maar hij dwingt ze niet met dreigementen of straffen naar hem terug te komen als ze zich aan zijn leiding onttrekken. In het geestelijke leven bestaat er geen voor eens en altijd effectieve garantie tegen ontaarding, geen dwang om goed te zijn en geen goed-zijn zonder een altijd weer hernieuwde beslissing. Iedereen, ook de hoogste kerkvorst, kan van Christus afdwalen en ontaarden. Daartegen biedt geen ambt, geen sacrament en geen uiterlijke waardigheid bescherming. Bovendien hebben juist de vertegenwoordigers van de duivelse machten zich bij voorkeur als christenen vermomd, zolang de kerken uiterlijke macht uitgeoefend hebben. Als gevolg van hun talent voor huichelarij, waarmee ze hun grenzeloze eerzucht en hun duivelse strevingen, hun gewetenloosheid knap wisten te verbergen, is het hun dikwijls gelukt om ook tot hoge kerkelijke posities door te dringen. Ook daartegen is geen enkele organisatie, geen kerk veilig als de oplettendheid van haar vertegenwoordigers het laat afweten. Oplettendheid van de aardse mensen is één noodzakelijke bijdrage aan de leiding van Christus ('waakt en bidt').

Veel mensen houden de kerken precies alle zonden en gewelddadigheden voor waaraan ze zich in de loop van de geschiedenis schuldig gemaakt hebben. Maar ze zijn noch genegen noch in staat om de mate van zegen in te schatten die door de kerken aan de mensheid geschonken is.'

'Hierin wil ik je graag van harte gelijk geven. Maar ik zie nog niet duidelijk, waarom jij het stichten van een nieuwe kerk zo ondubbelzinnig afwijst. Een nieuw gestichte kerk zou de eenheid van alle religieus georiënteerde mensen weer kunnen herstellen. Ze zou in haar leer en haar opbouw de fouten van de oude kerken kunnen vermijden en er iets beters voor in de plaats stellen.'

'Nee. Uit een nieuwe splitsing zou nooit voorgoed een eenheid voortkomen. Welke lichte macht zou de oude kerken, die hun bestaan allemaal met meer of minder recht op de wil en de woorden van Christus grondvesten, kunnen en mogen dwingen om zichzelf op te heffen, ten gunste van een nieuwe kerk, waarvan de stichters geen opdracht van Christus zouden kunnen aanvoeren? De aanhangers van de oude kerken zouden die terecht voor het merendeel trouw blijven en de warboel zou nog groter zijn. De eenheid van de kerk van Christus kan alleen uit haarzelf komen. Ik heb van Christus geen opdracht ontvangen om iets aan zijn werk te verbeteren of nieuw te stichten. Als ik met een dergelijk plan in mijzelf zou rondlopen, dan zou ik dat zelf als aanmatiging moeten aanmerken.

Maar als ik zelf in mijn eigen naam, buiten de leer van Christus, een nieuwe kerk zou willen stichten, dan zou dat in tegenspraak zijn met mijn taak. Ik wil geen volgelingen verzamelen die ik voortdurend aanwijzingen zou moeten geven. Alleen daarvoor zou ik een kerk, een organisatie nodig hebben. Ik ben de hoeder van de drempel, van het ontwaken tot oneindige vrijheid en oneindige liefde. Het is mijn taak niet om iemand naar deze drempel, tot die rijpheid van ontwikkeling te leiden. Dat doet Christus. Ik ben slechts de verloskundige bij de gang naar een nieuw bewustzijnsniveau. Als iemand met mijn hulp de sprong naar het nieuwe, lichtere leven gelukt is heeft hij geen leiding, geen organisatie meer nodig. Hij kan en moet als Eeuwige Zon, als ontwaakte geest zijn eigen weg gaan.

In Christus scheiden zich de geesten, d.w.z. de goddelijke geesten ('Ik ben de steen des aanstoets...'). In hem scheiden zich de wegen naar de Oneindige Liefde of naar het zich vijandig afkeren van God. Maar nog steeds dromen de geesten, ze nemen wat hun weg betreft nog geen volkomen bewuste, nog geen definitieve beslissing. Ze kunnen altijd nog naar Christus terug.

In mij ontwaken de geesten tot het volle licht van de zon, tot het eeuwige morgenlicht van de goddelijke liefde en vrijheid, of tot de glanzende schijn van de zwarte magiër en de duivel, al naargelang ze zich definitief naar God toe willen keren of zich vijandig van hem willen afkeren. Mijn kracht van ontwaken en transformatie kan hulp of geestelijke dood betekenen. Dat is afhankelijk van de vrije wil van degene, die die kracht op wil nemen.

Het ontwaken tot een zwarte magiër, tot een bewust slecht mens, is overigens geen gelijkwaardig tegendeel van het ontwaken naar het goddelijke licht. Het is een vervormd geestelijk ontwaken, het afzien van een hogere trap van inzicht, ten gunste van grenzeloos, dierlijk duivels genot, een van zich afduwen van waarheid, liefde en vrijheid, een vrijwillig afglijden in het moeras van de eigen verdorvenheid. Daar is ook geen verleiding door iemand anders voor nodig, want het is gemakkelijk - heel gemakkelijk. Men heeft daar geen moed en geen inzicht voor nodig, men heeft enkel gebrek aan inzicht, lafheid, ondankbaarheid en gewetenloosheid nodig. Men heeft daar alleen maar gebreken voor nodig, die men zelf bij zichzelf moet aankweken. Want op het geestelijke vlak kan niemand iemand anders iets afnemen of opdringen, wat men zich niet wil laten afnemen of opdringen.

VII. Angst. Hulp aan anderen. De taak van Christus.

Een gesprek met een vriend (P.B. te G.).

‘Beste vriend. Vanuit jouw levenservaring heb je voor de lichte geesten op aarde, voor hun leven van alledag, dat altijd een weg is van vrij-zijn van angst en hulp aan anderen, de stelregel geformuleerd: onbezorgd, niet bezwaard en hulpvaardig. Niemand zou het mooier kunnen zeggen. Je zult mij toestaan dat ik enigszins op deze woorden inga, en wel eerst op de eerste twee.

Ook hier draait het weer om de angst. Bezorgdheid is immers niets anders dan een bewuste, voortdurende angst voor gebeurtenissen en toestanden die jezelf of anderen bedreigen. Zwaarte, bedruktheid is angst waarvan je de redenen niet of niet geheel doorziet (vrees is angst voor bepaalde gebeurtenissen of mogelijkheden, waarvan je gelooft of weet dat ze nabij zijn. Verkramping is een door angst veroorzaakte gewelddadige vervorming van je bewuste wil).’

‘Je voert al deze bewijzen van levenszwakheid terug op angst - terecht, naar ik meen. Maar wat is angst?’

‘Angst is een vernauwing, een egelstelling² van ons bewustzijn onder druk van een werkelijk of vermeend gevaar. Wie aan die druk toegeeft - maar niemand zou eraan toe moeten geven - kan niet meer helder en goed denken en voelen. Als je zelf je bewustzijnsbeeld kunt zien, herken je deze vernauwing met je eigen ogen. Anders mag je mij geloven, omdat de ervaring van je eigen ziel ervoor pleit: angst perst je bewustzijnsvelden samen. Je gevoelens en gedachten, je besluiten en inzichten worden onder de druk van deze vernauwing onzeker, vervormd, verbogen, verward. In een vernauwd bewustzijn duwen en dringen, belemmeren en kwellen je gedachten en gevoelens elkaar over en weer. Al naargelang de mate waarin je een of andere angst op je in laat werken, vertonen je besluiten en uiterlijke handelingen een lichte onzekerheid, een kwellende verlamming, ja een paniekerige zinloosheid. Angst sluit tegenwoordigheid van geest uit.’

‘Maar angst kan soms toch ook je krachten aansporen en je prestaties verhogen.’

‘Alleen wanneer iemand zich tevoren aan een ‘zich laten drijven’, aan traagheid heeft overgegeven. Traagheid is echter een algehele verlamming, uit angst om door activiteit en beweging te veel krachten te spenderen, ze zinloos te verspillen of toch niets beters en mooiers te bereiken. Het effect van deze angst kan dan door een andere angst weer tot op zekere hoogte tenietgedaan worden. Maar wat een verkeerd gebruik van krachten! Zo’n mens gaat door de wereld als een dronkenman, die een zinloze draai naar links weer goedmaakt door een nauwelijks zinvollere draai naar rechts, die hem toch ook weer van de rechte weg afbrengt. Hij heeft drie keer zo lang nodig om zijn doel te bereiken dan een ander, die van het begin af aan rechttuit loopt.

Ik vraag de mens, die zijn angst nog verdedigt en billijkt: moet je lachwekkend waggelen, wankelen en vallen, terwijl je vol kracht, rechtop en stralend zou kunnen lopen? Moet je als een ledenpop met je armen en benen zwaaien om moeizaam en vaak tevergeefs je evenwicht te bewaren, terwijl je een evenwichtsorgaan, een innerlijke leiding hebt waar je onmiddellijk zeker van bent wanneer je geen enkele angst meer in jezelf duldt?’

---

² In de Middeleeuwen, de tijd van de lansknachten, een gesloten opstelling van het met speren gewapende voetvolk tegen ruitery. De gevelde speren werden als de stekels van een egel naar alle zijden gericht. Het geeft heel beeldend weer hoe een angstig mens zich in de wereld op stelt.

'Je vergelijkingen zijn drastisch, maar overtuigend. Toch heb ik nog een bezwaar. Je zegt dat men geen angst in zichzelf moet dulden. Voor één angst zul je echter toch een uitzondering moeten maken: de angst voor de angst. Die angst is de veiligste bescherming tegen iedere andere angst.'

'Wil je tegen de communisten vechten door je aan de bolsjewieken over te geven? Wil je een dief je huis uitgooien door een rover binnen te laten? Repareert iemand een gat in een kous door de draad daarnaast uit te trekken? Een mens die angst door een nieuwe angst probeert te bestrijden handelt ongeveer net zo zinvol als iemand die uit angst voor de dood zelfmoord pleegt.'

'Dat is toch een grapje. Zoiets kan alleen een dwaas doen!'

'Helemaal niet. De voortdurende angst voor de dood, waarvan men weet dat die onontkoombaar is, kan een zo martelende boei worden, dat iemand probeert die met een snelle snede te verbreken ('liever een einde met schrik dan een schrik zonder einde'). Natuurlijk zou hij zich moeten afvragen waarom hij bang is voor de dood, als hij die zelf als verlossing beschouwt. Vaak is het ook de angst voor de mogelijkheid van een langzaam, pijnlijk sterven, die iemand door een snelle, gemakkelijke dood door eigen hand tracht te ontlopen.'

'Wat vind je trouwens van zelfmoord? Is dat geen lafheid?'

'Meestal zijn het zielszieke mensen die op die manier hun benarde situatie ontvluchten. Hun daad is ethisch gezien zonder betekenis, precies als elke andere daad die in waanzin begaan wordt. Soortgelijk is het gesteld met degenen die zich laten overweldigen door de angst dat er geen uitweg uit hun innerlijke of uiterlijke moeilijkheden meer zou zijn. Een qua ziel gezond mens handelt niet zo. Anders is het gesteld met degenen die op deze tegennatuurlijke manier met bewust overleg hun pijn en lijden of de aardse gevolgen van hun daden en nalatigheden trachten te ontlopen. Zij geven daardoor de mogelijkheid uit handen om hun verblinding, waarvan pas het gevolg pijn en leed is, nog in dit leven weer kwijt te raken of om nog in dit leven een vervorming van hun geestesziel, die het gevolg is van een morele schuld, door inzicht en moedige vergelding weer recht te trekken. Als ze die verblinding en vervorming meenemen naar gene zijde, dan zal hun bestaan in de geestelijke wereld ongelukkig zijn. Een geest met een vervormde ziel kan geen 'eeuwige zaligheid' beleven. Zijn reïncarnatie zal echter noodgedwongen aards ongunstig zijn, want een dergelijke geest kan alleen maar een vervormde lichamelijke opbouwen, omdat hij onjuist onderscheidt en vormt.

Terwijl in vele gevallen een vervroegde dood zonder eigen morele schuld - dood door ziekte, ongeval, moord of dood in de oorlog - de ontwikkeling van de geestesziel vertraagt omdat de mogelijke ontwikkelingsrijpheid van een bepaald aards leven niet bereikt is, komt bij een bewuste zelfmoord de vervorming van de ziel met de gevolgen daarvan voor het volgende leven daar nog eens bovenop.

In zeldzame gevallen kan een vrijwillig gekozen dood een offerdood voor anderen, een noodweer ten gunste van anderen zijn. Daar kan alleen iemands eigen geweten over beslissen.

Uit dit alles wil ik wat ons eigenlijke thema betreft alleen dit ene naar voren halen: angst scheidt een morele tekortkoming en breekt de moed tot een onbelemmerde geestelijke ontwikkeling.'

'Voor ik mijn bezwaar tegen het verbinden van de angst met morele tekortkoming naar voren breng, zou ik graag iets toe willen voegen aan onze gedachtenwisseling tot nu toe. Ik geef toe: niet de angst brengt in ogenblikken van zeer groot gevaar bijzondere prestaties voort, maar het als een flits duidelijk wordende besef van gevaar kan ons tot 'bovenmenselijke' prestaties aansporen, wanneer wij ons niet door de tegelijkertijd opdringende angst laten verlammen. Verder geef ik toe dat angst alle dreigende gevaren vergroot en de mogelijkheid om daar snel en effectief op te reageren

verkleint. Mijn eigen ervaringen en waarnemingen in mijn beroep hebben mij tot de overtuiging gebracht dat angst voor een ziekte een krampachtige samentrekking of verlamming van de kleinste bloedvaatjes bewerkstelligt en zodoende het ontstaan van die ziekte veroorzaakt of bevordert. Als de ziekte dan werkelijk optreedt, bewijst dat schijnbaar hoe gerechtvaardigd de angst ervoor was. Datzelfde geldt vermoedelijk voor veel andere ongelukkige gebeurtenissen, die pas door de angst ervoor mogelijk werden en zich voordeden. Op dit punt zijn wij het eens. Maar dat jij ook een morele tekortkoming - als ik je goed begrijp - zonder uitzondering op angst terugvoert, begrijp ik niet. Er bestaan toch ook vele andere mogelijkheden tot morele ontsporing en zonde.'

'Alle morele tekortkomingen, alle 'zucht', alle zonden vinden hun oorsprong in angst, in vrees. Het zijn 'gemaskeerde' angst en vrees. Aan allemaal ligt de angst voor verlies, voor vermindering van levensvreugde, voor het inboeten aan lust, voor pijn en leed ten grondslag. Ik wil slechts enkele voorbeelden noemen:

Een begerig mens vreest de tijd of de gelegenheid voorbij te laten gaan, tekort te komen, met lege handen weg te gaan. Anders zou hij niet begerig zijn. Begeerte is een gedegenereerd, door angst vervormd, van oorsprong gerechtvaardigd verlangen van het lichaam of de ziel.

Een eerzuchtig mens (beter: begerig naar eer) vreest dat hij niet of niet genoeg erkend wordt; hij verlangt gretig naar erkenning, hij vreest voor zijn zelfwaardering als hij zijn waarde niet door anderen bevestigd ziet.

Een zelfzuchtig mens vreest dat hij, door zich over te geven aan andermans leed of door opoffering en hulp aan anderen, zijn mogelijkheden om van het leven te genieten vermindert, zijn vrijheid van handelen opgeeft, zichzelf of zijn eigendom met anderen moet delen en er daardoor in levensvreugde op achteruit gaat.

Een moedeloos, laf mens vreest dat hij in het gevaar faalt, hij vreest pijn en leed, teleurstelling, de aardse dood. Hij vreest dat hij met de aardse dood zichzelf zal verliezen.

Een huichelaar vreest door zijn medemensen of door zijn eigen goddelijke geest doorzien, bestraft en veracht te worden.

Een geërgerd, woedend mens vreest zijn wensen en doeleinden niet te kunnen doorzetten.

Wie hoogmoedig is, wie veracht vreest door het contact met vermeend of werkelijk lager staande mensen bevuild, naar beneden getrokken te worden.

Aan de haat, de Vlamme afkeer', ligt de angst ten grondslag zijn vrijheid, levensvreugde of leven te verliezen aan een gevaarlijke, machtige of oppermachtige tegenstander. Degene die haat kan daarbij aan zichzelf of aan geliefde verwanten en sociale gemeenschappen denken.

Wraakgevoelens en wraakzucht zijn een door angst vervormd verlangen naar rechtvaardigheid (de wraakzucht van duivelse machten is de begeerte naar lust, die zij aan 'bevredigde wraak' ontlennen).

Een 'sociaal ontspoord' of een werkschuw mens heeft angst voor inspannende, eerlijke arbeid, waar hij niet tegen opgewassen denkt te zijn of waarvan hij vreest dat die zijn levensvreugde zou kunnen verminderen (op een soortgelijke wijze als bij een traag mens). Bij bezorgdheid, bedruktheid, onrust, haast en ongeduld ligt de samenhang met angst voor de hand.

Aangeboren morele gebreken, verschijnselen van degeneratie, verkeerde strevingen, 'perversies' zijn gebaseerd op de angst voor verdriet en pijn of voor het weer goed maken, vergelding in een vroeger leven (een vervormde geestesziel bouwt een vervormde herbelichaming op, zie hierboven).

Iedere soort angst (gemaskeerd als onrust, ergernis, begeerte enzovoort) heeft onvermijdelijk moeheid, laksheid en uitputting van krachten tot gevolg.'

'Ik zou daaraan toe willen voegen: Iedere soort angst berust op een dwaling, een gebrek aan inzicht of kennis of op een opzettelijke vervorming van de waarheid in het verleden.'

'Ja. Wie angst voor God heeft, kent zijn Oneindige Liefde niet. Anders zou hij geen angst voor God kunnen hebben.

Wie angst heeft voor de duivelse machten, doorziet hun machteloosheid niet, anders zou hij ze niet kunnen vrezen.

Wie angst voor verdriet en pijn heeft, doorziet die niet als de geneesmiddelen, die hij nodig heeft vanwege zijn eigen verblinding.

Wie angst heeft voor de aardse dood, hetzij voor die van hemzelf of die van geliefde verwanten, beseft niet dat het alleen maar het einde van een aardse incarnatie, van een levensdag betekent, waar weer een morgen en tenslotte een eeuwige morgen op zal volgen. Hij beseft niet dat de verbinding met geliefde verwanten door de dood niet afbreekt, ook al is hij zich die verbinding meestal niet volledig bewust en wordt zij enkel ervaren in het eigen verlangen, in eigen gedachten en gevoelens, die in werkelijkheid een tweespraak zijn. Laat wie dat zelf niet duidelijk kan inzien, mij geloven. Zijn diepste innerlijke gevoel pleit daarvoor.

Wie zich niet los kan maken van iedere soort angst, is nog diep verblind. Hij zal het kunnen als hij geduld ontwikkelt. Geduld is de eerste stap in de richting van het vrij zijn van angst. Wie zich van angst onder al haar maskers: begeerte, zelfzucht, huichelarij enzovoort niet wil losmaken, die gaat de weg van een zwarte magiër, een bewust slecht mens en een duivel.

Elke soort angst is een getuigenis van zwakte. Wanneer een of ander gevaar je bedreigt, verhoog dan je oplettendheid en hulpvaardigheid, vergroot je bereidheid om aan te vallen en je te verdedigen. Bal je krachten samen, maar zonder verkrampde spanning. Daarmee doe je het beste wat je voor jezelf en anderen kunt doen. Alleen op deze manier onderken je snel en zeker elke mogelijkheid tot uitkomst door je tegenwoordigheid van geest en helder overzicht. Maar laat je nooit door angst grijpen. Angst kan alleen verlammen, verkrampen, verblinden en lokt als gevolg en weerslag verdriet en pijn uit. Zonder verblinding, verkramping en verlamming zijn verdriet en pijn niet noodzakelijk. Het zijn geneesmiddelen die zinloos zijn wanneer er geen ziekte bestaat.

Ik verlos mensen van de dwang, van de angst, als ze zich daarvan willen laten verlossen. Daarmee verlos ik hen ook van verdriet en pijn.

Alleen de mensen die zich van God, van waarheid, liefde en vrijheid willen afkeren, kan ik niet van hun angst verlossen. Want angst in al haar vormommingen is noodzakelijk en onvermijdelijk met hun weg verbonden.'

'Daar wil ik allemaal nog wat vaker over nadenken. Maar nu wil ik je herinneren aan het derde woord van mijn wijsheid voor het leven van alledag: onbezorgd, onbezorgd en hulpvaardig.'

'Je hebt gelijk. Daar zijn twee dingen van te zeggen. Wie licht van hart is zal helpen waar en hoe hij kan, natuurlijk zonder zijn hoofdtaak te verwaarlozen. Hij zal helpen waar en hoe hij kan, maar hij zal niemand zijn hulp opdringen die zich niet door hem wil laten helpen en hij zal zijn hulp door niemand laten eisen of afdwingen. Hij zal zich door niemand laten uitbuiten, uitzuigen, naar ziel of lichaam geweld laten aandoen. Evenmin als een schoon en verstandig mens ongedierte bij zichzelf

zal toelaten of zelfs op zichzelf zal dulden, zal hij ook zijn krachten niet aan bloedzuigers en parasieten in mensen- of duivelsgedaante opofferen.'

'Moet de stem van het geweten niet beslissen, wie, wanneer en hoe men moet helpen?'

'Beslist. Maar ook de stem van je geweten liegt, als jij je hart niet vrij en licht houdt. Wie met angst en verkramping eraan begint om iedereen te helpen, omdat hij anders gemakzuchtig, onverschillig of zelfzuchtig gevonden zou kunnen worden of iemand onrecht zou kunnen doen, bereikt nooit de juiste mensen die hij werkelijk zou kunnen helpen - en wie raadt, treft nooit het juiste. Hij houdt dan vaak de druk op zijn ziel, die de zwarte, uitbuitende wensen van een opdringerige vrager op hem uitoefenen, voor de stem van zijn geweten.

Wie op ongegronde, opdringerige, onbeschaamde verzoeken en verlangens geen nee kan zeggen, is een zwakkeling.

Hij ondersteunt daarmee vrijwel zonder uitzondering de duivelse machten.

Wie voor het duivelse principe de weg effent, doordat hij toegeeft aan de eisen van nietsnutten, dagdieven, parasieten en bloedzuigers, richt daardoor op drie manieren schade aan:

Hij versterkt de duivelse machten en sterkt degenen die nog geen besluit hebben genomen in hun verkeerde weg.

Hij staat daardoor zijn lichte krachten af aan de duivelse machten (verkeerd bewezen medelijden, verspilde liefde) en vergroot zodoende hun vermogen om onrijpe en nietsvermoedende mensen te verleiden, want het glanzende, verleidelijke licht van de vertegenwoordigers van de zwarte machten is gestolen licht.

Hij onttrekt daardoor zijn hulp aan degenen, die zijn hulp werkelijk nodig zouden kunnen hebben. Want de materiële en zielekrachten van ieder mens zijn beperkt. Als hij zijn materiële middelen, zijn tijd en zijn oplettendheid vergooit, dan schieten ze tekort waar hij ze zinvol zou kunnen inzetten.'

'Je hebt gelijk. Maar waarom benadruk je zo, dat men zich niet mag laten uitbuiten? Zou het niet belangrijker zijn om mensenliefde en een algehele bereidheid om te helpen te benadrukken?'

'Ik spreek hier niet tegen de mensen van de zwarte weg. Hen zou ik niet kunnen overtuigen, ook al zou ieder derde woord van mij een beroep op hun goede hart zijn, dat ze immers helemaal niet willen hebben. Maar voor de mens van de lichte weg, die het centrum van zijn hart, zijn geweten vrij, vervuld van liefde en lichtend houdt - en er is niets wat ik vaker benadruk - is onbaatzuchtige, blijmoedige hulpvaardigheid een vanzelfsprekendheid. Anders kan zijn geweten immers niet lichtend zijn.

Wanneer je zo'n mens opmerkzaam maakt op bepaalde gevallen waarin hij kan helpen zal hij dat verwelkomen, want hij kan niet alles zelf opmerken. Maar wanneer je steeds weer met algemene woorden zijn hulpvaardigheid tracht aan te sporen, zal hij dat terecht als overbodig, opdringerig en beledigend ervaren.

Daarentegen zie ik heel vaak dat juist de beste mensen slechte strijders voor het goddelijke licht zijn, omdat ze de sluwheid van de duivelse machten niet doorzien, die een gewetensdwang op hen uitoefenen. Ze durven dan niet aan de eisen van leugenachtige, huichelachtige, opdringerige en onbeschaamde uitbuiters te weerstaan. Daardoor raken hun krachten verlamd, uitgeput, verbruikt. Hun werkzaamheid in de zin van de goddelijke liefde, die geen zwakheid kent, wordt door die sluwheid van de zwarte machten uitgeschakeld.

Er bestaat geen krassere leugen dan: 'God tuchtigt de rechtvaardige (de mens die van goede wil is)'. Niet God tuchtigt hem, maar zijn eigen zwakheid en verblinding zetten de deur wijd open voor de begerige wreedheid van de duivelse machten.'

'Dat beaam ik allemaal volkomen. Ik zou het nog met een eenvoudig woord willen afronden: Help verstandig, anders schaad je alleen maar.'

'Ja. Zoals zo vaak vat jij ook met dit woord het wezenlijke samen. Maar ik wil nog iets benadrukken. Voor niemand is hulp noodzakelijk in de zin dat iemand zonder hulp van anderen eeuwig verloren zou kunnen of moeten gaan of tot een duivel zou worden. Hoe iemand op nood van welke aard ook of op verdriet en pijn antwoordt, of hij zich daardoor van zijn verblinding laat genezen en zich naar boven laat trekken of zich nog dieper laat verblinden en naar beneden laat trekken - dat beslist alleen zijn vrije wil. Hulp is altijd een geschenk. Ieder mens van de lichte weg zal die altijd graag en met vreugde geven. Hij zal zich daar niet om laten smeken, maar hij zal ook zelf zijn ogen openhouden om de gelegenheden op te merken, waar hij kan helpen. Maar hij zal zich niet dag en nacht afjakkeren; hij zal zijn lichaam en zijn ziel het noodzakelijke herstel gunnen, hij zal die geen geweld aandoen of geweld laten aandoen uit angst dat hij anders iets onherroepelijks zou verzuimen. Een dergelijke instelling is anti-goddelijk. De grote, eeuwig geldige beslissingen moet iedereen zelf nemen. God heeft aan elk van zijn kinderen de kracht, de wil daartoe meegegeven. Op dit terrein is zelfs geen hulp van anderen mogelijk, hoezeer die voor het overige ook een vergemakkelijking van en een vooruithelpen op de aardse en eeuwige weg kan betekenen.'

'Maar als Christus zegt: 'Zonder mij komt niemand tot de Vader', dan is zijn hulp toch noodzakelijk?'

'Niet in de zin dat iemand zonder Christus een duivel zou moeten worden. Maar zonder Christus zal hij nooit 'tot de Vader', d.w.z. tot het kennen van God komen. Christus ontwikkelt in degenen die dromen het goddelijke zelfbewustzijn en het vermogen om God te kennen - wat als bewustzijn van God als Vader bij de eerste incarnatie terwille van het ontwikkelen van de persoonlijkheid werd opgegeven.

Wie als dromend mens voor Christus kiest, kan tot het kennen van God komen.

Wie als dromend mens tegen Christus kiest, kan een duivel worden. Maar pas de ontwakende mens beslist onherroepelijk.

Wie zijn weg zonder Christus gaat kan ook eeuwig zalig worden. Maar het kennen van God is hem ontzegd. De hulp van Christus is voor niemand noodzakelijk. Maar ze betekent de toegang tot de onmetelijke vreugde van het kennen van God, het zich bewust toekeren naar God, de Unio Mystica. In een latere brief zal ik daar nauwkeuriger op ingaan. Wat ons eigenlijke thema, 'hulp aan anderen', aangaat wil ik ter afsluiting nog een paar woorden zeggen.

Wanneer ik als dromend mens iemand anders help, doe ik dat terwille van de ontwikkeling van mijn geestesziel of om een vervorming, die het gevolg was van een vroegere morele schuld, weer goed te maken.

Wanneer ik als ontwaakt mens iemand anders help doe ik dat terwille van mijzelf, dus terwille van de Oneindige Liefde. Want 'ikzelf ben Oneindige Liefde.

Niemand mag dus voor zijn hulp dankbaarheid verlangen. Hij doet alles immers terwille van zijn ziel of terwille van zichzelf, terwille van Oneindige Liefde, dus ook terwille van God. Als iemand echter zijn dankbaarheid wil schenken, wijs die dan niet af voor zover ze echt is. Want dankbaarheid is niet te scheiden van het wezen van de lichte mens, van het wezen van de liefde. Zo is ook God iedereen

oneindig dankbaar, die hem vrijwillig zijn liefde schenkt. Voor wie deze koninklijke grootmoedigheid kan begrijpen, moge die een koninklijke vreugde zijn.'

'Vanuit jouw standpunt, vanuit het vrije, stralende hartcentrum worden alle levensvragen gemakkelijk en zeker opgelost. Ook het verstand en de rede werken dan snel en op de juiste manier. Op het gebied van het aardse, in een beroep en in het leven van alledag, en op het gebied van het eeuwige zijn er zo geen belangrijke vergissingen meer mogelijk. Men stelt zichzelf anders vaak levensregels die niet aangepast zijn aan de ontwikkelingsrijpheid van de ziel en aan het steeds opnieuw verrassende leven, waardoor ze alleen maar tot vergissingen en verkrampingen leiden.'

'Ja. Iedere levensregel bergt het gevaar van gebrekkige aanpassing aan het leven, van verkramping of verstarring in zich. Slechts één regel niet: het vrij zijn van angst, het vrije, stralende en van liefde vervulde hartcentrum. Op het gevaar af dat iemand mij aanwrijft dat ik op een onverdraaglijke manier in herhaling val, zeg ik nogmaals: verzet je tegen de angst en tegen al haar vermommingen, verzet je tegen die verpestende adem van de duivelse machten, die onophoudelijk je bewustzijn proberen te vernauwen. In een vernauwd bewustzijn kun je de Oneindige Liefde, die tegelijkertijd Waarheid en Oneindige Vrijheid is, niet ervaren. Als je wat voor soort angst ook in jezelf duldt, dan sluit je jezelf uit van de Oneindige Liefde van God en van de veilige leiding door je eigen goddelijke wil, en van het heldere zien en kennen op aards en eeuwig gebied. Niet de 'rechtvaardige' moet veel lijden, maar de van angst vervulde en derhalve verblinde mens. Dat geldt voor allen, of ze nu al ontwaakt zijn of niet.'

'Het ontwaken is vermoedelijk de bekroning van een bepaalde ontwikkelingsrijpheid.'

'Ja, daar heb je helemaal gelijk in. Pas wanneer de geestesziel rijp is, tot haar definitieve eigen karakter ontwikkeld is, wil de goddelijke geest ontwaken. Het ontwaken van de aardse mens betekent immers tegelijkertijd het verenigen van de wil en de geestesziel die tevoren slechts in een 'losse' verbinding met elkaar stonden tot een nieuwe, unieke, niet te beïnvloeden eenheid. Vanaf dat ogenblik kan de geestesziel niet meer veranderen, zich niet meer ontwikkelen.

Wie de goddelijke weg naar de Eeuwige Zon gaat wenst zijn ontwaken dus niet voortijdig af te dwingen; hij wil geen 'gedresseerd' ontwaken, zoals dat in de 'mysteriescholen' van de zwarte magiërs beoefend wordt. Dat kan bij velen slechts tot ernstige gevaren voor de ziel leiden, waar een nog onrijpe persoonlijkheid niet tegen opgewassen is. Hou je maar aan één ding: aan de stralende en van liefde vervulde vrijheid van je bewustzijnscentrum, je hartcentrum. Dan komt al het andere vanzelf en op de juiste tijd.'

Een ander soort gesprek:

'Daar zijn we alweer, jawel! We dringen ons aan je op, zoals jij zo mooi zegt. Wij willen dat jij naar ons luistert, en we bereiken dat ook altijd weer. We willen je dwingen je met ons bezig te houden, en we dwingen je.'

'Jullie kunnen helemaal niets willen. Jullie kunnen mij helemaal nergens toe dwingen. Als ik jullie aanhoor en jullie geklets zelfs opschrijf, dan is dat alleen maar om jullie geestesgesteldheid nog wat nauwkeuriger te belichten. Alle mensen, niet alleen ik, moeten jullie zwakheid en machteloosheid doorzien.'

'Je spreekt alweer over zwakheid en machteloosheid. Pas maar op dat wij je niet naar de keel vliegen!'

'Zorg er maar liever voor dat ik jullie nog een poosje om mij heen verdraag!'

‘Maar je wilt toch horen wat wij te zeggen hebben?’

‘Het stompzinnige geklets, dat jullie duivels als enigen kunnen produceren, zou mijn aandacht geen moment in beslag kunnen nemen. Maar op dit moment zijn jullie het immers helemaal niet die spreken. Wat jullie zeggen, zeggen in werkelijkheid jullie heren en meesters, de zwarte magiërs die jullie als dragers van hun vuiligheid de zielenwereld insturen. Ook hen zou ik niet hoeven aan te horen. Maar jullie kan ik ieder moment moeiteloos wegvagen. Gedraag je daar dus naar!’

‘Over jouw aanmatigende, brutale en onbeschaamde woorden willen wij op dit moment niet discussiëren. Maar ze zijn je niet vergeven en niet vergeten. Wij vergeven nooit!’

‘Ja. Jullie heren en meesters kunnen helemaal niet anders meer. Ze zijn zonder verzet aan hun wraaklust overgeleverd. Ze zijn immers geen vrije wil meer, maar ze zijn zucht - zucht om te genieten, te kwellen, te straffen en te pijnigen, te haten en te wreken. Ze kunnen nog plannen smeden, ordelijk denken, zelfs gevoelens en gedachten voortbrengen. Maar jullie kunnen ook dat niet meer.’

‘Wat kunnen en wat zijn wij dan, hè, grote meneer?’ ‘Jullie zijn alleen nog maar gedegeneerde geesteszielen. Jullie kunnen weliswaar nog denken en voelen, maar alleen wanneer anderen jullie daar de krachten voor leveren. Jullie nemen alleen nog de krachten van anderen op, jullie hebben geen leiding of richting, geen eigen karakter, geen eigen aard, jullie zijn, in één woord: gedegeneerd. Jullie leiden een schijnleven zonder eigen krachten, als parasieten en bloedzuigers. Jullie zijn alleen nog maar ‘zucht’. Jullie proberen je met de krachten van anderen te vullen om te kunnen leven, voelen en genieten. Jullie zijn niets anders dan laatkoppen, die iemand - en in dit geval met kwade bedoelingen - op levende lichamen zet om hun schade toe te brengen en bloed uit te zuigen. Wie jullie opmerkt slingert jullie weg, zonder dat jullie je daartegen kunnen verzetten. Zonder de krachten van anderen zijn jullie enkel nog gapende leegte.

Het was de Laatste Wil van een geest om alleen nog ziel, een voelend en voor genieten openstaand wezen te zijn. De leidende wil maakt zich ondergeschikt aan zijn ziel om oeverloos te kunnen beleven en genieten. Maar een wil die niet wil leiden, een ‘willoze wil’ geeft zichzelf op. Hij dient het genot van zijn ziel en wordt daarbij aangetast, opgebruikt (zelfvernietiging van een bewust slecht mens, een zwarte magiër). Hij voelt dat hij van zijn ‘substantie’ leeft en tracht daarom als parasiet en bloedzuiger zijn leven te verlengen. Hierin geeft hij blijk van grote vaardigheden. Maar ondanks de geweldige magische krachten, die uit zijn uiteenvallende wil ‘vrij’ komen, is iedere leidende goddelijke wil oneindig veel machtiger dan hij. Want een bewust slecht mens die geen leidende wil meer heeft kan ook anderen niet meer leiden; hij kan alleen proberen hen te dwingen en kan ook zelf gedwongen worden. Tegen een mens, die nog een vrije wil heeft en zich niet wil laten dwingen is de machtigste magiër volkomen machteloos, ja, hij wordt zelf door een dodelijke angst aangegrepen als iemand zijn bloedzuiger-verbinding met nietsvermoedende slachtoffers onderkent en bedreigt.’

‘Je preek klinkt buitengewoon wijs en overtuigend, meelijwekkende kopie van een mislukte paap. Maar je berekening klopt niet. Als wij werkelijk zo aan lagerwal geraakt en gedegeneerd zouden zijn als jouw benevelde brein ons voorspiegelt, dan zouden wij ons toch ongelukkig moeten voelen. Maar wij voelen ons buitengewoon goed. Wij zijn het toonbeeld van smakkend welbehagen, wij wentelen ons en dansen en leven ons uit in dronken vreugde en lust. Wat zeg je daarvan, hè?’

‘Bij deze sprekende beschrijving sla je de kater over, die jullie hebben wanneer jullie ergens teleurgesteld zijn.’

‘Ach wat! Zo is het echte leven zonder het vrome kinderlijke bedrog, dat jullie jezelf en anderen voorspiegelen. Roes, kater en weer een nieuwe roes: zo is het leven, zoals het werkelijk is. Wij wensen helemaal niets anders. Het is een lust om te leven, om zo te leven!’

‘Ja. Jullie leven een leven van lust, jullie kunnen genieten zolang nietsvermoedende mensen zich nog door jullie laten uitzuigen. Als ik de waarheid over jullie vertel kunnen allen jullie als giftige parasieten en bloedzuigers doorzien, dan kunnen allen jullie zwakheid en machteloosheid onderkennen. Dan kunnen jullie je niet meer ongemerkt innestelen, op niemand kunnen jullie meer dwang uitoefenen. Daarom proberen jullie met alle middelen de waarheid over jezelf te verduisteren en het ontwaken te bemoeilijken. Want geen enkel ontwaakt mens, of hij nu een zwarte magiër of een Eeuwige Zon is, laat zich meer door jullie uitzuigen. Geen enkele duivel wordt dus een duivel door andere duivels, geen mens gaat verloren door demonische verblinding, niemand ontwaakt tot een bewust slecht mens en tenslotte een duivel, zonder dat hij het zelf zo gewild heeft. Jullie streven is er niet op gericht anderen tot duivels te maken, tot concurrenten in de strijd om de lust. Het is erop gericht de mensen steeds dieper te verblinden. Verblinding en de gevolgen ervan: verdriet, pijn, kwelling en wanhoop moeten nooit uitsterven op aarde. Het zijn immers de enige bronnen van jullie lust.

Ik zeg tegen alle mensen die naar mij willen luisteren: gebruik je verstand en rede niet om de gerechtvaardigheid van je ergernis, je onrust, je woede, je zelfzucht, je haat en je wraaklust te bewijzen en te beargumenteren. Wendt ze liever aan om in te zien wie jullie er enkel en alleen mee in de kaart spelen. Er zullen steeds minder dwazen zijn die zeggen: wij willen die arme duivels ook iets laten verdienen; we willen ons ergeren, we willen onze woede en onze wanhoop koesteren, we willen op elkaar losslaan, elkaar over en weer kwellen en pijnigen, elkaar over en weer al het denkbare aandoen, wij willen ervoor zorgen dat de aarde een tranendal blijft zodat ook die arme duivels hun lust, hun leedvermaak kunnen hebben. ‘

‘We zijn geroerd en getroffen door het feit dat één enkel wezen zoveel wijsheid in zich kan verenigen. Maar als jij zo wijs bent, help ons dan ook de waarheid te leren kennen, genees ook ons dan van onze verblinding!’

‘Dat zou jullie natuurlijk wel bevallen, als ik mijn krachten aan jullie zou willen verspillen. Helpen kan ik alleen diegenen, die door anderen verblind worden. Wie zelf het vermogen tot inzicht wilens en wetens in zichzelf vernietigd heeft, wie zijn geweten verstikt heeft omdat het zijn leedvermaak, zijn duivelse lust in de weg stond, wie zichzelf van de waarheid heeft willen afkeren, die kan in eeuwigheid door niemand meer geholpen worden. Maar jullie zeggen toch zelf dat jullie je gelukkig en tevreden voelen. Waarom roepen jullie dan plotseling om hulp?’

‘Pas maar op, dat wij je niet heel plotseling te grazen nemen! Je hebt onze haat al lang genoeg opgewekt.’

‘Jullie kunnen toch helemaal niet meer haten. Haat is verblinde of vervormde aardse liefde. Haten kan alleen een mens. Jullie zetten de mensen weliswaar onophoudelijk aan tot haat, omdat daar voor hen verdriet en pijn en voor jullie lust uit ontstaat. Jullie zelf zijn alleen nog maar de begeerte om je met andermans gedegenereerde leven te vullen, omdat jullie zelf gedegenereerd zijn. De angst dat jullie die begeerte niet zouden kunnen bevredigen, vervormt jullie tot ongeremde begeerte. Van haat vervulde duivels zijn dragers van menselijke haat. In jullie verschijnt die als absolute, genadeloze, ja duivelse haat, terwijl in de ziel van de mens altijd nog tegenkrachten vibreren, zij het ook slechts die van voorzichtigheid en huichelarij.

Jullie zijn niet het tegendeel van God, jullie zijn geen oneindige haat. In de zielenwereld zijn jullie enkel doffe vlekken, in de geestenwereld slechts gapende leegte.'

'Nu wordt het tijd dat je ook het sprookje van het hellevuur, de plaats van onze eeuwige verdoemenis weer oprakelt, haha!'

'De hel is toch niets anders dan: duivels onder elkaar, zonder levende mensen uit wie jullie krachten weg kunnen zuigen. De hel is geen plaats, maar een toestand: een onvoorstelbare zielsverlatenheid, gapende leegte.'

'Jij uitgedroogd overblijfsel van een muggenverstand! Als men jou zou geloven zouden wij zo onbeduidend en slecht zijn, dat nog geen straatveger het de moeite waard zou vinden ons weg te vegen. Maar zoals jij tot jouw schade zult ondervinden zijn wij oneindig machtig... Wij weten dat wij volkomen in ons recht staan. Alleen jullie onzegbaar domme mensen gaan je te buiten aan berouw en zelfverwijten. Als wij zo vrij zijn om ons leven te leven zoals het ons bevalt, dan moet jij dat heel welwillend verontschuldigen. Wij leven en handelen alleen volgens algemene, erkende grondbeginselen: het doel heiligt de middelen, het voordeel van de slimme is het nadeel van de domme, ieder is zichzelf het naast.'

'Ik verontschuldig jullie graag, zelfs jullie sluwe leugens en achterbakse bedrog, want jullie kunnen immers niet anders meer. Misleiding, leugen en bedrog zijn de enige wapens van een aan lagerwal geraakte en gedegeneerde wezen dat tot al het andere onbekwaam is. Maar de meest arglistige misleiding waarmee jullie de zielen van dromende mensen bevuilen en verduisteren is, dat de mens in zijn binnenste, in het diepst van zijn ziel slecht is ('De mens is slecht van zijn jeugd af aan'). Met behulp van de ontaarde gedachten en gevoelens, waarmee jullie heren en meesters jullie toerusten, werken jullie duivels in op de innerlijke zintuigen van de mensen en daardoor ook op hun onderbewustzijn. De gedachten en gevoelens die in een op deze wijze vervormd onderbewustzijn, in 'het diepst van de ziel' ontstaan, dringen vervolgens door tot het bewustzijnscentrum en de buitenste cirkels, alsof het eigen gedachten en gevoelens waren. Omdat ze van binnenuit, beter gezegd: van beneden komen, uit het diepst van de ziel, wekken ze de indruk alsof ze uit het 'eigen ik' kwamen. Wie de herkomst en ontstaanswijze van deze gevoelens en gedachten nog niet kent, is er vast van overtuigd dat hij zelf in de grond, in zijn diepste innerlijk duivels slecht is. Het schijnt hem toe dat zijn 'morele' wakend bewustzijn een dunne bedekkende laag is over een ontbindend lijk, over zijn 'duivelse aandriften', die bij iedere zwaardere belasting stuk springt en de gruwelijke onderlaag laat zien. Deze duivelse misleiding, namelijk dat de mens in de grond van zijn ziel, in de verlangens van lichaam en ziel, in zijn 'aandriften' slecht is verlamd als geen andere de strijd tegen de invloeden van de duivelse machten, die in werkelijkheid van buiten komen, ik- vreemd zijn.'

'Nu moet je toch toegeven dat wij machtig en groot zijn, van ons uit bezien groot in het bedriegen, maar toch groot!'

'Jullie grootheid bestaat uit het bedriegen van blinde en nietsvermoedende mensen. Wacht maar eens af of dat jullie in de toekomst ook nog lukt.

Tegen de mens, die van deze vervormingen van zijn aandriften, gevoelens en gedachten schrikt, zeg ik: aan deze vervormingen in je onderbewustzijn kun je niets doen. Het is nu eenmaal het trefpunt alle mogelijke invloeden die je innerlijke zintuigen zonder onderscheid aan je doorgeven, op precies dezelfde manier als je uiterlijke zintuigen zonder onderscheid mooie en lelijke dingen waarnemen. Als aardse mensen moeten we ook het lelijke, het duivelse opmerken, anders zouden we het immers niet kunnen afweren. Van doorslaggevend belang is alleen hoe je je er in je bewustzijnscentrum, in

je geweten tegenover opstelt - of je al het vervormde en ontaarde afwijst, of dat je het beaamt en het je eigen maakt.

Maar wring die duivelse gedachten en gevoelens, die bij jou en anderen vaak genoeg opkomen, 'tot bewustzijn komen', niet met een van angst vervuld afgrijzen naar beneden, alsof je het niet waar zou willen hebben dat je ook tot dergelijke gedachten en gevoelens 'in staat' bent. Het zijn immers niet je eigen gedachten en gevoelens. Als je ze uit angst ervoor weer naar beneden wringt, naar je onderbewustzijn, dan kun je jezelf naar ziel en lichaam ziek maken. Je lijkt dan op een mens die vergif, dat in zijn mond is gekomen, inslikt in plaats van het uit te spugen. Wijs ze niet met angst, maar met een superieure glimlach af en vernietig ze door je besef van hun onwaarheid en zinloosheid. Herken de in je bewustzijn komende gevoelens en gedachten van ergernis, woede, zelfzucht, leugen en vijandigheid als de onbeschaamde verlangens van je ergste vijand, om jou tot zijn voordeel te schaden, te verzwakken en uit te putten. Die botte verlangens zijn het vuil waarmee je vijanden naar je gooien. Dat gebeurt bij iedereen. Beslissend voor je innerlijke houding is alleen, of je het vuil als vuil of als versiersel en sieraad beschouwt, of je je vuile kleren zo snel mogelijk weer schoonmaakt of niet.'

'Je zou haast geloven dat deze richtlijnen voor zedelijke reinheid voor ons bedoeld zijn. Dat zou voor ons een grijnzend genoegen zijn!'

'Ik heb toch niet vergeten uitdrukkelijk op te merken: 'Tegen de mens, die van deze vervormingen schrikt, zeg ik...'. Jullie en jullie heren schrikken daar toch niet van, jullie wentelen je toch gelukkig in rotting en ontbinding. De zwarte magiër, de bewust slechte mens die zich definitief tegen liefde, waarheid en vrijheid heeft uitgesproken, is in zijn diepste innerlijk slecht. Ons diepste innerlijk is echter niet het onderbewustzijn, maar het bewustzijnscentrum, het centrum van ons hart, het geweten. Wie daar slecht is, schrikt niet meer van de gruwelijkste ontaarding; integendeel, hij beaamt die met duivelse lust.

Maar jullie duivels hebben helemaal geen diepste innerlijk meer. Jullie zijn alleen nog maar gapende leegte, die alles wat gedegenereerd is aanzuigt.'

'Je blaast je alweer op, mannetje! Op dit moment hebben wij er slechts een honend gemekker voor over. Maar ons eigenlijke antwoord zullen wij je niet schuldig blijven. We kunnen jou dingen aandoen waar je echt geen vermoeden van hebt. Dat zullen we je te gelegener tijd bewijzen!'

'Wat kunnen jullie eigenlijk? Helemaal niets kunnen jullie. Ieder wezen met een vrije wil zegt met recht: Ik kan, wat ik wil (niet: wat ik wens). Niemand kan mij dat op den duur beletten. Jullie kunnen helemaal niets - jullie proberen alleen maar jullie doeleinden te verwezenlijken. Of jullie poging om een levend mens krachten te ontstelen, zijn denken en voelen te vergiftigen en hem in angst en vertwijfeling te storten lukt, hangt helemaal af van zijn oplettendheid. Jullie kunnen niemand bedriegen, krachten ontstelen of angst aanjagen, als die ander zich dat niet laat welgevallen. Jullie kunnen je niet verweren, wanneer die ander jullie opmerkt en wegjaagt en jullie daarbij nog uitlacht. Jullie kunnen helemaal niets. Men zegt immers ook terecht: Het is geen kunst (er is geen 'kunnen' voor nodig) om een slapende te bestellen, een weerloze te beroven of een blinde te laten verdwalen.

Ook het kunnen van een zwarte magiër is alleen nog maar schijn. Hij kan een suggestie toepassen, hij kan inzichten van anderen stelen en vervalsen, hij kan verblinden, angst aanjagen en daardoor een druk op de ziel uitoefenen, maar alleen zolang de anderen zich dat laten welgevallen. Wie zijn leugenachtigheid, zijn zwakheid en machteloosheid doorziet, kan en moet rustig om hem lachen.'

'Jij hebt je verlopen hersens in je achterste zitten! Wat zijn wij dan eigenlijk als wij niets kunnen, als iedereen om ons kan lachen, als wij dus 'niets' zijn?'

'Ik wil jullie zwakke duivelsgeheugen helpen en herhalen: Jullie zijn machteloze schijnwezens, gedegeneerde geesteszielen die alleen nog maar in staat zijn om te proberen, maar niet meer in staat zijn te willen en te kunnen. Jullie zijn belevende, voelende omhulsels van wezens zonder een wezenlijke kern. Zelf gedachten en gevoelens voortbrengen, je gedachten ordenen, je gevoelens beheersen kunnen jullie niet meer. Ik zie immers steeds weer dat jullie uit jezelf niet meer logisch kunnen denken, jullie hebben geen zelfbeheersing meer, jullie worden direct tomeloze begeerte, onbeheerste woede als jullie teleurgesteld worden.'

'En daarmee wil je ons wezen karakteriseren? Dat voldoet als definitie misschien een oude en zwakke dwaas van jouw soort, maar verder niemand die nog logisch kan denken!'

'Het voldoet niemand als definitie, zelfs mij niet. Ja, ik wil jullie mijn zwakheid, mijn onvermogen om te denken nog verder onthullen: ik kan überhaupt niets absoluuts definiëren, ik kan niets van wat er aan gene zijde van de drempel ligt, met het aardse verstand begrijpen en bewijzen. Ik kan het wezen van een gedegeneerde geestesziel, van een duivel, met mijn verstand niet volkomen duidelijk vastleggen en definiëren, evenmin als het wezen van een goddelijke geestesziel, van de wil, de waarheid, de liefde, de oneindigheid of de vrijheid. Ik kan schijnbaar het ene uit het andere verklaren, bijvoorbeeld: ik ben vrij, wanneer ik kan doen wat ik wil, of wanneer ik zelf kan bepalen wat ik doe, of wanneer geen macht buiten mij mijn besluiten en mijn handelen bepaalt. Maar wat is 'wil', wat ben 'ikzelf?'

Ik kan dat allemaal op een directe wijze aanschouwen en ervaren, maar ik kan het niet 'met aardse maatstaven meten', vastleggen, verklaren of bewijzen.

Ik kan het absolute, de wezens aan gene zijde van de drempel met behulp van vergelijkingen en gelijkenissen zo goed mogelijk aanschouwelijk maken, dicht bij het aardse denken en voelen halen, zonder daarbij een denkdwang uit te oefenen die iedereen af moet wijzen die overeenkomstig de wil van God en zijn eigen goddelijke wil de vrijheid op geestelijk gebied beaamt.'

'Daarmee zou je je heel aardig uit de problemen hebben gered, als je het belangrijkste niet over het hoofd gezien had: je vergelijkingen gaan mank, ze zijn volkomen ontoereikend, men kan ze niet tot het eind toe doordenken zonder op leemten en tegenstrijdigheden te stuiten. Ze zijn op geen enkele manier dwingend. Wat zeg je nu? Nu wordt het je wat benauwd om het hart, hè?'

'In de eerste plaats moet ik terwille van de duidelijkheid nogmaals vaststellen dat jullie duivels niet degenen zijn die denken, wanneer jullie hier tamelijk logische tegenwerpingen naar voren brengen. Daar zorgen jullie heren voor, die zich wijselijk achter jullie verbergen. Maar jullie zijn toch allemaal één pot nat. Mijn antwoorden gelden voor jullie als geheel. Deel ze dus broederlijk en laat iedereen eruit halen waar hij zich door getroffen voelt. Maar nu mijn antwoord:

Iedere vergelijking gaat mank en wordt als ontoereikend ervaren. Geen enkele vergelijking kan men tot het eind toe doordenken zonder op leemten en tegenstrijdigheden te stoten. Geen ervan heeft 'bewijskracht' of is dwingend als een logische conclusie. Waar logische conclusies mogelijk of passend zijn, waar men iets zonder leemten en tegenstrijdigheden tot het eind toe door kan denken, waar het aardse verstand dus toereikend is, daar heb ik geen vergelijkingen of gelijkenissen nodig.

Iedere vergelijking is een noodhulpmiddel (daarom gaat hij 'mank'), een hulpmiddel om iets duidelijk maken, een benadering van een waarheid die met aardse woorden niet meer ondubbelzinnig vast te leggen of te bewijzen is.

Een logische gevolgtrekking concludeert: zó moet je denken, je kunt niet anders. Ik laat je geen keus, geen vrijheid.

Een vergelijking adviseert: zo kun je denken. Ik effen de weg voor je naar een waarheid, die pas door directe waarneming helemaal te vatten is. Maar ik dring je niets op; je hebt de volledige vrijheid om te denken en te beslissen.

Het aardse is een afspiegeling van het eeuwige. Ze zijn met elkaar te vergelijken. Met behulp van vergelijkingen kan het eeuwige dichterbij het aardse denken en voelen gehaald en begrijpelijk gemaakt worden. Maar niemand kan het eeuwige door logische definities en conclusies dwingend met het aardse verbinden. Het ene stamt van deze zijde, het andere van gene zijde van de drempel, waar geen denkdwang meer bestaat en mag bestaan.'

'Jij bezit het geluk der eenvoudigen, wanneer het je erom gaat je onvermogen om te denken te camoufleren.'

'Ach nee. Ik wil mijn onvermogen om te denken niet camoufleren, integendeel, ik wil het jullie nog openlijker bekennen dan eerst. Ik kan niet eens begrippen die veel dichterbij liggen, zelfs alledaagse begrippen zoals ruimte, tijd, kracht en leven, volkomen duidelijk en voor allen bevredigend verklaren en bepalen. Velen kunnen dat beslist moeiteloos, om van jullie doorluchte geesten maar niet te spreken.'

'De toren van je schuld heeft al een bedenkelijke hoogte bereikt. Gauw, heel gauw zullen wij hem omverwerpen en op je eigen hoofd laten neerkomen!'

Gisteren heb ik inderdaad enkel uren beleefd die ik vroeger als verschrikkelijk en huiveringwekkend getypeerd zou hebben. Zwarte magiërs kiezen voor hun aanvallen het liefst de tijd waarop ook in wakkere mensen de bewuste wil en de bereidheid tot verdediging tegen onbewuste invloeden afgezwakt is: middernacht, het 'spookuur'.

De hele dag had ik al gemerkt dat er zich iets samentrok. Er hing onweer in de lucht. In het bijzonder putten de Tibetaanse magiërs zich uit in duistere dreigementen, om mij in hun gedachtegang 'rijp' te maken voor een aanval.

Wat ik toen laat op de avond te zien kreeg, was een gezelschap van de meest valse gestalten, die de ziekelijke fantasie van bepaalde typen mensen heeft uitgedacht om anderen angst aan te jagen en hen te dwingen hun wensen te vervullen. Alle 'nachtmerries', 'gestalten in boze dromen' enzovoort zijn door de overlevering van vele eeuwen in hun soort vastgelegd en 'heilig' geworden. De geestelijke degeneratie van een zwarte magiër blijkt ook uit het feit dat hij zelden iets nieuws weet te scheppen. Zijn 'scheppingen' ontleent hij meestal aan diefstal of op zijn minst het na-apen van aloude voorbeelden. Zo was het ook deze keer.

De deur en de ramen van mijn kamer leken plotseling geluidloos open te gaan. Op panters lijkende spookkatten met glinsterende ogen gleden naar binnen, sprongen op mijn borst en gedroegen zich alsof ze mij verscheurden en spinnend en smakkend mijn bloed dronken. Alles leek bedrieglijk veel op werkelijke gebeurtenissen. Ook gevoelens van pijn probeerden ze mij op te dringen.

Vaal oplichtende skeletten leefden zich uit in een draaiende wals, speelden vangbal met hun schedels, lieten die stuiterend over de grond rollen en pakten ze met schijnbaar van angst vervulde haast weer op. Tussen hen in bewogen zich duivelsgestalten in de meest zonderlinge verwringingen en vervormingen in het rond, die gekke dingen leken uit te halen met de beweegbare voorwerpen in mijn kamer.

Het leek alsof de wanden van mijn kamer doorbogen en op mij neerstortten. Gestalten in wonderlijke priestergewaden staken mij de ogen uit en sneden met verroeste dolken mijn hart aan stukken. Ik zag een kalm draaiende spindel waar een duivelse gedaante mijn ingewanden opspoelde. Nog andere duivels perverse voorstellingen mag ik hier niet weergeven.

Tegelijk met dat alles zag ik in zekere zin op de achtergrond de groep Tibetaanse magiërs, de arrangeurs van deze toverkunsten; ik zag hoe ze zich met ijver en kennis van zaken inspanden om steeds verschrikkelijker beelden op te roepen en naar mij toe te sturen. Ik zag hun zwartmagische handelingen en hun bezwerende gebaren, die dienden om hun eigen wenskrachten samen te ballen. Dat ik hen zag en zodoende de achtergrond van deze wilde avond doorzag was natuurlijk niet hun bedoeling. Ze dachten dat ik voldoende beziggehouden werd door de voorstellingen die ze mijn lichamelijke ogen en oren voortoverden.

Tenslotte meenden ze het voortdurend goed met mij. Nu eens de ene, dan weer de andere duivelse gestalte fluisterde en brulde mij met een verschrikkelijke stem in de oren: 'Doe omwille van alle heiligen (!) je ogen toch dicht! Anders zul je dingen zien, zo gruwelijk dat geen menselijke hersenen die meer kunnen verdragen. Luister toch! Je acht jezelf tot te veel in staat. Wat er nu, het volgende moment voor je zal opduiken is zo onbeschrijfelijk gruwelijk, dat geen menselijke fantasie het zou kunnen bedenken. De moedigste en sterkste mens kan dat niet uithouden zonder waanzinnig te worden. Doe je ogen toch dicht (bij gesloten ogen is het wakend bewustzijn afgezwakt en gemakkelijker toegankelijk voor dergelijke aanvallen)!'

Aanvankelijk moest ik inderdaad een drukkende angst van mij weren, totdat ik begreep wat hier eigenlijk aan de hand was. Ik raakte die opdringende angst kwijt en zei lachend: 'Als jullie met je zieke hersens deze beelden kunnen oproepen en uitzenden zonder volkomen gek te worden, dan kan ik het met mijn gezonde hersenen tien keer zo goed uithouden om het allemaal aan te zien, koel en helder als een psychiater, die jullie eigenlijk dringend nodig hebben. Toe maar, laat maar zien wat jullie kunnen en hou je niet in. Dat zou jullie kunnen schaden.'

Ze namen de uitdaging aan en trachtten hun prestaties nog op te voeren en te overtreffen in tempo en perversiteit. Maar de gevaarlijke 'schrikseconde' van het begin was al voorbij. In eerste instantie was het echt niet gemakkelijk om het allemaal te verwerken, in het bijzonder toen de materiële voorwerpen om mij heen een spookachtig eigen leven leken te krijgen. Toen herinnerde ik mij echter de pijlen en slagen en de duistere gestalten op die door de zon beschenen weg, op wie ik met mijn Blauwe Vuur helemaal geen vat had (zie de tweede brief), en het werd mij duidelijk dat al dergelijke gestalten en gebeurtenissen, die met de materiële wereld in verband lijken te staan en materiële effecten voorspiegelen, niets anders zijn dan spiegelgevechten, suggesties en fantasiebeelden die een zwarte magiër zijn vijanden en slachtoffers tracht op te dringen (door beïnvloeding van het onderbewustzijn, de vormen scheppende 'fantasie') om hen door angst en plotselinge schrik te verlammen. Dat hij die in verband met de aardse omgeving laat verschijnen vergroot hun voorgespiegelde verschrikkelijke werkelijkheid. Daar komt een mengeling van werkelijkheid, ware feiten, bedrog en schaamteloze leugens uit voort die ook in andere gevallen kenmerkend is voor de werkwijze van de duivelse machten.

Zo dwingend suggestief als deze mengeling van ware feiten en bedrog (heel in het algemeen en in dit bijzondere geval) op zwakke naturen kan inwerken en hen volkomen in hun ban kan krijgen, zo jammerlijk falen ze bij een helder denkend en waarnemend, niet angstig mens, met name als hij doorziet wie de drijvende machten, de aanstichters van die vervalsingen en spiegelgevechten zijn.

De lichamelijke effecten die van de hiervoor geschetste gestalten uit lijken te gaan komen tot stand langs een omweg, namelijk via de lichamelijke bewegingen van het slachtoffer van deze pogingen - bewegingen die door het vervormde onderbewustzijn veroorzaakt en gestuurd worden en meestal onderbewust blijven, voor zover ook deze materiële effecten niet enkel voorspiegelingen zijn.

In tegenstelling daarmee zijn de gestalten uit de zielen- en geestenwereld een realiteit van gene zijde; ze kunnen met innerlijke krachten bestreden worden, ingeval het vijanden zijn. Ze verschijnen echter nooit in verband met de aardse omgeving en kunnen evenmin als suggestieve verschijnselen materiële effecten teweegbrengen (behalve door levende mensen te beïnvloeden).

Ik had de arrangeurs van de hierboven geschetste kunststukken op ieder moment kunnen verlammen en uitschakelen, maar ik wilde het geheel ervaren om het volledig te doorzien. Ik liet de verschrikkelijke gestalten ongestoord rondrommelen, ik liet hen mij bespringen, krabben, bijten en verscheuren (schijnbaar lichamen), zonder dat ze ook maar de geringste schade konden aanrichten. Aan wie deze 'gruwelijke gebeurtenissen' met een lach tegemoet treedt, openbaren ze zichzelf als datgene wat ze zijn: lachwekkende onzin zonder effect.

VIII. Wat een zwarte magiër kan.

Een gedachtewisseling met een vriend (P.B. te G.)

'Aan jouw tegenwerpingen heb ik voor het helder formuleren van mijn inzichten veel meer te danken dan je denkt. Slinger mij je bezwaren maar zonder enige bedenking naar het hoofd. Dat kan mij nooit kwetsen; het kan mij alleen maar helpen om de goddelijke helderheid van de geestelijke wereld zo ongebroken en duidelijk mogelijk in een aardse vorm te gieten. Ik adviseer allen, die reeds mijn goede vrienden zijn of het willen worden, om hartverkwikkend ondubbelzinnig en meedogenloos duidelijk stelling te nemen tegenover mijn aardse werk, of dat nu met instemming of tegenspraak is'.

'Vandaag heb ik voorlopig geen andere tegenwerping of verwijt dan dat jij bepaalde gevaren niet serieus genoeg neemt. Ik heb in mijn lange leven altijd mijn ogen opengehouden. Ik heb veel meegemaakt en gezien. Daarbij heb ik geleerd om dingen serieus te nemen, waar ik vroeger zelfs om gelachen of mee gespot zou hebben. Niet alleen in Azië, maar ook hier in Europa heb ik mensen persoonlijk leren kennen, die een verbazingwekkend vermogen hadden om anderen ook op afstand bepaalde lichamelijke en zieletoestanden op te dringen zoals bewusteloosheid, zwakheid, doodsangst. Vaak hadden de betrokkenen er geen enkel vermoeden van dat die toestanden door de invloed van een vreemde wil opgewekt werden. Velen zullen om zo'n bewering lachen, hoewel ze het zelf beslist al eens meegemaakt zullen hebben dat zij aan een onverklaarbare druk op hun ziel toegaven om tot hun eigen nadeel bepaalde handelingen te verrichten of dingen na te laten. Dat jij persoonlijk om zulke pogingen om druk op jouw ziel uit te oefenen kunt lachen, geloof ik zonder meer. Maar er zijn in jouw directe en verder verwijderde omgeving genoeg gemakkelijk te beïnvloeden mensen die in een dergelijke toestand zonder enige kwade bedoeling gevaarlijk voor je zouden kunnen worden.'

'Iedereen die onbevreesd en oplettend is kan lachen om zulke pogingen om bij hem persoonlijk druk op de ziel uit te oefenen. De andere mogelijkheid, namelijk om gevaren te veroorzaken door mensen te beïnvloeden waarmee hij wel eens in contact komt, moet ik vanuit mijn eigen waarneming beamen. Maar wie dat weet kan ook deze gevaren met zekerheid afweren, zolang hij onbevreesd en oplettend is. Die onbevreesdheid en oplettendheid uit zich als een waarschuwend voorgevoel en als tegenwoordigheid van geest. Wie qua ziel zo sterk en zodanig ontwikkeld is, dat hij de zwarte machten tot zijn doodsvijanden maakt, heeft ook de innerlijke vermogens om ze af te weren. Vooral ieder ontwaakt mens heeft die.

Een zwarte magiër kan niemand op zo'n manier beïnvloeden, dat hij misschien een moord of zoiets begaat, waar tenslotte altijd nog het vermogen om doelmatig te handelen voor nodig is. Een qua ziel gezond mens doet dat niet tegen zijn wil. Maar hij kan onzelfstandige en angstige naturen ook van een afstand in zo'n zielsverwarring storten of hun zelfs vertroebelingen van hun bewustzijn en lichamelijke zwakte opdringen, dat zij nalatigheden en zinloze handelingen bedrijven die achteraf voor hen zelf onbegrijpelijk zijn. Aan de basis van de heksenwaan van de Middeleeuwen en de betrekking- of achtervolgingswaan liggen gebeurtenissen, die zich in de zielenwereld in werkelijkheid zo afspelen, maar verkeerd of grenzeloos overdreven op de uiterlijke, materiële wereld worden betrokken. Wat ik in het hiernavolgende schets, komt - tenminste in een dergelijke opeenhoping - slechts bij uitzondering voor.

Al gauw na mijn ontwaken maakte ik verscheidene wekenlang bijna dagelijks gevaren voor ernstige ongelukken mee, waar ik af en toe slechts ternauwernood, als door een 'wonder' aan ontkwam. Elke keer lag er aan die gevaren een onbegrijpelijke nalatigheid, naar het scheen een plotselinge vertroebeling van het bewustzijn van mij totaal onbekende mensen ten grondslag. Op dergelijke

mogelijkheden was ik destijds niet ingesteld, daarom was ik niet oplettend genoeg. Een tijdlang beschouwde ik die onwaarschijnlijke opeenhoping van uiterlijke levensgevaren als zeldzame toevalligheden, tot ik de achtergronden van deze activiteit, dit schijnbaar onopzettelijk in gevaar brengen van mijn aardse leven onderkende. Mijn discussie met de eigenlijke aanstichters duurde maar heel kort. Daarna hielden al die buitengewone toevalligheden in één klap op, tot op de dag van vandaag, hoewel er net als voorheen dezelfde uiterlijke mogelijkheden voor bestonden.'

'Behalve deze uiterlijke gevaren, die jouw leven kennelijk een tijdlang onbehaaglijk genoeg hebben gemaakt, zijn er echter toch ook innerlijke gevaren die je niet lichtzinnig tegemoet mag treden.'

'Over mijn innerlijke ervaringen van strijd met de zwarte machten heb ik tot nu toe maar heel weinig gezegd, en ik zal dat verder ook zo houden. Want het meeste is een eentonige guerrilla, die dag en nacht maar zelden een onderbreking kent. Maar ik kan mij er op ieder moment voor afsluiten. Anders zou er helemaal geen lichamelijk herstel en geen geconcentreerde geestelijke arbeid mogelijk zijn - wat ook de bedoeling van de aanstichters is. De zo nu en dan optredende 'vuuraanvallen' doen mijn voortdurend aanwezige vernietigingsvuur opleven. Slechts zelden komen de zwarte magiërs tot gemeenschappelijke grote aanvallen.'

'Jij schijnt dat bijna jammer te vinden?'

'Niet alleen bijna, maar werkelijk. Wat mij niet treft, treft anderen, die zich daar slechter tegen kunnen verdedigen dan ik. Een zwarte magiër, een bewust slecht mens leeft enkel en alleen voor zijn lust. Niemand is zo laf als hij. Uit zichzelf richt hij zijn krachten uitsluitend tegen weerlozen, bij wie er zonder gevaar voor hem iets te halen valt. Hij wordt alleen een vechter als hij daartoe gedwongen wordt. Ook dan is zijn tactiek die van een uitputtingsslag vanuit een veilige hinderlaag. Hij is een meester in het maskeren. Tot een gevecht van man tegen man komt hij alleen, wanneer hij tot het uiterste in het nauw gedreven is.

Sinds de gebeurtenissen van de tweede dag na mijn ontwaken daag ik deze krachten iedere dag en ieder uur uit, om hun vermomming te doorbreken en hun vergif op mij te doen richten. Ik doe dat juist dan het meest, wanneer zij mij maar al te graag met rust zouden willen laten omdat ze iets anders van plan zijn. De duivelse machten kunnen zich met recht over mij beklagen: 'De beste mens kan niet langer in vrede leven dan zijn boze buurman wil.'

'Nou, het zijn toch echt niet de besten die jou als boze buurman moeten beschouwen. Dat je hun je vriendschap niet aanbiedt kan ik wel begrijpen. Want tussen de lichte en de duivelse machten is geen verzoening mogelijk. Maar dat jij hen zelf nog uitdaagt je aan te vallen, terwijl ze toch al gevaarlijk genoeg voor je zijn geworden, beschouw ik als bedenkelijk, ja als aanmatigend en vermetel, als je mij dit openhartige woord toestaat.'

'Beste vriend! Wat mij betreft is ieder openhartig woord toegestaan, ook al ziet het er als een belediging uit. Ik weet me toch te verdedigen. Mijn antwoord op je goedbedoelde en op zichzelf gerechtvaardigde verwijt is het volgende: Als ik zo handel, vervul ik alleen maar mijn taak waarvoor ik een aards onvoorstelbaar lange tijd geleden heb gekozen.

Bij het vervullen van deze speciale taak sta ik in deze tijd in het voorste gevechtsfront van aanvallende en verdedigende strijd in de zielenwereld. Ik sta hier op dezelfde plaats als waar ik in de geestenwereld stond, sinds ik als geest tot leven kwam. Dat de duivelse machten ieder middel tegen mij te baat nemen, kan ik van hun standpunt uit begrijpen. Want net als ten tijde van Christus gaat het tegenwoordig om een grote beslissing. Ik heb ten opzichte van de duivelse machten ook geen tedere gevoelens en geen zwak medelijden, ook al grijp ik nooit naar hun middelen.

Net als vele anderen heb jij nog een nadelig ontzag voor de macht van de demonische krachten. Wanneer je eenmaal in de Unio Mystica de onzegbare macht en grootsheid van de Oneindige Liefde hebt leren kennen - die zich natuurlijk alleen aan een ziende mens met een lichte wil als grenzeloze macht openbaart, terwijl een dromend mens haar nog niet, en een duivels ontaard mens haar niet meer kan herkennen (God dringt zich aan niemand op; dat hebben alleen de machteloze duivelse krachten nodig) - wanneer jij eenmaal begrijpt dat jijzelf en alle andere Eeuwige Zonnen licht van het Oerlicht en kinderen van de Oneindige Liefde zijn, die trouw aan de wil van God en hun eigen wil die liefde zonder vrees of ontzag als gelijkgerechtigd in oneindige liefde, dankbaarheid en vertrouwen tegemoet treden, dan zul je beseffen dat het een vergrijp tegen het goddelijke licht is om een of ander ontzag, angst of vrees voor de duivelse machten in jezelf te dulden.

Zolang ik een aardse deel bezit, d.w.z. een materieel en astraal lichaam met aardse verlangens, gedachten en gevoelens die een verdichting en omhulling van mijn eeuwige geestelijke wezen zijn om direct aards te kunnen werken, moet ik zeer zeker oplettend zijn. Want hier ben ik te grijpen, en de vijanden slapen niet. Al zouden ze ook geen andere bedoelingen hebben, dan zouden ze toch hun innerlijke onrust door rusteloze activiteit moeten verdoven. Maar waakzaamheid is geen ontzag, oplettendheid is geen angst of vrees.

Ik zeg nogmaals: het gebrek aan waakzaamheid en angst voor de duivelse machten zijn de basis van hun schijnbaar verschrikkelijke innerlijke en uiterlijke macht in de wereld. Dat geldt heel in het algemeen voor het verleden, het heden en de toekomst: niet de duivelse machten en hun misdadige vertegenwoordigers zijn een gevaar voor de wereld. Gevaarlijk worden ze pas wanneer ze door intimidatie en bedrieglijke beloften een voldoende groot aantal aanhangers overheersen, die hun uit onrijpheid of verblinding of pure angst al hun materiële en zielekrachten ter beschikking stellen: hun goede wil, hun vermogen om te enthousiasmeren en hun trouw. Alleen verblinde lichte krachten zijn uit zichzelf een gevaar.

Wie de innerlijke astrale zieleverbinding tussen de duivelse machten en hun verblinde goedwillende aanhangers waagt te verstoren, wie de hand op deze levensader van het duivelse principe legt, kan verzekerd zijn van de onverzoenlijke wraakzucht en vernietigingswoede van de zwartmagische wereldmachten en hun uiterlijke organisatievormen.

Ik doe dat meedogenloos, zonder bedenkingen. Mijn wilskrachten die ik over de hele wereld uitstraal zet ik ook in om de duivelse machten en hun verblinde aanhangers van elkaar te scheiden, om vanuit hun onderbewustzijn hun verblinde geloof, hun zinloze vertrouwen en hun trouw aan een overtuiging aan het wankelen te brengen en te veranderen in een echt vertrouwen op de lichte, goddelijke machten en vooral op God zelf, de Oneindige Liefde.

Dit werk met mijn innerlijke krachten doet langzamerhand de geestelijke beslissing rijpen, waar het tegenwoordig in het innerlijke en uiterlijke leven om gaat. Ik mag daar voor mijzelf geen snel zichtbare effecten van verwachten. Zolang de zwartmagische wereldmachten het wakend bewustzijn van hun aanhangers door middel van leugens en intimidatie overheersen lijkt hun uiterlijke macht ongeschokt te zijn. Ze verraden echter toch de toenemende zwakte van hun positie. Ze zijn gedwongen om naar steeds grovere en doorzichtiger leugens te grijpen en naar steeds grovere middelen van intimidatie. Ze zijn gedwongen om zelf hun zorgvuldig opgebouwde camouflage achter huichelachtige frasen stukje bij beetje af te breken.

Als ik het duivelse principe van leugen, kwaadsprekerij, bedrieglijke beloften, intimidatie, ondermijning en vergiftiging in al zijn innerlijke en uiterlijke vermommingen, algemeen en overal geldig, met niets ontziende beslistheid blootleg, dan schep ik in de zielenwereld duidelijk

afgegrensde fronten, dan schep ik de voorwaarde voor de beslissende strijd waar het in orde brengen van de uiterlijke omstandigheden van de wereld in de zin van het goddelijke licht op zal volgen. Tot dat moment kunnen in het uiterlijke leven vreedzame compromissen tussen in de geest onverzoenlijke tegenstellingen goed zijn. Het verleggen van een geestelijke beslissing naar het materiële vlak betekent gewoonlijk slechts een ontwijken van de eigenlijke oplossing en blijft derhalve zinloos.

Op het gebied van ziel van de mens kan er echter geen compromis, maar alleen een volkomen duidelijke scheiding tussen de goddelijke en duivelse machten bestaan, een onvoorwaardelijk 'ja' of 'nee'. In het natuurlijke rijk beneden de mens kan een dergelijke scheiding nog niet bestaan. Maar het wezen dat tot mens gerijpt is, is daarmee ook rijp geworden om een keuze te maken tussen licht en duister. Hier op het menselijke vlak willen en zullen wij bereiken dat alle dwarsverlopende zieleverbindingen tussen de onverzoenlijke tegenstellingen volkomen openbaar en onwerkzaam worden, aangezien het juist deze dwarsverbindingen zijn die de duivelse machten hun bloedzuigen, ondermijnen en vergiftigen mogelijk maken.'

'Maar als jij zo niets ontziend deze levensader van de duivelse wereldmachten aangrijpt heb je des te meer reden om persoonlijk voorzichtig te zijn. Anders kun je in situaties komen te verkeren waar je niet meer tegen opgewassen bent.'

'In de afgelopen tijd en in de oorlog heb ik meegemaakt dat ik ook in gevallen van schijnbaar uitzichtloos gevaar mijn aardse leven weet te beschermen. Hierbij denk ik echter ook met dankbaarheid aan de innerlijke hulp van hoge vrienden, waardoor eens op bijzonder overtuigende wijze mijn materiële lichaam behouden werd.

Wanneer ik mij in gevaren begeef, dan doe ik dat terwille van het vervullen van mijn taak. Als ik geen consideratie of mededogen met mijzelf en onze vijanden heb, beantwoordt dat aan mijn wezen als geest dat ik ook in aards opzicht op niet mis te verstane wijze tot uiting moet laten komen, wanneer ik mijzelf trouw wil blijven.

Het zij verre van mij om lichtzinnig te zijn. Maar ik heb voor niets of niemand ontzag. Ik verberg mij niet (in tegenstelling tot de zwarte magiërs, die zich zorgvuldig camoufleren). Iedereen kent mijn innerlijke naam en mijn geestelijke gestalte sinds een aards onvoorstelbaar lange tijd, vanaf het eerste ogenblik dat ik als geest werkzaam was (ik oefen die werkzaamheid pas volledig bewust uit sinds mijn ontwaken, en sindsdien kan ik mijn innerlijke krachten beter tegen misbruik door anderen beschermen).

Ik lok de aanvallen van de zwarte machten openlijk uit, zoals ik zelf ook zonder enige vermomming aanval. En ook zeg ik openlijk alles wat de lichte wezens en mensen van nut kan zijn. Voor hen spreid ik nergens een 'sluier van het mysterie' over uit. Wat ik de mensen te zeggen heb beschouw ik niet als 'geheime wetenschap' waar ik naar aloude voorbeelden net voldoende over zou mogen medelen om aanhangers te werven en er voor het overige als een onbereikbare meester bij te staan.

Iedereen moet alles weten en kunnen wat ik kan en weet, zij het ook ieder op zijn eigen manier. Ik werf geen aanhangers voor mij persoonlijk, ik wil geen '-isme' van welke aard dan ook. Ik wil alleen maar iedereen naar zichzelf leiden, tot het besef van zijn eigen aard en zijn weg. Ik wil de vrijheid van allen - het vrij-zijn van elke dwang en iedere verblindings. Ik wil dat iedereen de graad van zijn ontwikkelingsrijpheid zelf beseft en in overeenstemming daarmee vrij zijn eigen keuze bepaalt. Ik wil diegenen helpen te ontwaken, die dat zelf willen. Dat is alles.'

‘Ik zou je nu een vraag willen stellen, die je wellicht van de hand moet wijzen. Maar eerst wil ik terugrijpen op iets wat eerder aan de orde is geweest. Je hebt in je eerste brief één van je innerlijke krachten een ‘aartsengelvuur’ genoemd. Is dat slechts een vergelijking, of is het meer?’

‘Toen ik dat woord destijds op schreef, wist ik alleen maar dat ik het moest doen. Meer wist ik er nog niet van. Ik kende immers in die tijd mijn innerlijke naam nog niet eens. Ik kon toen plotseling terugblikken op mijn geestelijke weg tot aan onze gemeenschappelijke oorsprong, tot aan het moment dat ik vanuit God tot een zelfstandig bestaan kwam. Als ik er geestelijk naar kijk zie en ervaar ik dit moment als zo nabij, alsof het pas ‘gisteren’ geweest zou zijn. Nauwelijks een dag is er intussen verlopen, beter gezegd: absoluut geen ‘tijd’, hoewel er beslist miljoenen aardse jaren verlopen zijn.

Toen werd ik mij ook bewust van wat engelen en aartsengelen in de geestelijke wereld zijn en waarin geïncarneerde wezens van hen verschillen.

Een engel is een goddelijke geest, een kind van de Oneindige Liefde als alle anderen, die nog niet geïncarneerd, nog geen ‘vlees’ geworden is. Als hij helemaal niet wil incarneren, dan wil hij zich ook niet tot een unieke, karakteristieke persoonlijkheid ontwikkelen; hij wil zijn oneindig vele mogelijkheden om te werken en te ervaren behouden, die wij allemaal op gelijke wijze als geschenk van God hebben ontvangen. Hij wil oneindig veelzijdig, tot alles in staat blijven, op dezelfde manier als hij als zelfstandig wezen uit God voortkwam. Een engel draagt alle wezenstrekken van de Oneindige Liefde onveranderd in zich, hij straalt haar onzegbaar hartroerende zuiverheid en goedheid, haar eeuwig jeugdige straling en haar ontstellende kracht uit, alles in een voor haar eeuwig morgenlicht. Voor de oneindige volheid van de Oneindige Liefde en engelen zijn dit armzalige woorden, maar ik weet geen betere.

Een engel heeft geen menselijke gestalte. Hij is een vibrerende wolk van licht. Als hij als boodschapper van de Oneindige Liefde met mensen in verbinding wil treden kan hij astrale krachten uit de wereldziel opnemen en in menselijke gedaante verschijnen. Iedere lichte geest, ook een op aarde geïncarneerde mens, kan engelen ‘oproepen’, eenvoudig door de wil om zich met hen in verbinding te stellen, zonder ‘bezweringen’ of iets dergelijks, en hun zijn eigen astrale krachten ter beschikking stellen door die in hun geestelijke wolk van licht te laten overvloeien. Als ze zijn roep en die krachten accepteren, dan verschijnen ze voor de innerlijke zintuigen in menselijke gedaante.

Een ‘aartsengel’ is eveneens een goddelijke geest, een engel die een speciale taak op zich heeft genomen en die wil vervullen door te dienen, of die volgens zijn eigen opvatting een geheel eigen, afzonderlijke weg wil gaan en de vervulling van zijn wil in de heerschappij over anderen wil vinden (Lucifer en zijns gelijken, de latere duivels).

Een aartsengel van de lichte, goddelijke weg zal vrijwillig ergens in het heelal incarneren, hij wil ‘vlees worden’, niet alleen om zijn geestesziel tot een unieke bestaansvorm te ontwikkelen - zoals alle andere lichte wezens die gekozen hebben te incarneren — maar hij wil door die ontwikkeling tevens al zijn krachten op een bepaald doel richten; hij wil volkomen ondubbelzinnig, ‘eenzijdig’ worden om zijn speciale taak met gebalde kracht te kunnen dienen.

Maar toch wil hij alle wezens, lichte en duistere, die hij helpend moet dienen of moet bestrijden, tot in hun diepste innerlijk kunnen begrijpen. Hij trekt ook van het begin af aan de speciale aandacht van de zwarte machten, die hem door verlokkingen en bedreigingen, door verblinding en allerlei soorten kwellingen tot iedere prijs van zijn weg af proberen te brengen. Om deze redenen is zijn ontwikkelingsweg lang en zwaar (Nietzsche, die net als vele anderen ook in die rij thuishoort, hoewel zijn diepe inzichten nog door gevaarlijke dwalingen overschaduw worden, brengt die ervaring aldus

onder woorden: 'Wie eenmaal veel te zeggen heeft, keert veel zwijgend in zichzelf. Wie eenmaal als bliksem moet flitsen, moet lang wolk zijn').

Ook de aartsengelen van de zwarte weg, de heerszuchtigen incarneren omdat ze volgens hun opvatting hun geestesziel immers tot een heel speciale unieke bestaansvorm willen ontwikkelen en omdat ze anderen trachten te overheersen. Dat is in de geestenwereld niet mogelijk, aangezien daar geen verblinding door anderen bestaat. Maar omdat ze hun definitieve beslissing vóór of tegen God ook pas als volledig bewuste geïncarneerde wezens kunnen nemen (door hun voorlopige afvalligheid van God vertroebelt hun bewustzijn, aangezien hun wil - die in zichzelf verscheurd is, omdat die anti-goddelijk maar desondanks in wezen nog goddelijk is - hun geestesziel vervormt), kunnen ze door lichte geesten ook tot incarnatie gedwongen worden als ze die weg niet vrijwillig kiezen (Val der engelen'). Want weliswaar behoort de mogelijkheid om iedere beslissing te kunnen nemen tot het wezen van de goddelijke wil, die immers oneindige vrijheid is. Maar alleen een volkomen duidelijke beslissing beantwoordt aan zijn wezen. Als de geesten van de zwarte weg dus tot die volkomen duidelijke beslissing gedwongen worden (het Voor' of 'tegen' staat hun niettemin volkomen vrij), dan ondergaat niet hun vrije wil die dwang (overeenkomstig zijn wezen zou die immers een ondubbelzinnige beslissing voor of tegen God zelf moeten willen), maar hun niet geleide, vervormde geestesziel.

Alle wezens, dus ook wij mensen, of wij nu in deze tijd de lichte of de donkere weg gaan, zijn eenmaal engelen geweest. Overigens herhalen wij in ieder aards leven vanaf het eerste begin onze totale geestelijke ontwikkeling. De aardse geboorte komt als afspiegeling en gelijkenis overeen met onze hemelse 'geboorte', ons uittreden uit God tot een zelfstandig bestaan. Telkens weerspiegelen een paar jaar van ons aardse leven dan onmetelijk lange spannen tijds van onze totale ontwikkeling. Zo vertonen kinderen en jongeren in hun uiterlijke en vaak ook in hun innerlijke wezen (hartroerende zuiverheid, gelovig vertrouwen) min of meer duidelijk de wezenstrekken van engelen, die wij allemaal in het begin, in de 'jeugd' van onze geestelijke ontwikkelingsweg eens zijn geweest.'

'Je spreekt over een definitieve beslissing en al eens eerder over een aanvankelijke beslissing, die nog niet definitief bindend is maar de geaardheid van onze eerste incarnatie en onze ontwikkelingsweg beïnvloedt. Zou je naar niet iets meer over moeten zeggen?'

'Iedereen wordt zelf en op het juiste moment, in het bijzonder in gewetenskwesaties en op beslissende keerpunten, gewaar hoe zijn aanvankelijke beslissing was en of hij daaraan vast wil houden. Tot op het ogenblik dat wij de definitieve beslissing hebben genomen, staat het ons volledig vrij om onze aanvankelijke beslissing te beamen of te verwerpen.

Als de goddelijke geest geen engel wil blijven met zijn ziel vol oneindige mogelijkheden, dan kan hij zijn weg op drie manieren kiezen (elk van deze 'aanvankelijke beslissingen' leidt noodzakelijkerwijs tot incarnatie):

'Ik wil zalig worden als Eeuwige Zon, als unieke, afgegrensde persoonlijkheid, zonder op een speciale manier alle anderen te dienen' (deze beslissing is niet 'zelfzuchtig', want iedereen die de goddelijke weg volgt helpt daardoor ook alle anderen waarmee hij in aanraking komt, en zodoende ook het geheel).

'Ik wil een speciale taak op mij nemen en kies dus voor een lange en zware ontwikkelingsweg, om als Eeuwige Zon op een speciale manier en met gebalde kracht alle anderen helpend te dienen.'

'Ik wil mijn eigen persoonlijkheid boven alles stellen. Ik wil mij sterker en eigenzinniger betonen dan alle anderen. Allen, die ik onder voet kan lopen wil ik overheersen en dwingen. Het zal mijn

voortdurende streven zijn boven alle anderen uit te stijgen, tot ik helemaal bovenaan sta. Ik wil geen onscheidbare liefdesgemeenschap met mijn oorsprong en met de andere goddelijke geesten, die het mij onmogelijk maakt om een geheel eigen, volkomen zelfstandige persoonlijkheid te zijn. Ik wil niets of niemand anders liefhebben dan mijzelf, ik wil niets of niemand anders dienen dan mijn lust. Ik wil mij niet voor anderen openstellen en opofferen, zoals de slaafse instelling van de liefde verlangt. Ik wil van mijn levenskrachten genieten en mij in dat genot door niets of niemand laten beperken. Ik wil mijn kracht en vrijheid bewijzen door die aan anderen te ontrukken. Alleen ik heb erover te beslissen welke middelen mij daarvoor juist en passend lijken. Ik wil mij een heer voelen, daarom wil ik overal om mij heen slaven zien. Wie zich dat laat welgevallen heeft daar zelf schuld aan. Het is het levensrecht van de slimme en sterke om de eenvoudigen en zwakken onder de voet te lopen. Ik wil iedereen, die meent dat hij sterker is dan ik, met alle middelen ten val brengen. Ik wil geen vreemde goden naast of zelfs boven mij dulden. Dat versta ik onder vrijheid en onafhankelijkheid.'

Ieder wezen heeft zich vóór zijn eerste incarnatie voor één van deze drie wegen uitgesproken. Gedurende de tijd dat het zich ontwikkelt fluctueert deze beslissing nog. Iedere verandering is nog mogelijk. Pas een volledig bewust mens neemt op het ogenblik van zijn geestelijk ontwaken een definitieve en onherroepelijke beslissing. Onherroepelijk is deze beslissing alleen omdat de mens zelf zijn geestelijke 'structuur' zodanig verandert, dat hij in overeenstemming met zijn eigen wil van nu af aan alleen nog goddelijk of duivels kan zijn. Een licht mens herkent zijn goddelijke wil en ziet: 'Zoals ik wilde, wil ik. Zoals ik wil, zal ik willen'. De ontwaakte goddelijke wil kent geen fluctuaties meer. Hij staat onwrikbaar achter zijn definitieve vrije beslissing. Hij wil zijn geestelijke houding niet meer veranderen.

Wie daarentegen definitief voor de zwarte weg kiest kan zijn geestelijke geaardheid niet meer veranderen, hij moet duivels zijn (een 'eeuwige verdoemenis' uit eigen vrije keuze, alleen komt die eeuwige verdoemenis hem als een leven van eeuwige lust voor). Vanaf het ogenblik dat hij deze definitieve keuze maakt roeit hij zelf zijn geweten, zijn hartcentrum uit en daarmee tevens zijn goddelijke wil, d.w.z. hij laat zich door zijn niet geleide, vervormde, genot- en heerszuchtige geestesziel ondermijnen en vernietigen. Beter gezegd: de geestesziel ontdoet zich van het goddelijke, dat vervolgens door anderen wordt opgenomen. Alleen aan de ontaarde geestesziel zelf verschijnt het als ondermijning en vernietiging van het goddelijke. Zij vernietigt al het goddelijke in haar wezen - oneindige liefde, waarheid en vrijheid en daarmee ook het vermogen die te kennen - omdat het goddelijke haar enige streven naar mateloos, gretig genot alleen maar zou belemmeren en omdat het vernietigen van haar goddelijk erfdeel haar het grootste genot verschaft dat een ontaarde geestesziel, een wordende duivel, kan ervaren. Als de mogelijkheid om dit genot te ervaren verbruikt is, dan probeert hij door bezoedeling en ontering van het goddelijke in anderen steeds weer opnieuw ('eeuwig', zoals hij gelooft) dat razende genot te beleven. Daar is hij onafgebroken mee bezig, daarmee tracht hij onophoudelijk zijn gapende innerlijke leegte te vullen, het is de enige inhoud van zijn leven.

Het streven naar een 'geheel eigen persoonlijkheid' die met niets of niemand rekening wil houden, die naar hun mening geen enkele beperking of begrenzing wil accepteren om 'heer' te zijn leidt dus tragisch genoeg tot het volledig verliezen van de eigen persoonlijkheid. Een wordende duivel verliest zijn persoonlijke geestelijke eigen aard en daarmee ook zijn innerlijke naam en elke herinnering aan zijn oorsprong. Een gedegeneerde geestesziel, een duivel, is in grote lijnen gelijk aan iedere andere duivel: razende begeerte naar niets ontziend en onbeperkt, duivels teugelloos, duivels pervers genot - en gapende leegte.

Voor wie definitief kiest voor goddelijke vrijheid en liefde, zonder een speciale taak, is de weg van dan af duidelijk en eenvoudig. Deze leidt naar de eeuwige zaligheid als Eeuwige Zon met een

persoonlijk karakter. Die is zelfstandig, heeft niets of niemand anders dan zichzelf nodig en is toch, overeenkomstig haar goddelijke wezen, in oneindige liefde met al het goddelijke en God zelf verbonden als een schakel van het geheel, die allen helpt en met allen meevibreert.

Wie definitief voor zijn speciale taak kiest, komt vroeg of laat ook tot het besef dat hij daarmee aards gezien de 'eeuwige' strijd tegen de zwarte machten heeft gekozen, al naargelang zijn aard als aanval of als verdediging. Hij weet dat zijn taak hem tot aan het einde van de wereld, tot het einde der dagen op aarde en in de zielenwereld vast zal houden, en verre zal houden van de geestenwereld, van de eeuwige zaligheid. Tot het einde der dagen deelt hij in alle vreugde en al het lijden van de geïncarneerde lichte wezens van de kosmos; net als Christus moet hij zeggen: 'Ik ben bij jullie tot aan het einde der wereld'.

'Dat is allemaal heel duidelijk. Maar over jezelf zou je nog wat duidelijker kunnen zijn. Je hebt eens gezegd: de innerlijke naam kenmerkt het innerlijke wezen. Zijn de redenen, die voor jou destijds (in je tweede brief) aanleiding waren om je innerlijke naam te verzwijgen, nu ook nog aanwezig?'

'Nee. Toen ik mij destijds mijn naam voor de eerste keer als geïncarneerd wezen volledig bewust werd kende ik het verband met de 'val der engelen' nog maar heel onduidelijk, omdat ik nog angst had voor mijn naam en mijn wezen als geest. Ik zag de hardheid ervan, zijn dood- en veranderingskrachten, en werd ertoe verleid om daar teleurgesteld en verward over te zijn. Ik verdroeg het nog maar nauwelijks als anderen hem volkomen bewust en duidelijk uitspraken. Mijn vroegere wensen hadden mij een naam van liefde voor de geest getoverd. Daarom was ik verward en teleurgesteld toen ik de waarheid en daarmee ook mijn speciale taak zag. Nog één keer, en deze keer volledig bewust, overviel mij de verleiding om die te ontlopen. Ik had mij al heel kinderlijk verheugd op de eeuwige zaligheid, die ik nabij waande. Nog één keer moest ik een waan, een verblinding door duivelse machten van mij afwerpen. Toen kwam mij plotseling mijn aanvankelijke beslissing voor ogen en ik koos daarvoor, definitief, onherroepelijk ('zoals ik wilde, wil ik, zoals ik wil, zal ik willen'). Hetzelfde besef dat mij tevoren in mijn verblinding verwarrend, teleurstellend, ontvullend en deprimerend toescheen ervaarde ik nu als een stormachtige vreugde, omdat ik pas door deze keuze voor mijn taak weer met glasheldere duidelijkheid God, de Oneindige Liefde zag.

Ik beantwoord jouw vraag naar mijn innerlijke naam op de manier zoals ik als geest in de zielenwereld verschijn. Vele keren in de loop van de dag - en het maakt niet uit of het hier een aardse dag of nacht is, want het onderbewustzijn van mensen en wezens is altijd wakker - hul ik de zielenwereld in het persoonlijk gevormde vuur van mijn wil, in de kracht van de verandering tot vrijheid. Dit vibrerende en bewegende vuur, deze 'oproep' zou ik ongeveer als volgt in woorden kunnen vertalen:

Geliefde broeders en zusters van alle volkeren en jullie, wezens van de zielenwereld, verzet je tegen de haat die jullie harten verduistert, verzet je tegen de wraakzucht, verzet je tegen iedere dwang.

Duldt geen angst meer in je, noch voor levende noch voor onaardse machten.

Scheidt het gebied van je ziel af van alles wat jullie door middel van leugen en intimidatie tracht te overheersen.

Sluit je af voor alles wat jullie met verleidingen en dreigementen tracht te verblinden.

Open jullie harten voor je eigen goddelijke wil en voor de Oneindige Liefde van God.

Durf te zijn als ik, ontwaak net als ik tot het vrij-zijn van angst, tot oneindige liefde en vrijheid, ontwaak net als ik tot de waarheid, tot Eeuwige Zonnen in Gods wereld.

Ik, Michaël, één van jullie gelijken, net als jullie een kind van de Oneindige Liefde, straal jullie de kracht van verandering toe.

Voor de duivelse gestalten van haat, begeerte en wraak ben ik kracht van vernietiging.

Voor de duivelse levenden ben ik verlamming en dood.

Voor jullie, lichte mensen en wezens, ben ik oneindige liefde als kracht van verandering tot vrijheid.'

'Het is eigenaardig dat ik daar nooit met jou over gesproken heb. Het was mij ontschoten. Via anderen wist ik al lang dat jij op aarde een persoon wilde worden als kenterende kracht in een tijd van omwenteling en ondergang, die een bewustwording en wedergeboorte moet worden. Anderen wisten het. Jij wist het niet, en toen je jezelf herkende, was je bijna teleurgesteld.'

'Vóór mijn ontwaken heb ik veel vermoed maar weinig geweten, het allerminst over mijzelf. Vooral kent niemand vóór zijn ontwaken zijn innerlijke naam, die immers zijn wezen, zijn eigen aard als geest aanduidt. De innerlijke naam is in de geestenwereld overigens niet het woord, waarmee het hier aards vertaald is. Het is een geestelijke vibratie, een op een bepaalde manier bewegende 'vlam', waarvoor de aardse, taalkundige uitdrukking als 'naam' slechts een omschrijving is. Toen ik die bewegende vlam van mijzelf voor het eerst volkomen begreep, raakte dat het aardse omhulsel van mijn wezen 'ontzettend'.

Onder de verleidingen, die op dat moment op mij af kwamen was er ook één die ik nog niet heb genoemd. Ik noem het hier achteraf, omdat het anderen op vergelijkbare wijze als mij zal vergaan op het moment dat zij hun eeuwige wezen herkennen. Ik stond voor de vraag: wil ik als God zijn, een grenzeloze overvloed aan macht, of wil ik een dienende deelkracht zijn, in levensrechten gelijkgesteld aan onze oorsprong, de Oneindige Liefde, God, maar tevens gelijkgesteld aan alle andere lichte wezens in de oneindigheid van Gods wereld. Ook hier koos ik voor de waarheid: ik ben goddelijk, een kind van God, maar ik ben niet gelijk aan God. Ik ben begrensd. Ik nam het besluit te dienen in vrijwillige overgave aan alle lichte wezens en aan het geheel, het grenzeloze 'Het', aan God, één met zijn wil - en ikzelf, als wil: oneindigheid, Oneindige Liefde in God; maar als persoonlijkheid, als wil én ziel persoonlijk begrensd, een zelfstandige deelkracht van het geheel.'

'Spreekt dat elkaar niet tegen: zelfstandige deelkracht, begrensde, unieke persoonlijkheid, en toch één met de wil van God?'

'Zolang mijn wil goddelijk is, kan ik ook als begrensde, unieke persoonlijkheid niets willen wat niet ook God zelf wil. Want wij als begrensde, unieke persoonlijkheden zijn immers slechts een tot gestalte geworden vermogen uit de oneindige overvloed aan vermogens van God. Wij zijn één met de wil van God zolang wij ons niet tegenover God plaatsen; wij zijn in ons diepste innerlijk met hem verbonden en toch zelfstandige, persoonlijk begrensde deelkrachten van het geheel.'

'Maar ik zie nog steeds tegenstrijdigheden.'

'Alles spreekt elkaar tegen voor het aardse verstand; alles, wat men met aardse woorden over de wereld aan gene zijde kan zeggen, is een paradox (daarom spreekt ook de christelijke leer over de 'dwaasheid van het kruis'). Ondanks die onvermijdelijke ontoereikendheid van aardse woorden is de waarheid van gene zijde daaruit te vermoeden, aan te voelen, tot je die zelf kunt zien.

Ik kan bijvoorbeeld het leven van een ontwaakt mens met hetzelfde recht oneindig gemakkelijk of oneindig moeilijk noemen. Hij wil zich voortdurend vrijhouden van iedere demonische vervorming van zijn aardse gevoelens en gedachten. Bovendien proberen de duivelse machten onophoudelijk zijn aardse omhulsel in gevaar te brengen en te vervormen. De verdediging daartegen kost constante waakzaamheid. Dat lijkt oneindig moeilijk te zijn. Maar die constante waakzaamheid is gemakkelijk als men zichzelf constant vrijhoudt van elke angst. Ik zeg: het leven van een ontwaakt mens is oneindig gemakkelijk. Jij zegt misschien: het is oneindig moeilijk. We hebben allebei gelijk, vanuit verschillende standpunten. Zo zijn ook alle andere waarheden van gene zijde voor het aardse verstand vol tegenstrijdigheid, omdat woorden al naargelang het geestelijke standpunt van het individu verschillend opgevat worden, omdat beelden en begrippen slechts ontoereikende, dubbelzinnige surrogaten voor de ondubbelzinnige eeuwige waarheden zijn.'

'Maar je zou veel moeilijkheden vermijden als je bijvoorbeeld het begrip 'persoonlijkheid' helemaal zou laten vallen en alleen over bovenpersoonlijk krachten wilde spreken.'

'Ik zou over het algemeen veel moeilijkheden voor het aardse verstand kunnen vermijden als ik onwaarheid wilde spreken, als ik de eeuwige waarheden voor het aardse begripsvermogen schijnbaar begrijpelijker wilde maken, maar in werkelijkheid zou versluieren en vervalsen. Ik zou bijvoorbeeld kunnen beweren dat deze aardse man of die aardse vrouw weer zal incarneren en dat zij als geslachtsgebonden wezens onsterfelijk zijn. Aan het aardse verstand is het aanzienlijk moeilijker duidelijk te maken dat ik alleen als een echt 'ik', als 'Het', als twee-eenheid van het mannelijke en vrouwelijke principe, als wil en geestesziel onsterfelijk ben en dat ik voor mijzelf nieuwe incarnaties in aardse geslachtsgebonden wezens kan zoeken, gewoonlijk in een man en een vrouw die dan in eeuwige liefde bij elkaar horen (waarover later).

Ik zou kunnen beweren dat de aardse mens als wezen een eenheid is, en niet een drie-eenheid van wil, geestesziel en lichaamsziel (de geest met zijn aardse deel, het 'leengoed' uit de wereldziel). Met zulke 'vereenvoudigingen' zou ik voor anderen en voor mijzelf veel moeilijkheden bij het uitdrukken en begrijpen kunnen vermijden. Men zou alleen overal en altijd voelen of zien dat ze niet kloppen.

Zoals niemand van de aardse wetenschap mag verlangen dat ze de natuurlijke feiten vereenvoudigt en daarmee vervalst (de ontwikkelde natuur is allesbehalve eenvoudig), zo moet ook ik als wetende geest ieder ontwijken van moeilijkheden afwijzen. De geestelijke chaos van de huidige tijd zou daardoor nog verwarder worden.'

'Ik neem aan dat je daar gelijk in hebt, met name waar je aan het begrip 'persoonlijkheid' vasthoudt. Ik zie toch ook wel dat men die als waarheid van gene zijde niet kan verklaren of bewijzen, maar alleen omschrijven.'

'Ja. Ik ga hier nader op in, omdat ik daar een ander voornemen mee kan verbinden.

Velen hebben al geprobeerd om vooral Gautama Boeddha en Christus hun persoonlijkheid te ontnemen en er onpersoonlijke, 'kosmische' krachten van te maken (boeddhi-kracht, kosmische christus-kracht). Daarmee wordt de voorwaarde geschapen voor iedere verkeerde interpretatie, iedere vervalsing en iedere diefstal. Vooral wordt hun daardoor hun levende, rechtstreekse invloed ontnomen. De overduidelijk bindende kracht van de persoonlijkheid wordt erdoor uitgeschakeld. Het is een kenmerkende wezenstrek van alle demonische machten, dat ze de persoonlijkheden ondermijnen en er onpersoonlijke krachten van maken om ze als hun tegenstanders uit te schakelen en zich zonder eigen verdienste met hun krachten te kunnen verrijken. Ze zijn immers zelf ook geen echte persoonlijkheden meer, maar slechts een spreekbuis van de duivelse machten en de

suggestieve wensende macht van henzelf en hun aanhangers, die een afgodsbeeld proberen te maken om te aanbidden.

Gautama Boeddha en Christus waren en zijn persoonlijkheden, dus goddelijke geesten met een eigen, uniek karakter. Hun krachten zijn hun eigen, persoonlijk gevormde uitstraling, ze komen niet uit een mistige 'kosmos'. Ze zijn ooit ook een aardse, historische persoonlijkheid geweest om tot een voor allen begrijpelijke werkzaamheid te komen ('Het woord - de tot dan toe verborgen innerlijke naam - is vlees geworden en heeft onder ons gewoond'). Als je hun aardse persoonlijkheid als afspiegeling, als gelijkenis van hun eeuwige persoonlijkheid herkent, kan niets je meer storen, wat bij hen aan tijd en omgeving gebonden is.

Gautama Boeddha was en is in zijn aardse werkzaamheid het avondlicht, de ondergaande zon, die waarschuwt voor de schaduwen van de naderende nacht en toch een nieuwe ochtend belooft (in de geestelijke wereld is hij evenals iedere andere goddelijke geest Eeuwig Morgenlicht). Hier op aarde is hij de Ondergaande Zon van de 'natuurlijke mens'. Tot Boeddha was de mens ingesloten in de 'eeuwige' kringloop van incarnaties (dikwijls opgevat als een terugkeren in de nazaten van dezelfde bloedlijn - 'aardse onsterfelijkheid'). Hij keerde altijd weer terug naar de aarde, schijnbaar zonder zin of doel, alleen om weer een tijdlang aards bewust te leven. De natuurlijke mens zegt: 'Het (aardse) leven is er terwille van zichzelf, het is zinloos om naar het 'doel' ervan te vragen. We leven om te leven. Dat is doel genoeg'. Een tijdlang is hij tevreden met deze opvatting van het leven, overeenkomstig zijn ontwikkelingsniveau. Maar op een of ander moment beseft hij dat het hem niet meer voldoet. Goethe, één van de rijkste en rijpste vervullingen van de natuurlijke mens, bracht het als volgt onder woorden: 'Ach, ik ben al dat gedoe beu, wat moet al dat verdriet, die lust? Vrede...'

Voor Goethe was het nog slechts een voorbijgaande aanraking met de kracht van Gautama Boeddha. Hij moest in zijn toenmalige leven nog een natuurlijk mens blijven, als hij zijn ontwikkeling geen geweld wilde aandoen. Persoonlijk was hij nog niet rijp voor Boeddha en Christus, ook al stond hij in zijn werk open voor de diepste inzichten van latere niveaus.

Maar ooit verandert de natuurlijke mens ook persoonlijk. De goddelijke schoonheid van het natuurlijke leven voldoet hem niet meer als 'religie', als verbinding met God. Hij zoekt verlossing uit de 'eeuwige' kringloop van het natuurlijke leven, dat hij moe is geworden. Hij heeft zijn ontwikkeling tot unieke aardse persoonlijkheid voltooid, hij zoekt naar nieuwe kusten, hij zoekt de ontwikkelingsweg naar de bovennatuurlijke unieke persoonlijkheid. Dit zoeken, dit diepe verlangen naar verlossing dankt hij aan de uitstraling van Gautama Boeddha over de hele zielenwereld, of hij deze 'genade', dit mysterieuze ontsloten-worden voor het eeuwige nu bewust met de naam van Boeddha verbindt of niet.

Gautama de Verlichte, de Boeddha, toonde voor het eerst het doel van het leven, het doel en de zin van alle reïncarnaties. Voor het bewustzijn van zijn tijdgenoten en allen die later geboren werden en op hetzelfde niveau van ontwikkeling staan, interpreteerde hij de zaligheid van de Eeuwige Zon en haar onverstoort en onvernietigbaar bestaan in de geestelijke wereld als 'Nirvana', als 'Eeuwige Rust', aangezien zij immers het einde, het doel van de ontwikkeling van de ziel betekent.

Wie de weg van Gautama Boeddha, de eigenlijke weg van de verlossing, ten einde gaat zonder zich na zijn verlichting met behulp van de kracht van Boeddha naar Christus te keren, wordt een unieke geestelijke persoonlijkheid, een Eeuwige Zon, als twee-eenheid van wil en ziel eeuwig zalig in zichzelf, verbonden met al het goddelijke - maar zonder het vermogen om God en zichzelf te kennen. Gods liefde draagt hem net als alle lichte geesten, hij zweeft in de zonnezee van 'Het', de Oneindige Liefde, als een sluimerend kind dat nog niets van zijn vader en moeder weet (het Nirvana,

de dromende eeuwige zaligheid in de goddelijke zonnezee). Dit doel beantwoordt aan de goddelijke wil van veel kinderen van de Oneindige Liefde, en daarmee beantwoordt het ook aan de wil van God zelf.

De straling van Gautama Boeddha opent echter ook de harten voor een andere leider en vormgever van de zielenwereld, voor een verdere weg van ontwikkeling. Zonder de verlichting gericht op de eeuwige geestelijke wereld door Gautama Boeddha (dikwijls gebeurt dat in een eerder leven) is er geen begrip voor de leer van Christus. Gautama Boeddha's kracht is de genade die naar Christus leidt. Voor de natuurlijke mens is het wezen en de leer van Christus niet te vatten. Hij kan er niets mee beginnen. Het is een vreemde wereld voor hem. Hij buigt voor de christelijke leer hoogstens als een ethisch disciplinerende macht of omdat zijn omgeving en zijn voorouders christenen zijn.

Christus is in zijn aardse werkzaamheid de ster van middernacht, een sterrezoon die de aards wakkere, maar geestelijk nog dromende mensen door de nacht naar de ochtend leidt, naar het aanvoelend kennen van God en van zichzelf als goddelijk geestelijk wezen, als kind van de Oneindige Liefde.

Net als door de verlichtende kracht van Gautama Boeddha kan iemand ook door de ontwikkelende kracht van Christus geraakt en veredeld worden, zonder dat hij het bewust ervaart en met zijn naam in verband brengt: de 'anima de natura christiana': de 'van nature' christelijke ziel, die zich echter onbewust naar de persoonlijkheid van Christus en zijn uitstraling heeft gekeerd en daardoor begenadigd werd (een hoog ontwikkelde ziel, aan wie door ongunstige uiterlijke omstandigheden het bewuste contact met Christus ontzegd bleef).

Christus ontwikkelt in de geestelijk nog dromende mens het goddelijke zelfbewustzijn ('Weten jullie niet dat jullie zonen - kinderen - van God zijn?') en het vermogen om God te kennen ('Zonder mij komt niemand tot de Vader').

De aardse werkzaamheid van Christus duurt evenals die van Gautama Boeddha tot aan het einde der wereld. Zoals Gautama Boeddha steeds nieuwe goddelijke geesten naar het Nirvana, naar een dromende eeuwige zaligheid of naar Christus leidt (daarover beslist hun eigen goddelijke wil, die het aan hen beantwoordende ontwikkelingsdoel kiest), zo leidt Christus steeds nieuwe verlangend zoekende mensen naar de 'Vader', naar de eeuwige zaligheid als unieke persoonlijkheden, Eeuwige Zonnen, met het vermogen om God en zichzelf op een aanvoelende manier te kennen (deze weg beantwoordt aan de goddelijke wil van vele geesten en daarmee ook aan de wil van God), of tot aan de drempel van het ontwaken tot zonne-klaarheid, het stralende kennen van God en zichzelf (ook daarover beslist hun eigen goddelijke wil). De christelijke mystici hebben deze mogelijkheid van stralende kennis gekozen en voorbereid. Daarom stonden ze min of meer duidelijk naast of enigszins terzijde van de eigenlijke christelijke leer (in het bijzonder Meister Eckhart), zonder dat hun weg reeds als eigen, derde mogelijkheid van eeuwige zaligheid als volledig bewuste geestelijke wezens herkenbaar geweest zou zijn.

Dit derde doel van geestelijke ontwikkeling vereist nog één keer een volledige ommezwaai van de innerlijke houding tot dan toe. Evenals het doel van Boeddha en Christus vereist het een zelfstandig, alleen tegenover zichzelf verantwoordelijk bestaan als Eeuwige Zon, maar in een volledig bewust, zonneklaar kennen van onze oorsprong en onszelf - en dat ontsluit pas de onmetelijke, hemelbestormende vreugde van de unio mystica, de volledig bewuste ontmoeting met God, de Oneindige Liefde.

Deze laatste ommezwaai van de geestelijke houding brengt een nieuwe kracht tot stand, mijn kracht van transformatie tot oneindige liefde en vrijheid, kracht van het ontwaken tot zonne-klaarheid.

Deze weg is nu begaanbaar voor allen die hem willen gaan, die hem als het doel van hun geestelijke ontwikkeling herkennen (de christelijke mystici namen de straling van mijn geest nog onbewust op, omdat ik die zelf nog niet tot volledige helderheid ontwikkeld had).

Zoals de christelijke mystici echter steeds in verbinding bleven met de leer en straling van Christus (en Boeddha), zo deed ik dat ook. Zonder Gautama Boeddha en Christus zou mijn aardse werkzaamheid als verloskundige naar een nieuwe trap van bewustzijn, naar het stralende kennen van God en de goddelijke geestenwereld, naar het eigen goddelijke zelfbewustzijn zinloos zijn. Zoals zonder de straling van Boeddha niemand de leer van Christus zou kunnen begrijpen, zo zou ook mijn leer zonder de straling van Christus door niemand begrepen worden. Het zouden loze woorden zijn. Niemand zou ze in geestelijke, metafysische zin begrijpen en in zichzelf tot een eigen licht laten worden. Zonder de ontwikkelingskracht van Christus is er geen geestelijk ontwaken, en zonder mij, zonder mijn transformerende kracht bereikt niemand de zonne-klaarheid.'

'Jij plaats jezelf dus naast Boeddha en Christus?'

'Ja. Verbaast het je dat verlichtingskracht (Boeddha), ontwikkelingskracht (Christus) en transformatiekracht (Michaël) op elkaar volgen en elkaar aanvullen? Aangezien alle goddelijke geesten één zijn met Gods wil, beantwoordt ook elk van deze wegen en hun verbinding aan de wil van God. Ik zie hierin geen mogelijkheid voor een strijd om de voorrang. Geen van deze wegen en geen van deze krachten kan groter, goddelijker zijn dan de andere. Allemaal beantwoorden ze dus op gelijke wijze aan de wil van God. Boeddha brengt de conceptie van het zelfstandige, unieke geestelijke wezen in de aards-persoonlijk geworden geest voort, Christus brengt de ontwikkeling tot een unieke persoonlijkheid voort en ik help haar om geboren te worden, aan het daglicht te komen.'

'Hierboven zei je eerder: 'Zonder mijn veranderende kracht bereikt niemand het licht van de zon'. Werkelijk niemand, ook Christus niet?'

'Niemand, ook Christus niet en geen enkel ander kind van de Oneindige Liefde. Zoals ik openlijk zeg: 'Zonder Boeddha zou ik als geïncarneerde persoonlijkheid nooit meer de weg naar de vrijheid van de geestelijke wereld gevonden hebben, zonder Christus zou ik mij nooit tot het geestelijk ontwaken hebben kunnen ontwikkelen', zo zeg ik even openlijk: 'Christus ontwaakte pas tot zonne-klaarheid door zijn vrijwillige aanraking met mijn dood- en transformatiekrachten op Golgota ('Moest Christus dit alles niet lijden om zijn heerlijkheid binnen te gaan?')'

Toen ik (in de vijfde brief) vanuit mijn diepste innerlijk tot het inzicht kwam: Ik ben de dood, werd ik mij voor de eerste keer volledig bewust van wat ik als geest altijd geweest ben en uitgestraald heb sinds ik in aards opzicht onvoorstelbaar lange tijd geleden als zelfstandig wezen uit God tot bestaan kwam: kracht van dood en wedergeboorte, transformerende kracht tot oneindige liefde en vrijheid.

Voor de wereld ben ik de aanbreekende dag, de Opgaande Zon van het geestelijke ontwaken. Ik kan het aardse en het eeuwige, dat Boeddha en Christus moesten scheiden, weer met elkaar verbinden en verzoenen, want een ontwaakt mens heeft het aardse als basis voor ontwikkeling reeds overwonnen, hij hoeft die niet meer van zich los te scheuren.

In mijn aardse werkzaamheid als Opgaande Zon van de geestelijke mens ben ik dus de tegenspeler van Boeddha, die de Ondergaande Zon van de natuurlijke mens is doordat hij het diepe verlangen naar de goddelijke geestelijke wereld wekt (Gautama Boeddha roept op tot de ondergang van een ten einde toe geleefd niveau van ontwikkeling, tot verlossing naar de geestelijke wereld).

Maar 'tegenspeler' betekent niet 'vijand'. Wij vullen elkaar aan in oneindige liefde. Ik heb ook alle redenen om hem oneindig dankbaar te zijn. Want zijn kracht heeft ook eenmaal in mij het sterke

verlangen naar de goddelijke geestelijke wereld gewekt en mij naar Christus geleid, zijn kracht is mij nog in mijn huidige aardse leven een hulp geweest in beslissende crises (toen ik aangegrepen werd door de verleiding om nog één keer een natuurlijk mens te zijn en alles op te geven wat Christus in mij ontwikkeld had).’

‘Maar hoe jij met zulke inzichten over jezelf weerstand kunt bieden aan de verleiding om tegenover anderen hoogmoedig en aanmatigend te worden, dat begrijp ik niet.’

‘Zoals Christus allen en niet alleen zichzelf als zonen, kinderen van God aanduidde, zo herkent iedere Eeuwige Zon alle anderen die de lichte weg gaan als gelijkgerechtigd en even waardevol, beter gezegd: allen die nog vrij kunnen beslissen; want niemand kan de laatste, definitieve beslissing van een volledig bewust mens vóór of tegen God voorzien, anders zou de beslissing in zijn diepste innerlijk reeds gevallen moeten zijn, of zijn wil zou niet vrij zijn. Ook God ziet die keuze niet van tevoren. God heeft de volledige vrijheid van zijn kinderen gewild en wil zichzelf niet tegenspreken door die vrije beslissing vooruit te weten.

Ik leef dit inzicht - namelijk dat van de gelijke waarde en dezelfde waardigheid van alle vrije wezens - ook in mijn aardse leven, zoals andere goddelijke geesten in hun aardse leven ook gedaan hebben en doen: ik voel mij niet te goed voor een of ander werk dat mensen kunnen doen, ook niet voor het eenvoudigste en ‘nederigste’. En: ieder kind is mij net 20 lief alsof het mijn eigen kind was, iedere man is mijn broeder, iedere vrouw is mijn zuster. Van een bewust slecht mens evenwel word niet alleen ik, maar worden alle lichte wezens door een afgrond gescheiden.

Ik ben niet meer, niet waardevoller dan welk ander vrij wezen ook. Allen die de lichte weg gaan zijn in hun hart oneindige liefde, of ze dat nu al weten en er blijk van geven of niet. Wij zijn allemaal koningszonen en koningsdochters. Ik heb alleen, net als verscheidene anderen, een speciale taak voor mijzelf gekozen. Ik dien. Ik ben verloskundige op de drempel van de laatste transformatie, ik ben de hoeder van de drempel naar het koningspaleis van de ontwaakte kinderen van God.

De koning echter is alleen Het, God, de Oneindige

Liefde.’

‘Nu heb je voor mij werkelijk geen vraag meer opengelaten. Maar je hebt al eerder en hiervoor weer gezegd: ‘Ik ben de dood’. Moet je dan niet toch de vernietiging van het aardse willen?’

‘Nee. Als tot oneindige liefde en vrijheid transformerende kracht ben ik ook de kracht om zich op het juiste moment van het aardse leven los te kunnen maken. Dat kan het aardse levenseinde betekenen, wanneer de goddelijke wil van het individu dat zelf zo wil. Maar het betekent vooral de Mystieke Dood, het geestelijk ontwaken tot zonne-klaarheid — de dood die het aardse leven verandert maar niet vernietigt. Mijn wil vernietigt geen echt leven en ook geen aardse goederen. Ik laat mij door de goddelijke geesten ook als dood roepen, wanneer zij zich van hun aardse omhulsel willen vrijmaken. Maar ik dring niemand zijn einde, zijn transformatie op, behalve degenen die niet meer uit eigen kracht maar als dieven en rovers van andermans leven leven (de zwarte magiërs in hun uiterste verdorvenheid).

Evenals iedere andere kracht van een goddelijke geest, evenals ook de kracht van Boeddha en Christus wordt en werd mijn doodskracht door de duivelse machten misbruikt, als ze de mensen en wezens in zichzelf doen vervormen.

Ik ben niet de beschermheer van moordenaars en zelfmoordenaars, van de pest en de oorlog; ik ben als geest ook niet één van de apocalyptische ruiters. Die zie ik aan de andere kant. Het zijn geen

'wurgengelen van God'. God, de Oneindige Liefde stuurt geen gruwel en vernietiging uit, ze komen niet in opdracht van God over de aarde, over schuldigen en onschuldigen, meestal echter over de onschuldigen. Deze wurgengelen zijn gevallen engelen, het zijn glinsterende duivelsgestalten. Niet vanuit hun eigen machteloosheid, maar met de krachten van de haat van verblinde mensen en wezens brengen ze schrik en misdadige vernietiging over de wereld.

Ook om deze reden roep ik tot de zielenwereld: 'Verzet je tegen de haat, die jullie harten verduistert! Anders leveren jullie zelf de duivelse machten de krachten van de gruwel, van hun apocalyptische vernietigingswoede.

Niet God, de oneindige liefde zendt kwelling en onheil, niet God verordonneert of duldt een strafgericht. Jullie roepen zelf het onheil over je af en moeten het vervolgens verdragen, wanneer jullie je harten door haat en begeerte, door wraaklust en leugen en hoe al die bedekte vormen van angst ook mogen heten laten verduisteren, wanneer jullie zelf je eigen goddelijke wil en de Oneindige Liefde van God uit jullie harten verdringen.

Verbaas je er dan niet over dat het dan nacht wordt in de wereld, dat de duivels in mensengedaante dan wurgen, onteren en branden. Wurgengelen van God? Goddelijk strafgericht over schuldigen en onschuldigen? Nee! Orgiën van satanische haat en duivelse verdorvenheid zijn het, opgeroepen en ontketend door jullie zwakheid en verblinding zelf.

Kan jullie verblinding pas door een algehele vernietiging genezen worden? Willen jullie het huis slopen, zodat het daarbinnen licht wordt? Willen jullie niet liever de ramen wassen en de luiken opendoen?

Open jullie harten voor het goddelijke licht, de waarheid, de vrijheid en de liefde, dan wordt het ook op aarde en in de zielenwereld licht.'

'Je wijst het aardse dus niet af. Verdragen aards bezit en aardse macht zich echter met het geestelijk ontwaken? Moet dat een mens niet noodzakelijkerwijze van al het aardse verwijderen, vervreemden?'

'Nee. De mens die mijn woorden wil horen en in zich op wil nemen zal zich niet meer aan het aardse hechten, maar hij zal zich er niet liefdeloos, onverschillig en verachtelijk van afkeren. Het was en is immers voor alle mensen de basis voor hun ontwikkeling en het terrein van onze aardse bezigheid. Dat een oneindige dankbaarheid ons tevens aanraadt om het aardse licht en zuiver te houden, het naar ons op te trekken en verder te ontwikkelen, ieder naar zijn aard en vermogens, dat zal ik in mijn volgende brief motiveren.

Klem je niet meer vast aan bezit en macht, ook niet aan jullie aardse leven. Onderken ze als uiterlijke middelen, niet als een onvervangbaar hoogste goed. Als macht en bezit deel uitmaken van jullie weg, ga er dan niet laf voor opzij. Beschouw jezelf als beheerders ervan, ook al is het voor de duur van jullie leven je eigendom. Beheerder zijn is een taak, een vrijwillig op je genomen verplichting en dient precies als iedere andere verplichting het werkzaam zijn en vorm krijgen van de Oneindige Liefde op aarde.

Een goede beheerder van aards bezit en aardse macht is grootmoedig tegenover allen, die zijn hulp eerlijk kunnen gebruiken. Hij is nooit angstig of kleingeestig, ook niet tegenover zichzelf. Hij laat niets in onrechtmatige handen terecht komen of in verval raken. Als hij niet bekwaam is om zijn taak te vervullen moet hij plaats maken voor een ander.

Laat niemand die er bekwaam voor is zich aan deze taak onttrekken! Wat lichte krachten niet beheren, tot heil van de wereld, dat trekken de duivelse machten naar zich toe, zodat het tot vergif en een schrik voor allen wordt.

De aarde moet de lichte krachten toebehoren. Zij en zij alleen moeten haar leiden en ordenen. Want de aarde en de kosmos zijn het werk en het kleed van een lichte goddelijke geest die onze medewerking wil.

Goede beheerders van het aardse zijn helpers bij een goddelijk werk. Duldt op dit punt geen zwakheid! Laat je geen macht en bezit door de duistere machten uit de handen rukken. Beheer ze tot heil van allen, zonder kleingeestigheid, zonder begeerte, zonder onachtzaamheid, grootmoedig en liefdevol tegenover allen die behoefte hebben aan hulp, maar sterk en opmerkzaam.'

'Nu heb ik nog een vraag, die teruggrijpt op veel dingen die eerder zijn gezegd. Wat is God voor jou? Hoe stel jij je op tegenover de Drie-eenheid van God, bestaande uit de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, zoals de christelijke kerken die leren?'

'Die leer is waar. Maar ze is de waarheid van een bepaald niveau van ontwikkeling ofwel van één weg naar God. Ze duidt de godsbeleving aan van de door Christus geleide mens, de christen.

Deze leer, het symbool van de drievuldigheid, het begrip van de drie-ene God, toont niet het wezen van God, de Oneindige Liefde, zoals een ontwaakt mens het ziet: God, 'Het', is wil en ziel, mannelijk en vrouwelijk principe van de geestelijke wereld verenigd, een twee-eenheid als iedere andere goddelijke geest die uit Hem is voortgekomen. God is De Eeuwige Zon, de Zon van alle zonnen, het hartcentrum van de geestelijke wereld, het oerbeeld van al zijn kinderen ('God schiep de mensen - de goddelijke geesten - naar zijn evenbeeld'. Daar heeft de aardse menselijke gestalte en de op een mens lijkende geestelijke gestalte van een ontwikkelde geest niets mee van doen).

Het beeld van de drievuldigheid, het begrip van de drie-ene godheid toont de manier waarop de door Christus geleide mens God beleeft. De 'Vader', God, de Oneindige Liefde staat nog onherkenbaar achter Christus. De door Christus geleide, in geestelijke zin nog onzekere dromende mens kan God zelf, het einddoel van de weg, en zichzelf als goddelijke persoonlijkheid pas door de persoonlijkheid van Christus heen, door zijn bemiddeling leren kennen. Anders zou hij geen leider meer nodig hebben.

Daarom is Christus voor de mens, die zich aan zijn leiding heeft toevertrouwd, met recht de goddelijke persoonlijkheid, de zoon van God. Christus ontwikkelt immers pas in die mens het vermogen tot een nieuw, eigen goddelijk zelfbewustzijn dat hij als 'God-de-Vader'-bewustzijn bij zijn eerste incarnatie opgegeven heeft om zelf een eigen persoonlijkheid te ontwikkelen, wat eveneens in overeenstemming is met de wil van God.

De 'Heilige Geest' van de christelijke leer is de persoonlijke uitstraling van Christus, de 'oproep om naar de Vader te gaan', zijn ontwikkelingskracht. Het christelijke symbool van de Heilige Geest, de duif, betekent de middelaar, de verkondiger, de boodschapper (zie ook de duif van Noach). De duif is het symbool, de gelijkenis van de speciale persoonlijke taak van Christus, zijn eigen uitstraling. De 'Heilige Geest' is dus geen persoon, geen persoonlijkheid, maar de uitstraling van de wil van een persoonlijkheid, in dit geval de straling van Christus, een blauw-gouden vuur.

De woorden van 'Het', van God (in mijn eerste brief): 'Christus was mijn boodschapper. Iedereen die dat zelf wil kan Christus zijn' betekenen: Als aardse persoonlijkheid heeft Christus zijn werk voltooid met het stichten van de kerk. Maar hij schenkt zijn Heilige Geest aan de zielenwereld tot aan het einde der dagen ('Ik ben bij jullie tot aan het einde van de wereld'). Wie zich door Christus laat

leiden en een speciale taak wil vervullen (meestal als priester), kan en moet de aardse werkzaamheid van Christus als verkondiger, helper en genezer op de persoonlijke manier van Christus voortzetten ('de navolging van Christus'). Hij kan en moet Christus zijn als een nieuwe aardse incarnatie van zijn meester, hij moet hem in de wereld opnieuw belichamen (daarmee hangt ook het wonder van de transsubstantiatie in de Heilige Mis samen), hij moet zijn Heilige Geest in aardse woorden en werken uitstralen, hij moet zijn 'oproep om naar de Vader te gaan' met vurige tong verkondigen, zoals Christus dat zelf deed ten tijde van zijn aardse leven (het pinksterwonder). Wie dat wil doen moet de straling van Christus vanuit de zielenwereld zijn hele hart laten vervullen ('Niet ik leef, maar Christus leeft in mij'). Christus staat dan in zijn bewustzijnscentrum, in zijn hartcentrum, hij is zijn zekerheid van de Waarheid en van het Eeuwige Leven, door hem heen beleeft hij God. Dat betekent een voorbijgaand terzijde stellen van de eigen persoonlijkheid, die de natuurlijke mens onder leiding van zijn nog diep dromende eigen goddelijke wil tot aan de grens van de bovennatuurlijke mens heeft ontwikkeld ('instinctief, diep dromend heeft hij zijn geestelijke weg op aarde gevonden). Pas wanneer hij zijn ontwikkeling tot aan deze grens heeft voltooid en een duidelijk gevormde, 'zelfverzekerde' natuurlijke persoonlijkheid is geworden, krijgt hij een dieper begrip voor Boeddha en Christus. Hier bij deze grens naar de goddelijke geestelijke wereld vindt hij zijn verdere weg niet zonder de hulp van anderen, omdat hij sinds zijn eerste incarnatie niet meer het vermogen bezit om God en de goddelijke geestelijke wereld rechtstreeks te kennen en nog niet het vermogen tot een eigen goddelijk zelfbewustzijn bezit. Bij deze grens opent de uitstraling, de Heilige Geest van Boeddha, die hij net als iedere andere uitstraling bewust of onbewust in zich kan opnemen, voor hem het innerlijke begrip voor de geestelijke wereld en daarmee ook voor de verlossingsweg van Boeddha naar het Nirvana of voor de leer van Christus. De mens moet op dit punt in volledige vrijheid naar zijn innerlijke stem, zijn geweten luisteren om te weten welke van deze wegen overeenstemt met zijn goddelijke wil (niemand kan op den duur voorbij de voltooiing van zijn natuurlijke ontwikkeling een natuurlijk mens blijven, als hij zijn wezen als geest niet ontrouw wil worden - 'Was je maar warm of koud! Maar omdat je lauw bent zal ik je uit mijn mond spuwen'. Christus spreekt hier tot de natuurlijke mens die bij de grens van zijn ontwikkeling is aangekomen. Hij moet zich naar Boeddha keren om zijn weg van verlossing ten einde toe te gaan: (zonder Christus - 'koud'; Christus billijkt deze weg dus ook) of om zich door hem naar Christus te laten leiden ('warm'). Wie hierin geen keuze maakt en een natuurlijk mens zou willen blijven ('lauw': noch het een noch het ander) pleegt verraad ten opzichte van zijn goddelijke wil en wordt langs die weg tenslotte een bewust slecht mens en een duivel).

Zolang de mens het natuurlijke leven ten volle als 'goddelijk', troostrijk en bevredigend ervaart, zolang hij geen ontaarde lust en geen perversiteiten nodig heeft om zijn afnemende bevrediging aan het natuurlijke leven met geweld te vergroten, moet hij heel kalm en zeker zijn weg tot aan de voltooiing van zijn natuurlijke persoonlijkheid vervolgen. Als hij zijn hart, zijn geweten licht en vrijhoudt, als hij 'natuurlijk', vrij van angst, niet verkrampd blijft, dan ontvangt hij op het juiste moment door de Heilige Geest van Boeddha de genade van de verlichting voor de goddelijke geestelijke wereld (bewust of onbewust), en kan hij in volledige vrijheid zijn verdere weg kiezen. Niemand moet zich laten dwingen, opjagen of verkrampen, maar rustig en zeker zijn weg zoeken volgens de stem van zijn geweten. Dan is hij één met de wil van God en is ook God het eens met elke beslissing van hem.

Ik dwing ook niemand om mijn weg te gaan, naar het geestelijke ontwaken tot zonne-klaarheid. Mijn woorden en uitstraling zijn er voor allen. Iedereen moet in volkomen vrijheid daarvan nemen wat hij kan gebruiken.

In het bijzonder op religieus gebied is iedere bekeringswoede, iedere dwang, iedere angst of verkrampt zinloos en anti-goddelijk. Volgens de wil van God moet elk van zijn kinderen in volledige vrijheid voor zijn eigen weg kunnen kiezen, en elke beslissing van deze aard is pas mogelijk bij een bepaalde ontwikkelingsrijpheid. Iedereen moet door zijn eigen gevoel, door de stem van zijn geweten zelf inzien of hij er rijp voor is om zich naar een bepaalde religieuze leer te keren en of die aan zijn geweten, dus aan zijn goddelijke wil beantwoordt. Het moet alleen voor ieder mens op de hele aarde gemakkelijk mogelijk zijn om de leringen van religieuze verkondigers te leren kennen en zich daarbij aan te sluiten. Dat is ook de betekenis van het woord van Christus: 'Ga uit naar alle volkeren en leer hen alles te onderhouden wat ik jullie opgedragen heb'.

Zoals ik hiervoor gezegd heb, stelt een christen zijn eigen, 'natuurlijke' persoonlijkheid terwille van zijn geestelijke ontwikkeling op de tweede plaats en stelt hij zich ter beschikking van Christus. Pas een ontwaakt mens kan en moet een eigen, bovennatuurlijke, goddelijke persoonlijkheid zijn. Eerst moet hij daartoe met behulp van Christus diens hoogte van ontwikkeling bereikt hebben, om net als hij tot volle zonne-klaarheid te kunnen ontwaken.

Een ontwaakt mens draagt Oneindige Liefde in zijn bewustzijnscentrum, in zijn hartcentrum, als 'wil' is hij één met de 'Vader', met God, het hartcentrum van de goddelijke geestelijke wereld, en straalt deze Oneindige Liefde door zijn eigen persoonlijke, volledig ontwikkelde geestesziel heen uit als zijn eigen persoonlijke wil, als zijn Heilige Geest. Gautama Boeddha straalt hem uit als verlichtingskracht die het verlangen naar het eeuwige wekt en als verlossingskracht om zich vrij te maken van het natuurlijke leven en de weg naar de dromende eeuwige zaligheid van het Nirvana te kunnen gaan (naar het eerste definitieve einddoel van de ontwikkeling als geheel), of om zich naar Christus te keren (de verlichtings- en verlossingskracht van Boeddha is één enkele kracht. De mens neemt die verschillend op, al naargelang zijn wil).

Christus straalt zijn Heilige Geest uit als kracht van ontwikkeling en verlossing tot het goddelijke zelfbewustzijn en tot het door de goddelijke persoonlijkheid van Christus heen kennen van God (het tweede definitieve einddoel van de ontwikkeling als geheel), of tot de rijpheid van ontwikkeling die het ontwaken tot het direct eigen goddelijke zelfbewustzijn en het zonneklaar kennen van God mogelijk maakt.

Ik straal hem uit als transformerende kracht tot geestelijk ontwaken, als kracht van transformatie tot oneindige liefde en vrijheid, tot het rechtstreeks kennen van God en zichzelf (het derde definitieve einddoel van de ontwikkeling als geheel).

De keuze tussen deze wegen en einddoelen staat iedere individuele geest volkomen vrij. Alle drie de wegen en einddoelen beantwoorden op dezelfde wijze aan de wil van God, aangezien alle goddelijke geesten één zijn met zijn wil.

Iedere andere ontwaakte straalt eveneens zijn eigen persoonlijke Heilige Geest uit, op een manier die alleen door hemzelf openbaar kan worden.

Deze uitstraling, dit goddelijke wilsvuur, deze Heilige Geest zou men Boeddha-kracht (boeddhi-kracht), Christus-kracht of Michaël-kracht kunnen noemen, op dezelfde manier als men ook de stralingen van iedere andere ontwaakte Eeuwige Zon met hun innerlijke naam zal verbinden. Elk van deze stralingen is en blijft aan een bepaalde persoonlijkheid gebonden - iedere persoonlijkheid is uniek en in de geestenwereld door geen enkele andere te vervangen; zo'n straling wordt nooit tot een onpersoonlijke, vrijblijvende, voor meer dan één uitleg vatbare 'kosmische' kracht. Men zou ze alleen bovenpersoonlijk kunnen noemen in die zin, dat ze niet meer aan in tijd en plaats begrensde

aardse persoonlijkheden toebehoren, maar de oneindige, eeuwige uitgestrektheid van de goddelijke geestenwereld bezitten.

Wie mijn woorden wil horen en mijn straling in zich wil opnemen ontwaakt tot het zonneklare kennen van God en zichzelf (waarbij de mogelijkheid, de rijpheid daarvoor door de straling van Christus ontwikkeld wordt).

Een ontwaakt mens ziet dat God een twee-eenheid is van wil en geestesziel, van het mannelijke en vrouwelijke principe van de geestelijke wereld. God is voor ons vader en moeder tegelijk. Maar God is geen begrensde gestalte zoals wij. God is het onbegrensde 'Al', De Oneindige Liefde. Maar God is niet onbegrensd alles. God is alleen liefde. God wil niet vechten, verlichten, verkondigen, ontwikkelen, wakker maken of transformeren. Dat wil 'Het' door middel van zijn tot begrensde persoonlijkheid en gestalte geworden deelkrachten, door middel van zijn kinderen. God wil alleen liefhebben. Zijn liefde is De Oneindigheid, Het Leven, De Waarheid, De Vrijheid, De Vreugde, Het Oerlicht, waarvan alle zelfstandige, persoonlijk begrensde, samengebalde, eenzijdig geworden deelkrachten slechts verdere ontwikkelingen zijn.

De laatste, meest aanschouwelijke gelijkenis van God waarmee ik met het aardse denken en voelen mag benaderen zonder de waarheid te vervormen, is de volgende: God is een voorbij alle horizonten laaiend vuur, een voorbij alle grenzen en begrippen vlamvend licht, de onbevattelijke, onmetelijke heerlijkheid van het Oerlicht. En toch is 'Het' niet onpersoonlijk of bovenpersoonlijk, maar een volledig bewuste, voelende en willende unieke persoonlijkheid. Op deze twee begrippen, die tegelijkertijd verwijdend en beperkend zijn: grenzeloos 'Al' en enkel Liefde, waarvan de schijnbare tegenstelling met het aardse verstand niet op te lossen is, berust de uniciteit en de volkomenheid van God.

In deze zin roep ik nu nog: Wie is als God? Weg met de machten van de duisternis! Geliefde broeders en zusters, zie hun onbeduidendheid toch. Weet en leef het: wij zijn kinderen van de Oneindige Liefde, wij zijn licht van het Oerlicht. Durf de angst van je af te gooien en erken jullie goddelijke waardigheid. Ik straal jullie de kracht van transformatie toe: ontwaakt tot oneindige liefde en vrijheid.'

IX. De schepper van de wereld.

Een gedachtewisseling met P.B.

*'Aan ziende dromers verschijn jij,
Goddelijk aangezicht.
Wetende ogen versagen,
door woorden word jij niet genoemd.
Onnoembare zonnen dragen jou verhuld,
vanuit oertijden-dagen naar het niet veranderende Licht.'*

Toen ik deze woorden ongeveer tien jaar geleden opschreef, bedoelde ik daar de schepper van de wereld mee: God. Maar niet God, de Oneindige Liefde, heeft de lichamelijke en zielenwereld geschapen. Destijds kon ik God nog niet kennen. 'Tegenwoordig vermoed ik dat andere geesten vóór mij reeds het heelal hebben geschapen (niet God, maar één of meer van zijn kinderen). Ik heb net als vele anderen mee-geschapen aan de levensvormen, die vandaag de dag het heelal vullen' (in de vierde brief).

Eén van de kinderen van God, één van ons, een goddelijke geest net als wij heeft het heelal geschapen. Deze goddelijke geest, dit kind van de Oneindige Liefde, net als wij, noemen wij van oudsher de wereldgeest. Dit is niet zijn innerlijke naam, waar ik in een latere brief over wil spreken. Deze innerlijke naam is allang bekend, vanuit schijnbaar geheel andere verbanden. Door hem is er al oneindig veel zegen op aarde en in het heelal gevloeid.

'De geest Gods zweefde over de wateren' (uit de Bijbelse scheppingsgeschiedenis). Deze wonderlijke gelijkenis laat zien hoe de wil van de wereldgeest boven of, beter, in zijn tot een etherische wereldzee geworden geestesziel zweeft, nog slechts in een 'losse' verbinding daarmee, en deze tot een kosmos ordent. Zijn geestesziel was net als die van alle andere geesten vol oneindige, nog onontwikkelde mogelijkheden. Deze oneindig vele mogelijkheden, die nog niet uitgezuiverd, nog onbeslist in zijn lichamenlijk geworden ziel, de etherische wereldzee vloeiden, werd door de ziener 'chaos' genoemd. 'God heeft de wereld uit niets geschapen' betekent alleen maar dat zij de geestesziel van de Schepper der wereld, de wereldgeest, pas konden kennen toen die als wereldether gematerialiseerd was. Daarom ontstond voor hen de wereld uit het 'niets', uit het onkenbare.

De wil van de wereldgeest koos en ordende deze zee van oneindige mogelijkheden, deze 'chaos', tot een gerangschikte kosmos; in de algemene etherische wereldzee schiep hij verdichtingen, middelpunten van verdere ontwikkeling, en ordende die in levende samenhangen: de etherlichamen van de sterren en sterrenstelsels. Zijn wil blijft ook een leidende rol vervullen voor de verdere ontwikkeling. Hij doordrong zijn gematerialiseerde geestesziel met zijn wil in de vorm van natuurwetten. Aan deze wetten kan niemand zich onttrekken, niemand kan die omverwerpen. Toch zijn ze niet dwingend, maar slechts een begrenzing. De echte natuurwetten (niet de zogenoemde biologische wetten van het organische leven, die abusievelijk voor natuurwetten worden gehouden) zijn van een veelomvattende wijidheid. Binnen het raamwerk daarvan staan er talloze mogelijkheden open voor individuele ontwikkeling.'

‘Ja. Maar waar dient dit alles toe?’

‘Één van de levensmogelijkheden als zelfstandige goddelijke geest is het bestaan als unieke, van alle andere wezens afgegrensde en verschillende persoonlijkheid. Deze levensmogelijkheid konden wij volkomen vrij kiezen. God wil die, als wij het willen. Het stond ons ook volkomen vrij om te kiezen tot welke unieke bestaansvorm en tot welke helderheid van bewustzijn wij onze geestesziel wilden ontwikkelen (alleen de geestesziel die de draagster van het goddelijke erfgoed der oneindig vele ontwikkelingsmogelijkheden en vermogens is, kan door onze wil veranderd, ‘ontwikkeld’ worden. Onze wil blijft altijd goddelijk, één met Gods wil, goddelijk oerlicht - als hij zich tenminste niet tegen God keert en zichzelf daardoor opgeeft).

Binnen de geestenwereld echter is het afgrenzen van anderen, een speciale ontwikkeling niet mogelijk. Alle engelen leven ‘uit God’, ze zijn oneindig volmaakt. Een persoonlijkheid die zich tot een unieke bestaansvorm ontwikkelt is echter onvolmaakt; ze leeft immers pas naar een ontwikkelingsdoel toe. Pas een voltooide unieke persoonlijkheid is weer goddelijk volmaakt en leeft weer volkomen uit God, maar anders dan God, omdat ze begrensd is en toch in God, omdat ze immers maar één uitgekristalliseerd vermogen uit de oneindige volheid van God is.

Als de ziel zich zo moet ontwikkelen en daarmee tijdelijk onvolmaakt moet worden, als de geest een eigen zelfbewustzijn wil bereiken, dan moet de geestesziel zich voor de duur van haar ontwikkeling van de goddelijke geestenwereld en van God afscheiden. Ze moet dus ook van haar goddelijke wil scheiden, ze moet de twee-eenheid daarmee opgeven, omdat de individuele goddelijke wil immers altijd één blijft met God zelf. De geest moet het ‘God-de-Vader’-bewustzijn opgeven en een eigen bewustzijn van God ontwikkelen. De geest is in het begin van zijn ontwikkeling dus zonder bewustzijn (in de materie), hij vindt slapend, schijnbaar volkomen onvrij, ‘instinctief zijn weg; hij gaat slapend, dromend en steeds helderder dromend door plantaardige, dierlijke en menselijke vormen die overeenkomen met zijn niveau van ontwikkeling en bewustzijn van dat moment en met zijn vermogen om de wereld te ervaren en zichzelf van anderen af te grenzen, totdat hij in de volledig bewuste mens kan ontwaken tot het volle eigen zelfbewustzijn en tot het bewustzijn van zijn oorsprong, het feit dat hij een kind van God is.’

‘Maar waarom incarneert een geestelijk wezen, en wat betekent lichaam, materie eigenlijk?’

‘De beweegredenen om te incarneren kan ik alleen als gelijkenissen, als beelden aanhalen, net als alle andere waarheden van gene zijde. De vermogens van een zuivere geestesziel zijn in zichzelf gesloten en volmaakt. Afzonderlijk zijn ze niet ‘grijpbaar’, ‘vatbaar’. Als ze gescheiden, uitgekozen en ontwikkeld moeten worden, dan moet de wil ze vatbaar, vormbaar en afzonderlijk beïnvloedbaar maken; hij moet ze concretiseren, verdichten.

De wereldgeest was één van de geesten die een unieke persoonlijkheid willen worden en hij wilde een speciale taak als dienende op zich nemen. Hij was een aartsengel van de lichte weg. Uit de talloze mogelijkheden die iedere geestesziel van Godswege in zich heeft koos hij de mogelijkheid om zijn ziel te kunnen concretiseren, belichamen. Geen enkele andere geest, die uniek wil zijn, kan dezelfde mogelijkheid kiezen. Maar ze kunnen hun geestesziel met de zijne verbinden en daardoor stevigheid, verdichting, houvast voor hun ontwikkeling verkrijgen. Alle anderen hebben dus zijn hulp nodig. Ook de wereldgeest kan zeggen: ‘Zonder mij wordt niemand een unieke persoonlijkheid met een eigen bewustzijn’. Met zijn belichaamde, geconcretiseerde geestesziel dient hij alle anderen die uniek willen worden tot basis voor hun ontwikkeling en tot strijdperk. Als geïncarneerde, geconcretiseerde wezens staan ze niet meer in directe verbinding met de goddelijke geestenwereld en met God zelf; de geïncarneerde geestelijke zielen staan slechts in een ‘losse’ verbinding met God

en hun eigen goddelijke wil. Ze kunnen hun krachten aan elkaar meten, zich van elkaar afgrenzen, daardoor zichzelf leren kennen en uniek worden ('Een karakter - een unieke persoonlijkheid - vormt zich in de stroom der wereld'). Dat de wereldgeest zijn eigen ziel gaf als basis voor de ontwikkeling van alle anderen, is de eerste offerdaad in de geestelijke geschiedenis. In haar onbevattelijke grootheid komt ze overeen met de grootmoedigheid van de Oneindige Liefde, die alles wat ze zelf bezit aan al haar kinderen schonk en meegaf naar hun zelfstandige bestaan.'

'Dat is allemaal heel moeilijk te begrijpen.'

'Dat is allemaal absoluut niet te begrijpen, je kunt er niet met je verstand in doordringen en het vastleggen. Als dat mogelijk zou zijn, dan zou ik er ook verstandelijke bewijzen van natuurwetenschappelijke of logische aard voor kunnen en moeten aanvoeren. Maar er kan je 'een licht opgaan', je kunt het als waarheid voelen, ook al doorzie je het nog niet volkomen. Ik geef nergens definities en bewijzen maar alleen vergelijkingen en gelijkenissen voor de waarheden van gene zijde, omdat die absoluut niet op een andere manier dichter bij het aardse verstand te brengen zijn.'

'Daar zijn we het over eens. Maar nu herhaal ik mijn vraag: 'Wat betekent 'materie' en wat betekent 'materieel lichaam', wat betekenen voor jou de ook door anderen gebruikte en reeds lang geleden gevormde begrippen 'etherlichaam', 'astraallichaam' en jouw uitdrukking 'geestelijke gestalte'?'

'Ik zal je vragen in volgorde beantwoorden, voor zover ik dat nu al kan zonder later wezenlijke dingen recht te moeten zetten, en voor zover het niet de grenzen overschrijdt, die ik mijzelf voor dit werk gesteld heb.

Materie is samengebalde wereldether van de oorspronkelijke vorm waarin de wereldgeest zelf de talloze vermogens van zijn ziel als afzonderlijke structuren verdicht heeft. Deze structuren zie ik als bollen van licht, die uit een als een zon stralende kern (afspiegeling van de goddelijke wil) en een zilver glanzend, nevelig omhulsel bestaan (afspiegeling van de goddelijke geestesziel van de wereldgeest). De aanblik van deze structuren lijkt precies op het stralenlichaam van het bewustzijnsbeeld van elke individuele geest, zolang deze nog in de materie en in de laagste plantaardige en dierlijke vormen geïncarneerd is (de wil en de geestesziel zijn als kern en omhulsel nog duidelijk gescheiden. Later vervloeit deze scheiding, totdat in het veld van de geest de wil en de geestesziel van de mens min of meer helder tot stralend als een geheel oplichten).

Deze etherstructuren van de oorspronkelijke vorm zou men oeratomyen kunnen noemen (het wetenschappelijk te begrijpen atoom is al een verdere ontwikkeling en verdichting van dit oeraatoom). Evenals de geesten die voor de eerste keer incarneerden kan ook ik zulke oeratomyen onder invloed van mijn wil bij elkaar brengen, ze samenpersen en daardoor uit wereldether nieuwe materie vormen.

Voor mijn blik lijken deze etherstructuren stil te staan. Ze stralen alleen maar. Desondanks moeten ze zich in een zeer snelle draaiing om hun as verkeren. Als ik twee van dergelijke structuren tegen elkaar pers, vormen zich op de plaats waar ze elkaar raken hevig ronddraaiende en in elkaar verstrengelende bewegingen van de nevelige omhulsels, 'wervelingen'. Als ik de druk niet vergroot, komen deze wervelingen tot rust en ontstaat daaruit een starre verbinding (in hun inwendige vibreren de structuren in ieder geval verder, maar dat kan ik niet waarnemen). Als ik de druk verder vergroot, dan vlammen de twee structuren plotseling, zonder overgang 'als een explosie' op en ontstaat er uit die twee één nieuwe van dezelfde grootte, die als geheel nog enkele ogenblikken als een zon oplicht en daarna weer een gouden kern en een zilver glanzend nevelig omhulsel vertoont,

dat echter dichter lijkt te zijn dan de vorige. Als ik nog meer 'oeratomen' met deze structuur verenig, dan wordt die allengs groter.

Op deze manier vormt zich 'materie' uit de wereldether door de onbewuste wil, door de 'wensende macht' van incarnerende geesten. Ze willen voor zichzelf een lichaam, een stevig omhulsel maken als sterke en toch beïnvloedbare 'behuizing', waarin de invloeden van de omgeving vastgehouden, verwerkt, 'geassimileerd', afgestoten of opgenomen kunnen worden. Deze gebeurtenissen in het stevige 'omhulsel' werken via bemiddeling van de 'bovenzinnelijke' lichamen (etherlichaam enzovoort, waarover later) in op de geestesziel en veranderen die uiteindelijk tot een unieke bestaansvorm, onder leiding en door de kiezende en hen ordenende invloed van de wil die het ontwikkelingsdoel kent - wat onbewust, halfbewust en tenslotte volledig bewust gebeurt.

De individuele geïncarneerde geesten zijn zelf dus geen materie of lichaam (materieel lichaam, etherlichaam, enzovoort). Ze wonen er alleen in, ze zijn erin gehuisvest. Wat men organisch en zieleleven' noemt is de werkzaamheid (het opbouwen, kiezen en ordenen) van de individuele geest in de materie, in de hogere levensvormen en in de bovenzinnelijke lichamen.

Zichtbaar en tastbaar wordt de materie door de weerstand die zij overeenkomstig de wil van de geest die haar opbouwt uitoefent tegen vormverandering en doordringing. Door de min of meer 'starre' verbinding tussen de afzonderlijke etherlichaampjes, die zelf weer een verschillende 'dichtheid' hebben, krijgt de materie een bepaalde duurzaamheid en eigen karakter in overeenstemming met de geesten die haar vroeger als hun 'orgaan' om de wereld te ervaren hebben opgebouwd en bewoond.

De materie vormende, beter gezegd: de tot materie te verdichten oorspronkelijke wereldether is in deze tijd door de activiteit van de geïncarneerde geesten reeds voor het grootste deel in hogere etherische vormen veranderd, en deze hogere vormen komen overeen met een helderder bewustzijnstoestand van de oorspronkelijk slapende wereldziel. Deze hogere ethervormen vertonen geen afzonderlijke kernzon (wil) en nevelig omhulsel (geestesziel) meer. Ze stralen gelijkmatig, als geheel helderder. Bij deze ontwikkelde ethervormen onderscheid ik voorlopig en heel grofweg drie niveaus:

De materie-ordenende ethervorm. De vrije wereldether van deze hoger ontwikkelde vorm vult de 'tussenruimten' in de min of meer dichte materiële en organische structuren en ook het menselijk lichaam als het etherlichaam, dat nauwkeurig overeenkomt met de materiële bouw en de buitenste grenzen ervan (het is het maatgevende voorbeeld van het materiële lichaam). Het is een reëel lichaam, de etherdeeltjes ervan staan in verbinding met elkaar. Het vibreert mee met het materiële lichaam en ordent de opbouw en afbraak van de materiële bouwstenen ervan.

De ethervorm van de aardse ziel, het daaropvolgende hogere ontwikkelingsniveau. Deze komt overeen met het bekende begrip 'astraal'. De zielegestalte van hogere levende wezens (ze is reeds aanwezig in planten, ongeveer vanaf de mossen), het zogeheten 'astraallichaam', is een vanuit deze ethervorm verdichte structuur, die reeds in de vroegste stadia op een mens lijkende wensgestalte van een geïncarneerde geest (een 'wens' is de onbewuste of half bewuste, dromende wil). Deze zielegestalte is vanaf de geboorte van een aards-lichamelijk wezen volledig ontwikkeld en heeft de gedaante, grootte en geaardheid van het volwassen wezen. Men kan bijvoorbeeld met de zielegestalte van een klein kind precies zo spreken als met een volwassenen; ze heeft dezelfde gevoelens en gedachten (Het materiële lichaam van een klein kind echter, en vooral de hersenen, heeft nog niet de middelen om zich algemeen begrijpelijk te uiten en om gesproken woorden, beelden en dergelijke met zijn uiterlijke zintuigen zinvol op te nemen). De zielegestalte wordt door

de incarnerende geest gevormd bij de conceptie en vormt op haar beurt het materie-ordenende etherlichaam (uit die soort wereldether), dat de opbouw van het materiële lichaam bepaalt en op elk moment even groot is als het materiële lichaam. Het uiterlijke lichaam ondergaat door uiterlijke invloeden en door overerving, die de nog dromende geest bij zijn incarnatie niet altijd juist onderkend heeft, dikwijls veranderingen en belemmeringen, die in tegenspraak zijn met de geaardheid van de zielegestalte. Dat legt grote beperkingen op aan het bepalen van zielekenmerken vanuit de uiterlijk zichtbare lichaamsbouw, de 'fysionomie'.

Materiële veranderingen, allerlei soort toestanden van 'opwinding' en alle uiterlijke zintuiglijke prikkelingen delen zich via de zielegestalte aan het etherlichaam mee, en omgekeerd. De zielegestalte (het astraallichaam) komt overeen met het veld van het onderbewustzijn in het bewustzijnsbeeld. Alle lichamelijke veranderingen, alle uiterlijke en innerlijke zintuiglijke prikkelingen (die via de ziele-ether de zintuigen van de zielegestalte raken) beïnvloeden en stimuleren de zielegestalte (het onderbewustzijn), en zetten deze aan tot het vormen van gevoelens en gedachten. Gevoelens zijn 'toestanden van opwinding', vibraties van de ziele-ether binnen de zielegestalte die zich van daaruit ook aan de nabije en verder verwijderde omgeving meedelen als een vibratie van de ether van de wereldziel, die vervolgens door andere wezens bewust of onbewust wordt opgenomen (het 'aanstekelijke' effect van gevoelens, massasuggestie en dergelijke). Al naargelang hun aard en sterkte hebben deze vibraties van de ziele-ether, de 'gevoelens', verschillende kleuren en lichtsterkten. Gedachten zijn tot bovenzinnelijk-lichamelijke vormen verdichte gevoelens (hoe meer verdicht ze zijn, des te abstracter, 'gevoelsarmer', 'killer' en 'spitser' zijn de gedachten); verdichting kan tot verstarring en levenloosheid leiden). De levende vibraties van gevoelens kunnen veel moeilijker dan de min of meer stevige tot starre ruimtelijke vormen van gedachten in het 'geheugen' vastgehouden en weer tot leven gewekt worden. Gevoelens en gedachten roepen 'structuurveranderingen' op in de lichamelijke zenuwcellen, in de zielegestalte en uiteindelijk ook in de geestesziel, en deze kunnen bewust of onbewust als vibraties weer tot leven gewekt of als lijnfiguren als een 'schrift' gelezen worden (door het onderbewustzijn of door het bewuste 'ik' in het bewustzijnscentrum, dat het hele stralenlichaam en het materiële lichaam kan 'doorlichten' en 'afzoeken').

De derde ontwikkelde ethervorm, de hoogste, zou men geestether kunnen noemen. Deze is door de geïncarneerde, reeds hoogontwikkelde geesten vanuit de ziele-ether verder ontwikkeld. In het menselijke stralenlichaam vult hij het bewustzijnsveld van de geest, neemt hier de vibraties van de geestesziel op en dringt als 'rede', als activiteit van het hogere, niet meer door logica en verstand bepaalde inzicht door tot het bewustzijnscentrum en de bovenste helft van de cirkel van het wakend bewustzijn. De geestelijke gestalte van de op aarde geïncarneerde of op aarde werkzame geest is gevormd uit deze geestether, die evenals de andere ethervormen reeds de hele kosmos vult. Al deze ethervormen, in het bijzonder die qua niveau dicht bij elkaar liggen, beïnvloeden elkaar over en weer. De vibraties van de verschillende etherlichamen van levende wezens delen zich mee aan hun omgeving en uiteindelijk aan het hele heelal.

Al deze ethervormen werden door geïncarneerde geesten uit de oorspronkelijke wereldether ontwikkeld. Het zijn niets anders dan niveaus van toenemende helderheid van bewustzijn, toenemende vergeestelijking. Omdat het ene uit het andere ontwikkeld werd neemt het materiële en organische leven op aarde en in het heelal af. Nieuwvorming van materie vindt bijna helemaal niet meer plaats en de weelderigheid van het materiële en organische leven (materiële omwentelingen als ook uitbreiding, reuzengroei, vorming van nieuwe soorten e.d. binnen het organische leven) is merkbaar achteruitgegaan. In zoverre lijkt Klages gelijk te hebben: 'De geest is de vijand van het leven'. Men zou echter moeten zeggen: Het goede moet wijken voor het betere,

het lagere (organische) leven voor het hogere, goddelijke, het 'leven' voor de 'geest' die eeuwig jong, eeuwig morgenlicht is.

Tot zover wat de ethervormen betreft, die tot de gematerialiseerde wereldziel behoren. Het licht, het vibreren van de goddelijke geestenwereld is God zelf, de Oneindige Liefde. Als goddelijke geestelijke wezens vibreren en bewegen wij in God, in zijn oneindige zonnezee.'

'Ik zou van harte met je kunnen instemmen, als je één bezwaar van mij kunt weerleggen. Je spreekt over het oneindige aantal oeretherstructuren (oeratomen), waarin de wereldgeest de talloze vermogens van zijn geestesziel verdichtte. Door het verder ontwikkelen tot hogere ethervormen neemt volgens jouw beschrijving het aantal van deze oeretherstructuren en de nabijgelegen ontwikkelingsvormen af, wat tegelijkertijd de teruggang van het materiële en organische leven teweegbrengt, waar deze ethervormen immers aan ten grondslag liggen. Maar de oorspronkelijke oneindigheid kan toch niet afnemen, ook al is die in zekere zin voor een deel in andere vormen veranderd.'

'Je vergeet dat deze nieuwe, hogere vormen ook weer een oneindigheid vormen, de oneindige wereld van leven, zielen en geesten. De ene oneindigheid, de oorspronkelijke zee van wereldether, verandert 'stapsgewijs' in een nieuwe oneindigheid, in de wereld van de wereldgeest. Daar zal ik later nog nader op ingaan. Ik wil hier nog iets vermelden. De wereld, het heelal als lichamelijke verdichting van een geestesziel die evenals alle zielen tot het vrouwelijke principe van de goddelijke geestenwereld behoort, is metafysisch gezien vrouwelijk. Maar ze staat onder leiding van het mannelijke principe van de goddelijke geestenwereld; ze wordt geleid, gestuurd, maar niet 'overheerst' door de goddelijke wil van de wereldgeest, bij wie de wil van de individuele in de wereld geïncarneerde geesten zich moet aansluiten. In één van mijn volgende brieven zal ik daar meer bijzonderheden van geven.'

'Nu heb ik weer een belangrijk bezwaar, dat betrekking heeft op het geheel. De wereld is dus de verdichting van een goddelijke geestesziel; ze is het omhulsel, het kleed van een goddelijke wil. Dat komt ook overeen met het vermoeden, het geloof van veel mensen. Maar waar komt dan de meedogenloze, met list en valsheid gevoerde strijd in de natuur vandaan, het over en weer verdringen, wurgen en verstikken, dat reeds de plantenwereld kenmerkt. Wat ligt er ten grondslag aan de vaak zinloos lijkende vernietiging die reeds in de zuiver materiële natuur bestaat, wat betekenen de natuurrampen die met gevoelloze wreedheid talloze levende wezens pijn en vernietiging bezorgen? Alles bij elkaar genomen lijkt het hele natuurgebeuren gekenmerkt te zijn door een onbarmhartig egoïsme. Kan deze begerige, meedogenloze zelfzucht van goddelijke oorsprong zijn?'

'Ja. Maar heel anders dan je denkt. Tussen enerzijds de puur goddelijke offerdaad van de wereldgeest die zijn eigen ziel gaf als basis voor ontwikkeling, als moeder voor alle unieke persoonlijkheden in wording, en anderzijds de toestand van de ontwikkelde natuur als geheel, waarvan jij de voor een deel lelijke, anti-goddelijke trekken hiervoor zo duidelijk geschetst hebt, staan de in haar geïncarneerde individuele geesten, die zelf van goddelijke oorsprong en derhalve oneindig vrij zijn. Zij kunnen zich ook van God afkeren, en verscheidene hebben dat ook gedaan. Als geïncarneerde demonische wezens leggen zij hun eigen anti-goddelijke trekken in de nog slapende en dromende, geestelijk nog blinde natuur als geheel. Ook lichte wezens laten zich besmetten door de demonische levensangst, vermomd als begeerte om te leven; omdat ze nog dromende wezens zijn laten ze zich verblinden en worden angstig, waar pijn en leed de gevolgen van zijn.'

‘Dat zou mij volkomen overtuigen. Maar daarmee trek jij de totale natuur, of tenminste haar tastbare verschijning in twee tegenstellingen uit elkaar - een lichte en een duistere richting. Het natuurgebeuren manifesteert zich echter als geheel toch als een eenheid, of wij proberen die eenheid daar tenminste in te vinden.’

‘Toen ik zelf nog een vermoedend, dromend mens was, geloofde ik ook dat ik het natuurgebeuren als geheel als een eenheid moest zien en op één oorsprong moest terugvoeren. Ik beschouwde de wereld als het nog onontwikkelde jeugdwerk van de schepper van de wereld, en meende dat wij allen, die in de wereld geïncarneerd zijn, als Voltrekkers van zijn wil om te voltooien’ ons voor de verdere ontwikkeling daarvan moeten inzetten en ervoor moeten vechten. De goddelijke schoonheid, zuiverheid en goedheid van de natuur, haar gouden mannelijke dagen en zilveren moederlijke nachten plaatste ik tegenover het duistere oplichten van de demonische natuurkrachten en hun genadeloze gloed van vernietiging, en beschouwde dat nochtans als een voorlopig geheel, waarvan de voltooiing tot een ongebroken eenheid onze taak is. Dat klopt allemaal, in grote lijnen. Maar toch wordt het natuurgebeuren als geheel door twee tegengestelde ontwikkelingsrichtingen gekenmerkt, waarvan de tegenstelling in de loop der ontwikkeling steeds duidelijker wordt.’

‘Maar waarom dan de schijn van eenheid in de natuur? Hoe komt het dat alle vergissingen, verkeerde ontwikkelingen, wildgroei en vernietiging altijd weer vanzelf gecompenseerd worden?’

‘Omdat de leidende goddelijke wil van de wereldgeest door zijn onwrikbare natuurwetten verhindert dat de natuur helemaal verscheurd raakt en alle wildgroei en vernietiging van demonische oorsprong weer compenseert. Verder omdat de ene ontwikkelingsrichting, de demonische, voortdurend aansluiting zoekt bij de lichte om deze uit te buiten, uit te zuigen en te beroven. Ten derde omdat die twee ontwikkelingsrichtingen pas in de volledig bewuste mens tot volkomen onverzoenlijke, voor eeuwig gescheiden tegenstellingen worden. Daarom zijn op het menselijke vlak de gevechten tussen deze twee krachten ook zo ingrijpend en vernietigend, als nergens in de natuur beneden de mens. Maar op het menselijke vlak openbaart zich de innerlijke zwakheid en verdorvenheid van het duivelse principe ondubbelzinnig: Ondanks al zijn pogingen zich te vermommen en zijn manoeuvres om te misleiden wordt een bewust slecht mens uiteindelijk als misdadiger herkend en uit het gebied van het leven verwijderd. Op den duur overwint in de hele natuur altijd de goddelijke wil.’

‘Uit jouw woorden maak ik op dat jij op het menselijke vlak deze gevechten van beslissing en vernietiging goedkeurt.’

‘Ja. Ik wil een eenduidige beslissing en weet dat ik daarin één ben met de wil van God en alle goddelijke geesten. Daarop doelt ook het woord van Christus: ‘Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.’ Christus zei echter ook: ‘Mijn rijk is niet van deze wereld’. Wij willen dus de gevechten van beslissing en vernietiging, maar wij willen die niet ‘op deze wereld’; wij willen ze op het geestelijke vlak, in de wereld van de geest, niet op het materiële vlak, behalve ingeval van zelfverdediging van ons aller recht en vrijheid. Maar wij moeten er voortdurend attent op zijn en ons erop voorbereiden om in zelfverdediging te moeten handelen. Want de duivelse machten proberen altijd weer het verplaatsen van de geestelijke strijd naar het materiële vlak af te dwingen, omdat ze altijd weer de uitzichtloosheid van hun overwinning op het geestelijke vlak moeten erkennen.’

‘Zal de goddelijke wil tot een geestelijke beslissing dan niet pas echt materiële gevechten, ‘oorlogen’ oproepen?’

‘Integendeel. Iedere duidelijke beslissing op het geestelijke vlak leidt altijd tot de overwinning van het goddelijke licht en heft de demonische verblindings van het menselijke bewustzijn op, die de

gevechten op het materiële vlak, broedertwisten tussen lichte wezens pas mogelijk maakt (de duivelse machten vechten nooit zelf, maar werken alleen vanuit een veilige achtergrond als aanstichters en als degenen die aan de touwtjes trekken). De duivelse machten zouden graag elk gevecht op geestelijk terrein vermijden. Maar ze moeten zich met dergelijke gevechten inlaten, omdat ze anders geen lichte aanhangers door middel van geestelijke verblinding kunnen winnen en behouden. Zonder veel van zulke aanhangers, die als enigen de moed hebben om zich op te offeren in strijden en sterven, blijven ze machteloos en kunnen ze hun oorlogen in hun fantasie voeren.

Oorlogen ontstaan altijd, wanneer de lichte wezens zich de overtuiging laten opdringen dat een beslissing op het geestelijke vlak onmogelijk is en dat de bestaande spanningen in een oorlog opgelost moeten worden, wil er weer 'ontspanning', vrede zijn. Oorlogen ontstaan, wanneer de geestelijke fronten schijnbaar hopeloos vastgelopen zijn, wanneer dus ook in de lichte wezens de wil tot een geestelijke beslissing verlamd is. Pas dan lukt het de duivelse machten om oorlogen tussen lichte wezens te ontketenen' (zie de Dertigjarige Oorlog - bijna honderd jaar na de Reformatie, toen een geestelijke verheldering en ontspanning onmogelijk geworden leek te zijn - en de gevechten in onze tijd, waaraan de niet beslechte, zuiver geestelijke spanning tussen het materialisme en de geestelijke wereld ten grondslag ligt).

'Maar oorlogen breken toch meestal uit vanwege puur materiële misstanden, vanwege sociale onrechtvaardigheden enzovoort.'

'Zeker. Maar aan die materiële misstanden ligt altijd een verstandsverbijstering, een gebrek aan helderheid op het geestelijke vlak ten grondslag, een vervorming van de begrippen 'menselijke waardigheid', 'recht' en 'vrijheid'. Zonder een dergelijk gebrek aan helderheid ofwel vervorming op puur geestelijk terrein bestaan er geen sociale misstanden en geen onoplosbare strijdvragen van materiële aard. Ik, Michaël, wil door deze verstandsverbijstering heen stoten met het zwaard dat ook Christus voert en bedoelt, met de goddelijke wil tot een volkomen duidelijke beslissing; ik wil de strijd van de geesten ontketenen op de hele aarde, het 'vlak van de beslissing' voor de hele kosmos; daar roep ik alle lichte wezens toe op, vóór of tegen mij, dat is mij om het even, en de duivelse machten zal ik ertoe dwingen. Daarmee slaan wij hun de mogelijkheid uit handen om de strijd en de oplossing van de reeds lang bestaande spanningen naar het materiële vlak te verplaatsen. Ik, Michaël, de dood en de trans formeerder, wil mijn dood- en transformatiekrachten als wapens op het geestelijke vlak, waar de echte, beslissende gevechten geleverd worden. Ik wil ze niet laten vervormen tot een zinloos moorden en vernietigen 'op deze wereld', op het materiële vlak van de aarde. Ik roep alle lichte wezens op, en in het bijzonder jullie, geliefde broeders en zusters op de hele aarde. De beslissing ligt bij jullie: willen jullie de strijd der geesten, willen jullie verheldering van de huidige geestelijke verwarring en willen jullie een duidelijke geestelijke beslissing - of willen jullie oorlog, moorden, algemene vernietiging - willen jullie de apocalyptische ruiters?

Maar nu wil ik terugkeren naar jouw voornaamste bezwaar tegen het voorgaande. Het 'grove egoïsme', de niets ontziende zelfzucht die de hele natuur aangeboren lijkt te zijn is pas het in zichzelf gespleten resultaat, de slotsom van de elkaar doordringende en nog niet duidelijk gescheiden oertegenstellingen van de lichte weg naar God en de duistere weg tegen God. Op de natuur beneden het gebied van de menselijke ziel, op de zogenaamde 'levenswetten' die schijnbaar de hele natuur beheersen (o.a. het 'recht van de sterkste') maar in werkelijkheid geen vaststaande wetten maar veranderlijke, nu eens lichtere, dan weer demonischer totaalrichtingen van het leven zijn, op die bedrieglijke, in zichzelf gespleten grondslag mogen wij om deze redenen onze moreel-geestelijke instelling niet bouwen; wij mogen ons geweten daar niet naar richten, als we tenminste mensen willen zijn.'

‘Dat zou ik graag nog preciezer beargumenteerd zien’

‘Overeenkomstig de wil van God tot oneindige vrijheid van al zijn kinderen, biedt ook de goddelijke geest die de wereld heeft geschapen, de wereldgeest, aan alle geesten de mogelijkheid om het doel van hun wil te bereiken, ook aan degenen die op grond van hun aanvankelijke beslissing de zwarte, demonische weg, de weg van de wordende duivel ingeslagen zijn. Ook zij kunnen immers alleen door hun incarnatie het doel van hun wil bereiken. Maar pas de mens beslist volledig bewust, ondubbelzinnig en definitief over het doel van zijn wil; in zichzelf scheidt hij de oertegenstellingen, hij moet een ‘of-of’ keuze maken. Want op zijn hoogte van bewustzijn, waarop de afspiegeling van de goddelijke wil - de ‘wens’, het ‘verlangen’ of de ‘begeerte’ - in de bewuste goddelijke wil verandert en waarop het demonische van de lage levensniveaus afzakt naar het bewust, overduidelijk duivelse, kunnen het goddelijke licht en het duivelse duister niet meer naast elkaar bestaan. De processen in het menselijke bewustzijnsbeeld gebeuren laten zien dat op dit niveau van ontwikkeling de goddelijke wil zich tot een ondubbelzinnige beslissing moet doorzetten. Anders geeft hij zichzelf op en degenereert de mens net zo tot een duivelse verdorvenheid als wanneer hij zich bewust en duidelijk tegen het goddelijke uitgesproken zou hebben (in de natuurlijke mens wordt deze beslissing voorbereid; ook hij kan die op den duur niet meer ontlopen).’

‘Het natuurgebeuren beneden de mens, in de materie, in planten en dieren wordt dus door lichte en duistere krachten gekarakteriseerd en ze beïnvloeden elkaar wederkerig, omdat ze nog geen volledige duidelijkheid hebben over het doel van hun wil (vooral de geesten van de zwarte weg zouden zich altijd nog naar de lichte weg kunnen keren, terwijl de geesten van de lichte weg, in overeenstemming met het feit dat hun goddelijke wil niet verzwakt is door een verkeerde aanvankelijke beslissing, vaak al heel duidelijk hun goddelijke doel nastreven. Desondanks overkomen hun als slapende en dromende wezens nog dikwijls afdwalingen naar de duistere weg). Hier kruisen de invloeden elkaar dus nog. Een duidelijke scheiding tussen ‘goddelijk’ en ‘duivels’ is vanwege de schemerachtige bewustzijnstoestand nog niet mogelijk. Heb ik je goed begrepen?’

‘Volkomen. Het natuurlijke bestaan beneden de mens is dus in morele, geestelijke en goddelijke zin niet helder, tegenstrijdig, nog niet goddelijk en nog niet duivels, dus onbeslist, vrijblijvend, in die zin onschuldig en kan nog niet ‘serieus’ genomen worden. Als wij daar onze menselijke houding, ons geweten (de niet mis te verstane stem van onze goddelijke wil, die door dieren nog niet met die helderheid verstaan kan worden) op instellen, met de uitvlucht dat ‘de natuur’ het ook zo doet, dan zijn wij geen mensen maar behoren we tot het natuurlijke terrein beneden de mens; dan zijn we inferieure mensen. Omdat in de mens als gevolg van zijn heldere bewustzijn alles ‘van nature’ overduidelijke, extreme vormen aanneemt, wordt iedereen die de richtlijnen voor zijn voelen, denken en handelen aan het natuurlijke gebied beneden zijn ontwikkelingsniveau ontleent noodzakelijkerwijs een extreem meedogenloos en wreed beest. Als de mens aan de wil van de wereldgeest en daarmee ook aan zijn eigen goddelijke wil wil beantwoorden (ze zijn immers één in God), dan is zijn ‘natuurlijke’ instelling niet die van ‘terug naar de natuur’, maar ‘voorwaarts naar de geest’. Alleen dan beantwoordt hij aan zijn ontwikkelingsniveau en leeft hij derhalve ‘natuurlijk’.’

‘Daar zijn we het volkomen over eens. De nog niet heldere scheidslijn tussen lichte en demonische krachten wordt in de mens dus volkomen duidelijk; ze moet dat ook worden, omdat de mens eindelijk bekwaam is geworden een keuze te maken. Als hij op den duur die beslissing ontloopt verraadt hij ‘zichzelf, namelijk zijn goddelijke wil. Maar waar begint die vermenging van lichte en duistere krachten, waar ligt de grens tussen een duidelijk goddelijke, belichaamde ziel van de wereldgeest en de tegenstrijdige, in zichzelf verscheurde, ontwikkelde ‘natuur’?’

'De belichaamde ziel van de goddelijke wereldgeest behoort alleen tot de oeretherzee met al zijn hoger ontwikkelde ethervormen, die de oneindige wereld van leven, zielen en geesten vormen. De oeretherzee is de oneindige kosmische ruimte, waarin materiële structuren kunnen ontstaan. Alles wat wij ons maar als 'ruimte' kunnen voorstellen behoort tot die etherische wereld.'

'Wat is er dan buiten die etherruimte?'

'Niets is 'buiten'. Want die etherruimte is oneindig, een afspiegeling van de oneindigheid van iedere geest. Juist omdat wij ons met ons aardse verstand geen oneindigheid kunnen voorstellen (wij zouden die moeten kunnen begrenzen om haar met het verstand te kunnen omvatten, we zouden die materieel tastbaar moeten maken om haar te kunnen begripen), kan in feite de absurde vraag ontstaan: wat is er buiten de kosmische ruimte, wat is er buiten de oneindigheid? Omdat het vastleggen, omvatten of begripen van een oneindigheid voor ons aardse, begrensde verstand onmogelijk is (het bouwt zichzelf immers op op grond van onze aards begrensde, uiterlijke zintuiglijke ervaringen opgebouwd; het verstand dat zich in het kind voor het eerst begint te vormen heeft voor zijn ontwikkeling het daadwerkelijke betasten, omvatten en gripen van materiële voorwerpen nodig), is het ook niet mogelijk om de begrippen 'ruimte' en 'tijd', die wij met onze rede ervaren, verstandelijk vast te leggen, te definiëren of te verklaren. Het zijn immers slechts 'fragmenten' van een onbegrijpelijke oneindigheid van uitbreiding en duur.

Zoals ik eerder heb gezegd behoort alleen de vrije etherzee in zijn verschillende ontwikkelingsvormen onmiskenbaar tot de lichtwereld, de ziel van de goddelijke wereldgeest. De incarnerende lichte of duistere geesten vormen uit de structuren van de oerether atomen, elementen, chemische verbindingen: 'materie', die hun reeds in haar eenvoudigste vormen dient als orgaan om de wereld te ervaren, als 'lichaam'. Overeenkomstig de wil tot een unieke bestaansvorm van de geesten die die materie opbouwen, heeft reeds de eenvoudigste materie een eigen aard; ze neemt niet zonder onderscheid de invloeden van alle andere geïncarneerde geesten op, ze kent reeds 'vriendschap' en 'vijandschap'. In overeenstemming met de wil tot een eigen, unieke aard van de geesten die de materie opbouwen en bewonen, laat ze zich niet zonder verzet van haar aard en vorm beroven of doordringen (ook niet door etherische trillingen, bijvoorbeeld 'licht'); ze 'reageert', ze antwoordt op invloeden vanuit de omgeving overeenkomstig haar aard, ze geeft reeds blijk van de kiezende en ordenende wil die in haar woont, die via haar de wereld ervaart en in het gevecht om zijn beginnende eigen aard zijn geestesziel tot een unieke bestaansvorm ontwikkelt. Chemische en fysische omzettingen (veranderingen in de fijne en grove structuur) zijn de wereldse ervaringen van de in de materie geïncarneerde geest. De materie behoudt nog lange tijd haar eigen aard, ook al wordt ze niet meer 'bewoond' (tegenwoordig is de materie reeds voor een groot deel door de 'geest', door 'God verlaten'. Daarom is materialisme, de overschatting en verafgoding van de materie en haar 'wetten', het aanbidden van lijken).

Reeds de materie geeft blijk van het feit of ze door lichte of duistere geesten opgebouwd is, al naargelang ze 'constructief' of 'destructief', algemeen vijandig tegenover het leven is, in het bijzonder ten opzichte van hogere levensvormen zoals planten, dieren en mensen (minerale vergiften, zoals bijvoorbeeld arsenicum, tonen hun demonische herkomst dikwijls door het feit dat ze gecamoufleerd zijn als onschuldige stoffen en bedrieglijk veel lijken op de constructieve stoffen). De demonische geest in die stoffen ervaart zijn lust in het vernietigen en kwelen van hogere levensvormen en oefent zich voor zijn latere bewustere bedoelingen. Alle demonische levensvormen tot aan de mens toe zijn echter nog niet duidelijk duivels. Ze kunnen nog veranderd worden in onschadelijke of zelfs constructieve stoffen en levensvormen, op zijn minst 'getemd' worden, en vooral kunnen ze gebruikt worden als afweermiddelen, als wapens tegen andere demonische

levensvormen en tegen een aan de soort eigen of een opgedrongen demonisch gedrag (begeerte om te leven, 'woekeren', ongeremde vermeerdering, ook van lichte wezens).

De algemene levensbegeerte, de neiging zich ongeremd te vermeerderen en te woekeren (de edelste, meest lichte levensvormen vertonen die het minst) is het gevolg van levensangst (de angst om vernietigd, doodgedrukt te worden), die door de invloed van demonische, levensvijandige geesten reeds in de materie aan alle slapende en dromende levensvormen wordt opgedrongen, of die als zodanig nu op de lichte of de duistere weg zijn. Reeds de materie zelf vertoont deze levensangst en levensbegeerte in de meest uiteenlopende vormen van vernietigende uitbarstingen en een drang tot ongeremde uitbreiding (overstromingen door water, vuur, lava, inwendige vernietiging van de aarde, enzovoort). Door het toestromen van wordende duivels werd de 'natuur' dus vervalst, 'bedorven', in verblindende angst en leed gejaagd (de 'zondeval' van Adam is slechts een eenvoudige, aanschouwelijke gelijkenis voor het afvallig worden van God, zoals vele geesten dat net als Lucifer door hun aanvankelijke beslissing hebben gedaan. Ze zijn echter pas naderhand geïncarneerd).

De aan het leven vijandige verstarring, die zich zinloos verzet tegen het omzetten naar hogere levensvormen en zich 'zelfzuchtig' uitsluit van de kringloop van het leven, zonder daarmee eigen waarden te handhaven is ook een vorm van levensangst, angst voor vernietiging. Het is een (als Verkramping') te ver doorgevoerde uiting van de algemene, gerechtvaardigde wil om de eigen aard te behouden of bijzonder hoogontwikkelde, zelden bereikte vormen (bijvoorbeeld bergkristal, edelstenen) in stand te houden.

Het concretiseren van de materie en materiële lichamen is (voor zover het geen verstarring wordt) een beschermende maatregel van de vormende geesten tegen de demonische krachten die het leven vernietigen. Zonder die concretisering zou er geen ontbinding hoeven te bestaan. De door het leven vrijwillig verlaten, overbodig en zinloos geworden lichamen zouden vanzelf in hun oerbestanddelen, in enkelvoudige materie of ether oplossen, zodra ze door hun opbouwende geesten, het leven' verlaten zijn.

Geesten, die door hun ontwikkelingsgang in de materie reeds een hogere eigen aard en een niveau van helderder bewustzijn hebben bereikt, incarneren als planten. In de planten beginnen ze reeds de materie-ordenende ether, die ze in de materie uit oerether hebben ontwikkeld, tot ziele-ether te transformeren en daaruit een lichaam van hogere orde te verdichten: de zielegestalte, die reeds op die van een mens lijkt en daarmee het doel van de wereldontwikkeling toont. Hier ligt het eerste begin van het leven van de aardse ziel in de vorm van een 'gevoeligheid' die de plant reeds duidelijk zelfstandig en selectief op de invloeden van de omgeving doet antwoorden.

De levensuitingen van veel plantensoorten tonen toch nog het meest van alle hogere levensvormen de 'onschuld van het worden', hoewel geenszins meer onvervalst, vrij van demonische trekken. Voor het opbouwen van hun lichaam bedienen ze zich overwegend van eenvoudige materie, zonder de eigen aard, het 'leven' ervan te vernietigen. Maar reeds hier hebben de duistere geesten vormen ontwikkeld (ziekteverwekkers en allerlei soorten parasieten), die al heel duidelijk het duivelse principe van parasiteren, kwellen en ondermijnen vertonen; deze vormen dienen hun tot misdaadscholen voor het ontwikkelen van hun latere leefwijze als menselijke en duivelse parasieten (in het dierenrijk wordt de uiteindelijke bestemming van deze vormen nog duidelijker).

De plant heeft reeds alle mogelijkheden in zich voor de hoogste ontwikkeling zoals de mens die bereikt (dat laat ook hun reeds op mensen gelijkende zielegestalte zien). Het is niet waar dat pas het dier in staat zou zijn tot Verinnerlijking', tot ontwikkeling van hogere bewustzijnsorganen, zoals

Rudolf Steiner en zijn volgelingen beweren. Planten leven niet alleen 'naar buiten'. Dat planten in staat zijn dezelfde gesloten, 'Verinnerlijkte' vormen te ontwikkelen als dieren laten hun vruchtknoppen, vruchten en zaad zien, zoals bijzonder duidelijk bij de op een schedel en hersenen lijkende walnoten.

Er bestaan geen fundamentele, onoverbrugbare verschillen tussen de levensvormen, vanaf de eenvoudigste tot aan de hoogste (de 'eenheid van het leven'. Dat heeft niets te maken met de oertegenstelling tussen de lichte en duistere weg, die immers door alle levensvormen heen bestaat). Alle levensvormen: materie, planten, dier en mens zijn slechts niveaus van toenemende eigen geaardheid en helderheid van bewustzijn.

Hoger ontwikkelde geesten incarneren niet als dieren omdat de planten slechts tot aan een bepaald niveau tot ontwikkeling in staat zouden zijn. Hun hogere zieleleven vereist natuurlijk wel hoger ontwikkelde lichaamscellen en bewustzijnsorganen als uitdrukkingsmiddelen en opname-instrumenten (zintuigen). Dat zou, zoals gezegd, ook bij de planten mogelijk zijn. Maar ze kiezen vanaf een bepaald ontwikkelingsniveau voor de diervorm, omdat het niet aan een vaste plaats gebonden dier, dat zich vrij kan bewegen, zijn hoger ontwikkelde en moeilijker te vervangen organen beter tegen naderende, overmachtige vijanden weet te beschermen dan de aan één plaats gebonden plant. Alleen daarom ontwikkelt de plant geen kostbare zenuwcentra of organen van het hogere, bewustere zieleleven.

Om snel te kunnen vluchten moest het dier (in zijn hoger ontwikkelde vormen) zich van de bodem, zijn 'natuurlijke' voedingsbron losmaken en tevens afzien van de omvangrijke, vlucht-belemmerende inrichting die voor de eigen voeding van de planten nodig is (de bladeren). Van dan af is het op externe voeding aangewezen (in de lagere, nog op planten lijkende dierlijke vormen oefenen de geesten zich nog in de voor hen nog nieuwe vereisten van het dierlijke leven, zoals externe voeding en het niet aan één plaats gebonden zijn).

Die externe voeding, die ons ook nog eigen is, brengt de tragische noodzaak met zich mee dat wij het leven van onze 'broeders en zusters onderweg' moeten vernietigen (of dat nu planten of dieren zijn) om zelf te kunnen leven.'

'Denk je niet dat een hoger zieleleven ook hoger ontwikkelde voedingsstoffen vereist, dat externe voeding daarom dus nodig is?'

'Dan zouden plantenetende dieren zoals paarden toch een lager zieleleven moeten hebben dan vleesetende dieren, die van 'hoger ontwikkelde' voedingsstoffen leven. Ook bij de mens zou een vegetariër, een planteneter, dan bekrompener moeten denken en voelen dan een vleeseter. Maar dat is beslist niet geval, eerder het tegendeel. Wat in dit opzicht de voorkeur verdient moet iedereen op grond van zijn eigen aard en ontwikkelingsniveau zelf uitmaken. Natuurlijk zal ieder fijngevoelig mens er een afschuw van hebben om het vlees van qua ziel hoogontwikkelde diersoorten (zoals paarden, honden, zangvogels) of zelfs het vlees van mensen als voedsel te gebruiken, juist omdat het hoog ontwikkelde en derhalve moeilijk te vervangen lichamen zijn. Aan de 'instinctieve' afschuw daarvan ligt dit onbewuste inzicht ten grondslag. Evenzo zal hij afwijzend staan tegenover het zinloos beschadigen of vernielen van de edelste, hoogst ontwikkelde vormen van het plantenrijk: de bloemen en bomen.'

'Wat de kwestie van de voeding betreft zou ik er nog iets aan toe willen voegen. Of wij ons beperken tot plantaardige voeding of dat wij ons ook aan dieren 'vergrijpen' is voor de natuur als geheel niet belangrijk, zolang wij het door het verzorgen van dieren en wildbescherming voor méér dieren mogelijk maken te leven dan wanneer we alleen van de opbrengst van onze tuinen en velden leven.

In dat geval zouden we maar weinig dieren als 'mee-eters' kunnen dulden. Maar als de noodzaak van externe voeding beslist betreurenswaardig is vanwege het doden van andere levende wezens en vanwege de onverkwikkelijke bijverschijnselen van vertering en stofwisseling, zou het dierlijke en menselijke lichaam dan misschien in feite een verkeerde ontwikkeling zijn? Jij zegt immers dat ook de plant in staat zou zijn dezelfde vormen te ontwikkelen.'

'Desondanks is het dierlijke en menselijke lichaam geen verkeerde ontwikkeling. Het is een noodzakelijke aanpassing aan de activiteiten van demonische, het leven vernietigende wezens, bedoeld om zich beter aan hun greep te kunnen onttrekken dan de aan hun plaats gebonden plant.'

'Denk je niet dat het veranderen van plaats ook nodig is voor een beter begrijpen van de omgeving en daarmee voor de ontwikkeling van de ziel?'

'In onze verdere ontwikkeling zouden wij ook als plaatsgebonden wezens uiterlijke en innerlijke zintuigen gevormd hebben die ons het begrijpen van, een levend contact en uitwisseling van krachten met onze omgeving tot in de uiterste diepten van de kosmische ruimte mogelijk gemaakt zouden hebben, net zoals een geestelijk ontwaakte dat kan. Verandering van plaats is daar helemaal niet voor nodig. Onze wetenschap en techniek volgen immers ook dezelfde ontwikkelingsweg. Ze breiden ons waarnemingsvermogen en het uitwisselen van gevoelens en gedachten uit tot afstanden, die geen enkel vrij bewegend wezen zo gemakkelijk en snel kan overbruggen. Ze zullen ook de ellendigste gevolgen van de externe voeding voor allen overwinnen, als het hun lukt om onze voedingsstoffen precies zoals planten direct uit de onbezielde maar niet levenloze materie samen te stellen. Die voeding zou alle eigenschappen van plantaardige en dierlijke voeding kunnen bezitten en zou noch smakeloos, noch eentonig of onnatuurlijk, schadelijk hoeven te zijn. Ook de onbezielde materie is 'natuur', en ook de planten werken als scheikundigen zoals dieren en mensen dat doen. Maar er is voor alle ontwaakte mensen ook nog een andere mogelijkheid direct onder handbereik komen te liggen: de 'voedingsloosheid', d.w.z. het rechtstreeks opnemen van krachten uit de etherzee - een mogelijkheid die tot nu toe slechts voor enkelingen als een genade bestond. Evenzo is het volledige vrij-zijn van materiële bindingen en begrenzingen (waarbij het materiële lichaam als instrument voor aardse activiteiten behouden blijft) nog slechts een kwestie van tijd. Meer kan ik je daar nog niet over zeggen.'

'Dan zal ik er ook niet naar vragen. Maar ik zou jouw beschrijving graag met een paar woorden willen afronden. Wanneer wij er eenmaal niet meer op aangewezen zijn om onze 'broeders en zusters onderweg' te doden om zelf te leven, dan kunnen wij van de aarde een tuin maken. Dan zijn we vrij van de noodzaak om datgene wat voor ons nuttig is te begunstigen, en kunnen wij voor zoveel mogelijk ontwikkelingsvormen, planten en dieren, het leven mogelijk maken. Aangezien wij de demonische ontwikkelingsvormen niet mogen uitroeien (ze hebben immers, zoals je zegt, ook hun recht op ontwikkeling), zouden we ze terugdringen voor zover ze klaarblijkelijk schade aanrichten. De ergste parasieten en bloedzuigers zouden we natuurlijk heel meedogenloos in de tang nemen. Dat zijn immers reeds bijna duidelijk duivelse ontandingen van 'echte' levende wezens. - De aarde als tuin. Daarmee zouden we de wereldgeest onze schoonste dank brengen.'

'Ik ben het volkomen met je eens, en zoals steeds ben ik blij met jouw 'afronding'. Ook op deze manier zullen wij de wereldgeest onze dank brengen. Maar we doen het allang op een nog diepere en betekenisvollere manier.

Omdat de huidige natuur als geheel door talloze individuele, lichte en duistere geesten met een eigen wil ontwikkeld is, is de veelvuldigheid van haar vormen en levensuitingen zo verwarrend en in eerste instantie zo moeilijk te doorzien. De leidende wil van de wereldgeest waarborgde en

waarborgt in grote lijnen de eenheid van de natuur. In de mensen van de lichte weg is nu een nieuwe ordenende macht om te ordenen gegroeid; zij zijn de uitvoerders van zijn wil tot voltooiing. Dat is noodzakelijk. Want de duivelse machten zijn intussen uitgegroeid tot een volmaakte verdorvenheid en brengen met hun verpestende adem alle nog dromende lichte wezens op onze aarde en daarmee ook de natuur als geheel in gevaar. Wat wij daar tot nu toe halfbewust tegenover stelden, onze wil tot goddelijke voltooiing van het heelal, zullen wij van nu af aan in volledige helderheid doen.

Door de hulp van de wereldgeest hebben wij onze ziel tot een unieke bestaansvorm kunnen ontwikkelen. Als hulpeloze, slapende en dromende, wordende wezens, als kinderen heeft zijn moederlijke, tot heelal geworden geestesziel ons omsloten en houvast en veiligheid gegeven. Zijn oudste kinderen zijn nu volwassen geworden. Zij verlaten de beschermende schoot van de wereldziel, het dromenland van hun jeugd, en ontwaken. De wereldgeest zelf droomt echter nog, evenals talloze andere wordende wezens (zijn 'hoofd' is reeds ontwaakt, maar zijn 'ledematen' dromen nog). Nu vervullen wij zijn dromende wil en voltooiën zijn ziel tot een unieke bestaansvorm. We doen dat geheel in overeenstemming met zijn wil door de natuur te 'bespieden' in wat ze wil; beter gezegd: wat de wereldgeest wil, want ze weerspiegelt zijn dromende wil.

Dat is de dubbele betekenis van alle werk. Wij ontwikkelen onze eigen ziel met behulp van de natuur, door te bouwen en te onderzoeken, door aan de natuur vorm te geven als boer, tuinier, kunstenaar, wetenschapper en in vele andere beroepen, voor zover die niet ten dienste staan voor de wederkerige menselijke hulp en op die manier indirect ook aan de natuur werken. Zodoende helpen wij ook de natuur om een gestalte te worden, helpen wij de wereldgeest een unieke persoonlijkheid te worden. Wij halen uit de natuur datgene, wat door de wil van de wereldgeest in aanleg in haar is gelegd, wij maken ons door 'zuivere wetenschap' bewust van zijn wil en realiseren die door de natuur vorm te geven en door techniek, waarvan de scheppingen alle afzonderlijke doelen van de natuurwezens (de bewoners van het water, de aarde en de lucht) alle aangeduide wilsdoelen en alle nog onontwikkelde vermogens van de natuur zelf in de mens verenigen en realiseren. Als we de goddelijke waardigheid en vrijheid van alle in de natuur geïncarneerde lichte geesten en die van de wereldgeest erkennen en in acht nemen, als wij door het hier heersende gebrek aan helderheid en de geestelijke verwarring heen stoten, als wij de duivelse machten uit het beheer over de wereld ontzetten, dan worden wetenschap en techniek ons tot een zegen, tot de vervulling van de wil van de wereldgeest en daarmee ook tot de vervulling van de wil van God zelf.

Voorwaarts naar de geest! Door onze zielen tot een geestelijke persoonlijkheid te ontwikkelen, ontwikkelen wij ook de wereldziel; door ons ontwaken zal eenmaal ook de wereldgeest ontwaken. Wanneer allen die dat willen het doel van hun wil, namelijk een unieke bestaansvorm, bereikt hebben, dan is ook de tot materie geworden ziel van de wereldgeest als moederschoot, als basis voor ontwikkeling niet meer nodig. Dan beleeft ook de natuur, de wereldziel haar verlossing.

Zeven jaar geleden schreef ik ongeveer als volgt. De wereldgeest spreekt tot de mensen:

Ze joegen ons zo op, dot hart en hoofd uiteenreten; toch dringt mijn bruisen door hun schrill gegil;

Zoals ik het grote on-weten ontsteeg draag ik ook jullie omhoog, omdat jullie vonken zijn, net als ik gebonden aan de zwaarte.

Laat haar ontgloeien tot adellijk licht, totdat één Godsstorm alle zeeën en bergen tot geest openbreekt

De demonische machten jagen alle nog dromende individuele wezens en de natuur zelf op, ze jagen hun schrik aan en kwellen hen, die vanuit het grote on-weten, uit hun nog onontwikkelde geestesziel vol oneindige mogelijkheden, vanuit de 'chaos' omhoogstijgen om een unieke geestelijke persoonlijkheid te worden. De natuur draagt ons en de ontwaakte geesten dragen de natuur naar haar goddelijke voltooiing ('Onzegbare zonnen dragen je, uit nachtelijke - onbewuste - oertijddagen naar het onveranderlijke licht').

De ene, enige Godsstorm die alle bergen en zeeën tot geest openbreekt is het algemene ontwaken van de geïncarneerde lichte wezens tot een geestelijke persoonlijkheid, het transformeren van de lichamelijke wereld naar de geestelijke wereld, de godenschemering, het einde der dagen, het jongste gericht; het is het verstoten van de geesteszielen van de gedegenereerde duivels die op het leven van dromende wezens aangewezen zijn, naar de hel van hun gapende leegte, van hun geestelijke onbeduidendheid. In de geestenwereld leven en zijn zij niet meer. Daar leven en zijn alleen nog de Eeuwige Zonnen van de goddelijke wereld, de engelen, de wereldgeest en de met hem tot een unieke bestaansvorm gerijpte goddelijke geesten - en God, de Oneindige Liefde.

X. Een gesprek met een eerlijke tegenstander.

Een gedachtewisseling met een eerlijke tegenstander

‘Ik ben geen materialist. Maar liever dan met jouw inzichten over de ziel en de goddelijke waardigheid van de mens mee te gaan, beken ik mij tot de meest extreme materiële gedachtegangen, volgens welke de zogenaamde ziel niets anders is dan bundel aandriften, die op hun beurt slechts een product zijn van de levensverrichtingen, de chemische en fysische veranderingen in ons lichaam. Het materiële bewijs daarvoor is naar mijn mening niet te weerleggen: iedere verandering in de chemische en fysische gesteldheid, die van buitenaf in het lichaam wordt aangebracht, verandert noodzakelijkerwijs het zogenaamde zieleleven, de gedachten en gevoelens, ja ze kan zelfs de ‘wilsvrijheid’ opheffen (zie bepaalde zenuwvergiften en operatieve ingrepen). Waar blijft de vrije, zelfstandige, van het lichaam onafhankelijke, ‘eeuwige’ ziel dan? Breng daar nu niet tegenin dat de ziel haar bestaan bewijst door het feit dat ze die van buitenaf aangebrachte lichamelijke veranderingen uit zichzelf weer tot evenwicht tracht te brengen. Stellig doet een puur mechanische draaitol dat al. Zolang hij draait probeert hij in zijn positie terug te keren, wanneer men hem een andere heeft opgedrongen.’

‘Ik heb nergens beweerd dat de ziel onafhankelijk is van het lichaam, zolang ze geïncarneerd is. Het materiële lichaam is er immers voor om invloeden van de buitenwereld op te nemen, daar een wisselwerking mee aan te gaan en ze via bemiddelende tussenschakels toegankelijk te maken voor de geestesziel, die ze voor haar ontwikkeling nodig heeft. Vooral het leven van de aardse ziel, de zielegestalte, het astraallichaam, is nauw met het materiële lichaam, verbonden. Ze beïnvloeden elkaar over en weer. Eeuwig, zelfstandig en vrij is alleen de geestesziel in haar twee-eenheid met de goddelijke wil. Het leven van de aardse ziel is tot op zekere hoogte gebonden aan de gesteldheid van het materiële lichaam en is ook toegankelijk voor suggestieve en hypnotische invloeden. Maar met alle materieel-lichamelijke ingrepen of die in het leven van de aardse ziel, die de ene geïncarneerde geest de andere op kan dringen als hij van angst vervuld of onoplettend is, wordt toch alleen maar het instrument van de geestesziel veranderd, haar mogelijkheid om op te nemen en zich te uiten in de materiële wereld (het enige dat direct toegankelijk is voor de wetenschap), en niet zichzelf.

Ik heb het al vaak ervaren, en iedere ontwaakte ervaart het: de geest met zijn directe schouwen van de geestenwereld en met zijn persoonlijke goddelijke bewustzijn is volledig onafhankelijk van zijn lichaam; hij heeft het enkel maar nodig voor zijn verbinding met de materiële wereld. De hersenarbeid, het aardse wakend bewustzijn ordent de resultaten van het directe schouwen, dat vrij van het lichaam plaatsvindt, alleen achteraf, om ze voor aan de aarde gebonden mensen mededeelbaar, begrijpelijk te maken. Het goddelijke bewustzijn denkt niet, het rijgt geen gedachten in een logische volgorde aan elkaar, maar het ziet de hele waarheid in één keer, het ‘schouwt’ die. Daarom kan alleen de schouwende rede, het vermoedende aanvoelen van de waarheid van gene zijde bij een geestelijk nog niet ontwaakt mens hier de ziel benaderen - niet het logisch analyserende en verbindende verstand dat alleen competent is voor de dingen van de lichamelijke wereld, voor alles wat getal, maat en gewicht bezit.

Aan het begin van ons gesprek heb je de denkwijze van het materialisme gekenschetst, weliswaar zeer vereenvoudigd, maar toch zoals die ook ten grondslag ligt aan het meest spitsvondige, geleerde of ‘hoogwetenschappelijke’ denkmodel van het materialisme. In plaats van lange verstandelijke uiteenzettingen te geven, die de waarheden van gene zijde, in dit geval het bestaan en de vrijheid van de ziel, immers noch zouden kunnen bewijzen noch weerleggen, zal ik tegenover de banale, oppervlakkige manier van denken van het materialisme twee eenvoudige gelijkenissen stellen.

Een onwetend mens bekijkt een radio die ergens van binnen beschadigd is, en stelt vast dat die de spraak en muziek vervormt. Of hij stelt vast dat iedere mechanische verandering aan zijn toestel de spraak en muziek verandert: harder of zachter maakt, vervormt of onhoorbaar maakt. Geheel analoog aan de materialistische manier van denken over lichaam en ziel zal hij er vast van overtuigd zijn dat de spreker of de muzikant, die hij zich als een mechanische structuur of als een niet nader te bepalen 'geest' binnen zijn apparaat voorstelt, hulpeloos aan zijn macht is overgeleverd of dat deze uit zichzelf slecht spreekt en vals speelt. Hij erkent alleen datgene wat hij direct voor zich ziet, wat hij kan betasten en begrijpen. De (schijnbaar) eenvoudigste verklaring lijkt hem de beste. Als je hem vertelt over de 'bemiddelende tussenschakels', in dit geval de 'ethergolven' en de radiozender die hij met zijn primitieve wereldbeschouwing nooit kan leren kennen, zal hij je een fantast of een gek noemen.

Een soortgelijk onwetend mens kijkt naar een schip op een stormachtige zee, hoe het als een speelbal van der natuurmachten, op een soortgelijke wijze als het aardse zieleleven van een waanzinnige heen en weer geslingerd en uiteindelijk tegen een rots gedreven wordt en schipbreuk lijdt. Hij concludeert daaruit zonder meer dat de kapitein, de bestuurder van het schip, gek is geworden. Op een andere manier kan hij zo'n handelwijze niet verklaren. Ik werkelijkheid kan de kapitein volkomen gezond en normaal zijn, alleen waren de stuurinrichtingen van zijn schip onbruikbaar geworden. De besturing van zijn schip, zijn 'lichaam', werd hem door een materiële beschadiging uit handen genomen.

De manier van denken van het materialisme is oppervlakkig. Het begrijpt met de deelkracht van het verstand datgene wat verstandelijk vast te stellen is, een klein deel van het geheel, en denkt daarmee reeds het geheel te kunnen doorzien. Het bekijkt een haar, nauwkeurig, van alle kanten, en trekt daaruit conclusies over de geestelijke activiteiten van het hoofd waar die op gegroeid is. Deze vergelijking klinkt grenzeloos overdreven, maar het verschil tussen het materiële lichaam met zijn uitingen van het zieleleven en de geest, de bron en besturing van dat leven, is net zo groot.'

'Wil je daarmee de wetenschap aanvallen?'

'Nee. Echte wetenschap overschrijdt de grenzen van wat met het verstand vast te stellen is niet, en bouwt uit haar resultaten een wereldbeschouwing, een religie op, juist zoals het materialisme dat doet.'

'Ik zou dat allemaal kunnen beamen en jou vanuit mijn gevoel gelijk geven, als je niet op een andere manier reeds dikwijls mijn wantrouwen had opgewekt. Jouw inzichten vertonen alles bij elkaar veel overeenkomsten met de 'inzichten' van geestelijk gestoorden. Ik heb al eerder symptomen van betrekings- of vervolgingswaan, van een gespleten persoonlijkheid (schizofrenie) en vooral van grootheidswaan vastgesteld, om maar in gewone taal te spreken, ieder verstandig mens zal mij hier gelijk in geven.'

'Je zegt zelf: 'overeenkomsten met de inzichten en symptomen van geestelijk gestoorden'. Ik geef graag toe dat dergelijke overeenkomsten aanwezig zijn. Het kan immers helemaal niet anders zijn. Want aan al die vormen van waanzin liggen op zichzelf juiste hogere inzichten ten grondslag. De lichamelijke basis van het leven van de aardse ziel, vooral het bewuste is bij een waanzinnige echter gestoord, ook al wordt dit niet altijd concreet zichtbaar als een klaarblijkelijke anatomische verandering. Enkele of alle aardse uitingen van zijn zieleleven zijn derhalve vervormd, ongeordend. Voor die vervorming van hogere inzichten bij 'geestelijk gestoorden' of 'zielszieken' wil ik enkele voorbeelden aanhalen, die ook de weg zouden kunnen wijzen om zichzelf van dergelijke ontaarding te vrijwaren. Ook hier is alles afhankelijk van het vrije, stralende en van liefde vervulde

bewustzijnscentrum, van het kalme ik-bewustzijn, van het hartcentrum. Een ik-bewustzijn, een geweten dat vrij is van angst waarborgt zonder enige moeite de juiste gevoelens, gedachten en inzichten en de eenheid van de persoonlijkheid.

Een schizofreen beleeft de deelkrachten van zijn ziel - gevoel, verstand, rede - met recht als krachten van verschillende aard. Zijn ik-bewustzijn is echter verzwakt, het is niet meer in staat de eenheid van zijn persoonlijkheid tegenover de stuurloze deelkrachten te handhaven. Hij ervaart ze als eigen persoonlijkheden, die elkaar over en weer bestrijden. De stem van zijn goddelijke wil, zijn geweten beleeft hij met recht als 'heel anders' ten opzichte van het aardse, ten opzichte van zijn aardse persoonlijkheid. Maar hij is niet in staat om daarin zijn eigenlijke ik te beleven, zichzelf te ervaren als een eeuwige persoonlijkheid waarvan de aardse persoonlijkheid slechts het ondergeschikte instrument is. In zijn innerlijke zielsstructuur heerst geen orde, maar ordeloosheid, weerspanning van alle deelkrachten en als gevolg daarvan verkramping en dwang. De tere structuren, vibraties van gevoelens worden onderdrukt (vervlakking van het gevoelsleven). Alles verdicht zich tot messcherpe, abstracte, levenloze gedachtenstructuren.

Een paranoïcus, die aan een betrekings- of vervolgingswaan ten prooi gevallen is, herkent terecht de onophoudelijke klopjacht die de zwarte machten in de zielenwereld op hun slachtoffers houden. Hij betreft dit inzicht echter zinloos of grenzeloos overdreven op de uiterlijke wereld en denkt vaak in onschuldige personen of gebeurtenissen zijn astrale vijanden en hun kuiperijen te herkennen. Zoals dat bij alle vormen van waanzin min of meer het geval is, is bij hem de rede, het zinvol herkennen van grotere samenhangen, op een speciale manier gestoord. Het verstand treedt in de plaats van de rede en bouwt uit zijn afzonderlijke waarnemingen een veelomvattend en daarom grotesk systeem (alleen zijn rede zou het een veelomvattende vorm kunnen geven. Er blijft hem alleen zijn gave om waar te nemen en de eenzijdige logica van zijn verstand over, die het geheel, het leven, nooit recht kan doen wedervaren en derhalve ontaardt tot een groteske zinloosheid).

Een melancholicus ziet terecht in dat onze aardse persoonlijkheid en de gehele uiterlijke wereld slechts een tijdelijke, vergankelijke waarde hebben (namelijk voor de ontwikkeling van onze ziel). Ze zijn voor hem 'nietszeggend', 'waardeloos geworden'. Hij staat op de grens van de natuurlijke mens, op de drempel naar de geestelijke wereld of ook op de drempel van het geestelijk ontwaken, maar uit angst voor het nieuwe, dat geheel, anders is, sluit hij zich af voor de hem toekomende inzichten van eeuwige, definitief geldende waarden.

Wie tot groothedswaan is vervallen herkent terecht de goddelijke waardigheid van de mens. Maar hij is aan zelfzucht, eerezucht ten prooi gevallen en gunt niemand anders die goddelijke waardigheid, alleen zichzelf. Vanuit deze vervorming van zijn innerlijke houding betreft hij de goddelijke waardigheid, die op geestelijk, metafysisch vlak ligt, op uiterlijke titels en waardigheden, op zijn uiterlijke, 'burgerlijke' persoonlijkheid. Vanuit zijn verkrampde angst om zichzelf verlangt hij hartstochtelijk erkenning door anderen.

Iedere geestes- of zielsziekte is dus alleen maar een ontaarding van op zichzelf juiste en noodzakelijke ontwikkelingsprocessen (de overgang van de natuurlijke mens naar de geestelijke mens of de overgang naar het geestelijk ontwaken, het herkennen van deelkrachten van de ziel en haar gelede opbouw in haar aardse incarnatie, het helderziend worden voor de gebeurtenissen in de zielenwereld, het herkennen van de goddelijke waardigheid, enzovoort). De angst voor deze op zichzelf juiste ontwikkelingsprocessen leidt tot psychische spanning en verkramping (dikwijls vermomd als 'rusteloze activiteit' om zichzelf te verdoven), die weer tot een materiële verandering van vaak erfelijk gevoelige zenuwgebieden leidt (natuurlijk kunnen ook uiterlijke beschadigingen en vergiften zulke veranderingen oproepen). Maar vooral is het met geweld forceren van de ziele-

ontwikkeling gevaarlijk, zoals dat uitgaat van zogenaamde mysteriescholen en boeken die magische vermogens, helderziendheid en dergelijke trachten aan te leren.'

'Je sprak zojuist over een grenzeloos overdreven of geheel zinloos overdragen van gebeurtenissen in de zielenwereld naar het uiterlijke leven. Wat betekent dat?'

'Een gezond, nog niet ontwaakt mens beleeft de gebeurtenissen in de zielenwereld, in zijn zielegestalte, als 'schijnbaar', maar de gebeurtenissen in de materiële wereld als 'werkelijk'. Hij zegt bijvoorbeeld: 'Ik heb het gevoel alsof alle botten in mijn lichaam gebroken zijn, alsof mijn hoofd van mijn romp gescheiden is, alsof ik zal stikken, alsof er een vijandige sfeer om mij heen is, alsof er gevaar dreigt'. Die gebeurtenissen en toestanden kunnen zich in de zielenwereld werkelijk zo afspelen en bestaan, maar ze zijn zonder betekenis aangezien de goddelijke wil in zijn aardse uitwerking als levenswil ze direct weer doet ophouden (ik heb dat al dikwijls beleefd, en vele anderen ook). Ze hebben op zichzelf geen aardse uitwerking en kunnen zich hoogstens als toestanden van zwakte of ziekteprocessen manifesteren, wanneer degene die aangevallen wordt zich door doodsangst laat grijpen en op die manier pas de voorwaarde schept voor een materiële beschadiging uitgaande van de ziel (evenals bij geestesziekten). Een geestelijk gestoorde houdt die processen voor reëel en komt zo tot zijn hallucinaties en waanvoorstellingen. Hij herkent ze juist, maar interpreteert ze niet juist in hun 'feitelijke', 'reële', materiële uitwerking.'

'Dat wil ik allemaal graag toegeven. Ik zal jou persoonlijk ook geen geestelijke stoornis meer aanwrijven. Maar je hoeft je over deze concessie niet te verheugen, want nu heb ik je een nog ernstiger verwijt te maken, namelijk dat van bewuste godslastering. In het bijzonder bedoel ik daar de zinsnede in je achtste brief mee: 'Christus ontwaakte pas tot zonne-klaarheid...'. Volgens die woorden was jij dus superieur aan Christus. Hij zou dan op jou aangewezen geweest zijn als hij zijn doel wilde bereiken.'

'Evenals ik op Christus en op nog weer anderen. Hoe zou ik mij superieur ten opzichte van hem kunnen voelen? Alleen jij brengt de dwaze, op aarde gebruikelijke strijd om de voorrang over op de goddelijke geestenwereld, waar alle kinderen van God dezelfde rechten en dezelfde waardigheid als God zelf hebben. Mijn inzicht van destijds dat jou zo stoort (het was een terugblik) komt overeen met het denkbeeld van de begrensde persoonlijkheid van iedere voleindigde, uniek geworden geest en zijn unieke uitstraling in de oneindigheid van de geestelijke wereld, waar alle anderen zich van kunnen bedienen. Dat is een vanzelfsprekende uitwisseling van krachten. Iedere goddelijke geest straalt alle anderen zijn krachten toe en ontvangt zelf de krachten van alle anderen. Maak het jezelf toch niet zo moeilijk in zulke eenvoudige dingen.'

'Ik kan deze uitlatingen alleen maar opvatten als een aanmatigende godslastering ten opzichte van de boven alle begrippen geheiligde gestalte van Christus.'

'Wat zul je dan doen, als ik je iets zeg wat zeker nog moeilijker te begrijpen is?'

'Wat zou jij eigenlijk nog kunnen zeggen, zonder dat allen, en niet alleen ik, aan je rede en je goede wil moeten twijfelen?'

'Hou je hart vast. Ik verg een nog dieper inzicht van je: 'Ik, Michaël, ben God, de Oneindige Liefde. Ik ben dat als begrensde persoonlijkheid, als kracht tot transformatie'.

Christus vult zijn woorden: 'Ik en de Vader zijn één' aan door mijn mond:

'Ik, Christus, ben God, de Oneindige Liefde. Ik ben dat als begrensde persoonlijkheid, als kracht tot ontwikkeling'.

En iedere ontwaakte kan en moet zeggen: 'Ik, gekarakteriseerd door mijn innerlijke naam, ben God, de Oneindige Liefde. Ik ben dat als begrensde persoonlijkheid, als de unieke kracht die door mijn ontwaken aan mijzelf en alle anderen openbaar zal worden'. Maar God zelf zegt: 'Ik ben God, de Oneindige Liefde. Ik ben dat als onbegrensde persoonlijkheid, de enige die grenzeloos en alomvattend is. Ik ben de Oneindige Zonnzee, waarvan de tot gestalte geworden, persoonlijk begrensde deelkrachten mijn kinderen zijn. In mij en door mij zijn allen één in Oneindige Liefde'.

XI. Een gedachtenwisseling met een doodsvijand.

Ik had eens een levende aanvoerder van de duivelse werelddrachten in zijn materieel gebonden ethergestalte gebracht en tot een discussie op zieleniveau gedwongen. Aan het soort overwegingen en antwoorden van hem zag ik dat hij slechts een instrument en een spreekbuis kon zijn van de in feite heersende zwarte drachten, aan wie het de laatste tientallen jaren gelukt is om een onheilspellend hechte uiterlijke dracht te bereiken. Maar ik zag alleen deze mens zelf, niet de dracht die hem beheerste.

De discussie was op een heel onvriendelijke manier verlopen. Aanvankelijk was hij zichtbaar vergenoegd en tevreden met zichzelf. Toen veranderde zijn gedrag in razende woede en tenslotte bleef hij een tijdlang bedeesd en verward.

Toen hoorde ik de stem van een niet meer in een lichaam levende lichte geest, aan wie ik essentiële dingen te danken heb: 'Onderschat ze niet. Ze zijn op aarde drachtiger dan je denkt. Maar je zult overwinnen.'

Op dat moment ontwaarde ik achter de levende aanvoerder de verwarrend stralende zielegestalte van een heerser, die ik voordien niet als gestalte herkend had. Zijn gelaat had een ernstig, edel, aantrekkelijk, zelfs qua ziel mooi voorkomen. Voor de eerste keer zag ik in het vijandelijke front een tegenstander die mij achtenswaardig leek. Ik stond voor hem in mijn geestelijke gestalte, en lange tijd bekeken we elkaar zwijgend. Ik zeg eerlijk dat ik een genegenheid voor hem in mijzelf zag opkomen, zoals men voor een gelijkwaardige tegenstander voelt. Maar toen zag ik in zijn 'blik', in zijn diepste wezen zo'n wrede, satanische ijselijke kou, dat ik mij weer bewust werd van de onoverbrugbare afgrond tussen ook deze tegenstander en de goddelijke lichtwereld. Ik zag: wij zijn geen tegenstanders, wij zijn doodsvijanden. Het gaat om een strijd op leven en dood.

Hij is geen levend mens meer. Maar als zielegestalte is hij op aarde nog geïncarneerd. Ook hij is geen goddelijke wil meer maar 'zucht', die naar aardse maatstaven absoluut gigantisch, enorm aandoet. Talrijke mensen staan hem met hun materiële lichamen onvoorwaardelijk ter beschikking. Hij heerst over drachtige uiterlijke groeperingen en bovendien ook over individuele mensen over de hele wereld. Tot nu toe kan ik zijn zieleverbinding met hen slechts voor enkele ogenblikken verbreken. Hij is nog geen machteloze duivelse geestesziel, hoewel hij net als zij van bloed en tranen leeft.

Onze blikken zogen zich aan elkaar vast. Het was als een schattend meten van onze krachten. Uiteindelijk formuleerde hij de vraag:

'Ben jij Christus?'

'Ik ben Michaël.'

Triomfantelijk stiet hij uit: 'Ja. Christus leeft niet. Christus bestaat niet!'

'Christus leeft. Maar jij zult weldra niet meer leven als de gestalte die je nu bent. Jouw innerlijke naam zal nog slechts een herinnering zijn.'

'Jouw aanmatigende aartsengel-houding zal volkomen stuklopen op mij en de mijnen, daar zijn we onwrikbaar zeker van. Ik zie heel goed dat je mij je volle dracht nog niet getoond hebt. Maar toch zul je het van ons verliezen. Ook wij hebben krachten die we nog niet hebben laten gelden. Maar vandaag wil ik jou en je soortgenoten eerst eens laten zien wat er achter het masker van jullie liefde voor God en je naaste zit: lafheid en huichelarij!'

‘We zullen wel zien wie er een masker draagt, waar lafheid en huichelarij achter schuilen. Niet jij zult mijn masker afrukken. Ik draag er geen en heb er nooit een gedragen. Maar jou zal ik dwingen om openlijk uit te spreken wat je mij al zo vaak in onschuldige vermommingen toegefluisterd hebt, van achter het masker van trouwe bezorgde vrienden. Sinds jaar en dag dring je mij en alle anderen jouw ondermijnende vergif op, nu eens verkleed als een eerlijk, serieus advies, dan weer als een dichterlijk vrije, schijnbaar vrijblijvende, niet serieus gemeente en daarom des te zekerder ondermijnende satire. Deze keer zul je het onverbiddelijk openlijk moeten uitspreken.’

‘Wij spreken zoals het ons belieft. Als wij ons ‘vergif eenmaal onverbiddelijk openlijk tonen kan dat alleen maar tot jullie schande zijn. Het volgende zal blijken: wij denken consequent en logisch tot het uiterste. Dat zou ook iedere eerlijke tegenstander respect moeten afdwingen, ook al beschouwt hij ons als duivels (in werkelijkheid is dat een eretitel, die laat zien dat ook de machtigsten ons vrezen). Maar jullie zullen te kijk staan als angstige, leugenachtige huichelaars, die het niet wagen de levenswetten op een logische manier ten einde toe te doordenken. Zoals wij ons van Christus ontdaan hebben en de christelijke ideeën die nog altijd rondwaren weldra helemaal zullen uitroeien, zo zullen we ook jou als een huichelaar en jouw manier van denken als een huichelachtige halfslachtigheid in de ogen van de wereld belachelijk maken. Geloof maar niet dat het jou persoonlijk en je geestelijke schepping beter zal vergaan dan Christus en het christendom, waar jij immers zozeer mee vergroeid bent.’

‘Begin nu eindelijk eens met je onthullingen, die jullie tot eer en ons tot nadeel moeten strekken. Ik zal ervoor zorgen dat je niets kunt verzwijgen.’

‘Je hebt me uitgedaagd en je zult het horen. Jullie durven het leven nooit te nemen zoals het werkelijk is, jullie zijn te laf om je tot het enige grondbeginsel te bekennen dat niemand kan weerleggen: het recht van de sterkste persoonlijkheid. Ook jij spreekt over die persoonlijkheid. Volgens jouw opvatting heeft die echter alleen plichten, geen rechten. Ze bestaat uit het angstig rekening houden met alle anderen, en de deugden ervan zijn welbeschouwd alleen maar zwakheden. Jij zegt: ‘Zoals ik wilde, wil ik. Zoals ik wil, zal ik willen’. Daarmee omschrijf je de zogenaamde ‘trouw’. Wat is jullie trouw eigenlijk anders dan angst voor een nieuwe, andersoortige beleving, en wat is jullie geweten eigenlijk anders dan angst voor jezelf? Jullie mogen het nooit wagen om je vrij over deze belemmeringen heen te zetten. Uit angst voor jezelf hebben jullie God uitgevonden, want jullie hebben altijd iemand nodig die groter is dan jullie, zodat hij boven jullie kan staan en jullie kan temmen. Om de dwang die van die verzonnen afschrikwekkende gestalte uitgaat te versluieren vermom je God zorgvuldig als Oneindige Liefde. Wat is ‘liefde’ anders dan angst voor de volle lust, die jullie door die halfslachtigheid toch proberen te stelen zonder je tere geweten daarmee te bezwaren. ‘Liefde’ wil van lust genieten zonder een ander pijn te doen, zonder hem te ‘verkrachten’. Dat is een erbarmelijk compromis. Een sterke persoonlijkheid weet: Hoe meer pijn ik een ander doe, hoe meer ik hem verkracht, des te groter is mijn lust. Jullie durven je geen vrije persoonlijkheid te voelen, jullie durven de diepste lust ter wereld niet met heerszuchtige meedogenloosheid naar je toe te trekken, hoewel jullie daar net als wij naar hunkeren. Angst, angst voor jezelf dwingt jullie tot een erbarmelijke halfslachtigheid. Precies als wij streven jullie naar oneindige lust. Alleen hebben jullie niet de moed om de gehele diepte ervan te peilen. Jullie zijn bang dat jullie jezelf zouden kunnen ‘verliezen’, dat jullie zouden kunnen ‘ontaarden’. Om datgene te zijn wat jullie God noemen: almachtig, alles doordringend en alles beheersend, om een volmaakte persoonlijkheid te zijn die oneindig vrij en afhankelijk van niets of niemand van oneindige lust geniet, moet men ook de moed hebben om slecht te zijn, volmaakt slecht, volmaakt wreed, zonder erbarmen. Het wezen van de lust vereist dat. Ligt niet juist wreedheid aan de basis van de diepste lust? Hoe ondubbelzinniger de wreedheid, des te groter de lust. Daarom willen wij vernietigen,

willen wij slachtoffers vinden en hen horen kermen en jammeren, hen zien trillen en stukgaan. Wij willen genieten van de grootste lust die er bestaat: dat wat nog helemaal onberoerd en onwetend is, het nog geheel onbevleete grijpen en weerloos maken - eerst met het bedrog van vleierige tederheid (omdat wij vrij zijn, hoeven we immers ook voor geen enkel bedrog terug te schrikken), en daarna, ondanks het vertwijfelde verzet van ons machteloos geworden slachtoffer, met de glanzende, smakkende bloeddorstigheid en de ontketende wreedheid van een tijger zijn lichaam en ziel binnendringen, genieten van zijn afgrond-diepe afschuw voor ons en al vernietigend en vernielend de triomf van de sterkste smaken.

Oneindige Liefde is niets. Oneindige Lust is alles. Oneindige Lust is gelegen in ongeremd onteren, verkrachten en moorden, in het ongeremd naar lichaam en ziel vernielen en vernietigen van onze slachtoffers. Wij hebben de moed om terwille van de oneindige lust niets of niemand te ontzien. Wat de heerlijke roofdieren van de dierenwereld voorbereiden is de volledig bewuste mens in zijn voleinding: heer van en heerser over het leven. Jij noemt dat satanische verdorvenheid, perversiteit, degeneratie. Wij noemen dat het vrij-zijn van alle dwaze belemmeringen en ketenen - Oneindige Vrijheid, volmaaktheid van de zelfstandige, alles gebiedende persoonlijkheid die geen grenzen meer erkent, die zichzelf tot wet is. En waarom lopen jullie weg voor deze mogelijkheden van oneindig genot, die in alle sterke naturen dwingend in aanleg aanwezig zijn: uit weerzinwekkende zwakheid, uit lafheid, uit huichelarij! O, ik doorzie jullie. Ook ik ben door talloze levensvormen heengegaan voor ik volmaakt werd. Weerleg mij, als je nog kunt en durft!

'Ik heb je zelf gedwongen de afgrond-diepe verdorvenheid van jullie wereldbeschouwing zo genadeloos te onthullen als je anders nooit gedaan zou hebben, en denk jij nu dat mij daarmee intimideert of zelfs aan het wankelen brengt? Niet terwille van mijzelf heb ik deze onthullingen afgedwongen. Ik ken jullie. Ik heb het gedaan terwille van degenen die jullie nog niet doorzien, die uit onwetendheid in jullie vangnetten terechtkomen en jullie slachtoffers of aardse instrumenten worden.

Mijn algemene antwoord op jouw aanvallen is: evenals jullie jezelf hardnekkig aan alle anderen opdringen, is het ook voortdurend jullie tactiek om jullie tegenstanders en slachtoffers je eigen zwakheden en misdaden aan te wrijven. Jullie woorden zijn leugens, slim vermengd met halve waarheden of zogenaamde 'harde feiten' als vermomming van en voorbereiding op nieuwe, nog veel onbeschaamdere leugens.

In het bijzonder is mijn antwoord aan jou: jullie 'uiterste logica' berust op verkeerde gevolgtrekkingen, op een doelbewust voorbijzien aan en buiten beschouwing laten van de grote samenhangen, de goddelijke orde van het leven - een benadering zoals die nu juist eigen is aan het materialisme. Jullie verkeerde gevolgtrekkingen leiden natuurlijk met een uiterst strikte logica tot waanzin of perversiteit en misdaden. Alleen hierin is jullie logica gelegen, niet in het moeizaam bij elkaar gesprokkelde bouwsel van jullie wereldbeschouwing, die iedere zekere basis mist. Waarop baseer jij eigenlijk jullie aanspraak op meedogenloos genieten, op het 'recht van de sterkste persoonlijkheid?'

'Op de onaanvechtbare feiten van het natuuronderzoek!'

'Je wilt zeggen: op feiten, die jullie voor jullie doeleinden in een bepaald licht zien. Maar zelfs als deze 'feiten', deze tegenstrijdige uiterlijke resultaten van een nog onbesliste inwendige worsteling, allemaal in jouw voordeel zouden spreken: waar is de natuur dan op gebaseerd? Is ze er al sinds eeuwigheid, is ze zelfstandig? Kun jij daar jouw eigen 'autocratie' uit afleiden?'

‘Misschien wel. Wij weten het niet en hoeven het niet te weten. Voor ons is datgene wat wij klaarblijkelijk waarnemen voldoende.’

‘Maar op dat halve weten en niet-weten baseer je positieve beweringen met een grote draagwijdte voor miljoenen mensen, je baseert daarop je aanvallen tegen wetenden, die meer kunnen zeggen dan jullie armzalige ‘Wij weten het niet en hoeven het niet te weten’ en die het voor de rede van alle waarheidszoekers beter kunnen funderen dan jullie in staat zijn de armzaligheid van jullie ‘religie van deze aarde’ te versluieren. Jullie wereldbeschouwing gedijt alleen in de schemering van onopgehelderde begrippen. Eén van de hoekstenen van jouw bouwsel is het begrip lust’. Kan die zulke hoogdravende ‘metafysische inzichten’ zoals jouw opvatting van ‘oneindige vrijheid’ en het ‘onbeperkte levensrecht van de sterke persoonlijkheid’ dragen? Het woord lust is nog onopgehelderd. Het wordt kritiekloos gebruikt voor goddelijke en voor duivelse dingen. In werkelijkheid behoort het tot het nog onbesliste natuurlijke gebied beneden de mens, en bij de mens alleen nog maar bij zijn lichamelijke leven. Op het gebied van zijn ziel ontstaat er duidelijk genoeg een scheiding in ‘lust’: enerzijds een duivels leedvermaak en wreedheid (jullie zogenaamde lust) en anderzijds een goddelijke vreugde die niet te scheiden is van de goddelijke liefde. ‘Lust’ is in ethisch opzicht vrijblijvend. Het kan op het lichamelijke vlak het laatste slotakkoord van goddelijke vreugde en liefde zijn, ofwel het uitgangspunt, de bron van duivelse begeerte, verharding van hart en wreedheid. Daarom hebben jullie immers levende wezens nodig als slachtoffers voor jullie duivelse ‘lust’. Zonder verbinding met levende mensen zijn jullie niets.

Maar meer dan al deze verwijzingen naar de zwakheid van jullie geestelijke positie is de volgende vraag beslissend: Zijn jullie eigenlijk wel die sterke persoonlijkheden, die (wat natuurlijk een verkeerde opvatting is) op speciale levensrechten aanspraak zouden mogen maken?’

‘Dat wordt onweerlegbaar bewezen door ons succes!’

‘In dat geval zou ook het ongedierte dat een leeuw kan kwelen of een pestbacil die in grote aantallen in staat is een mens te vellen sterker en slimmer zijn dan hun slachtoffers. Ze hebben het succes van hun inspanningen niet te danken aan hun kracht of hun slimheid maar aan hun aantal, en vooral aan hun slinkse geheime activiteiten.’

‘Hoe het tot stand komt is totaal onbelangrijk. Het succes bewijst de kracht en de speciale levensrechten.’

‘Als jij slinksheid en geraffineerdheid als kracht wilt voordoen zal ik je gebrekkige rede een beetje helpen:

Een sterke persoonlijkheid heeft het niet nodig om te doen alsof, te liegen en te bedriegen. Ze heeft het niet nodig om zichzelf door middel van dwang, intimidatie en heerszucht tegenover anderen te bewijzen. Haar kracht bewijst zich door zichzelf, niet door de zwakheid van anderen.

Een sterke persoonlijkheid heeft het niet nodig om zich te vergrijpen aan onwetenden en weerlozen. Zij beschermt elk wezen dat nog droomt, al wat hulpeloos, onervaren, onberoerd en rein is en wekt het tot bewustwording van de eigen kracht, die velen zelf nog niet kennen maar die allen op dezelfde wijze bezitten.

Alleen verdorven lafaards buiten de zwakheden van zijn onwetendheid uit.

De rest van jouw vervalsingen zal ik zo beknopt mogelijk rechtzetten. Pas de bestendigheid van de wil en de liefde, de trouw, doet ons het diepste innerlijk van het geliefde wezen bereiken, zijn meest innerlijke heiligdom dat zich slechts ontsluit voor degene die eeuwig trouw is; het laat ons

onuitputtelijk, eeuwig nieuwe wonderen beleven, want in zijn diepste innerlijk is het immers één met God. Jullie trouweloosheid, jullie voortdurend naar nieuwe prikkels en sensatie hakende levensbegeerte laat jullie slechts het aardse, lichamelijke oppervlakkig van de ziel beleven en heeft onder duizend wisselende oppervlakken steeds hetzelfde te bieden: gedegeneerde, perverse 'lust'.

Ons geweten, de stem van onze eigen goddelijke wil is voor een wetend mens geen 'belemmering', maar een bescherming voor onze aardse persoonlijkheid, onze eigen wil. Wij willen niet zoals jullie van de ene mestkuil in de andere rollen, wij willen niet in de wolken van jullie ontbindingsstank terechtkomen.

Wie het recht van de persoonlijkheid voor zichzelf verdedigt moet het voor allemaal verdedigen. Anders is hij een slaaf van zijn aanmatiging.

Wie vrij is wil dat allen vrij zijn, die dat zelf willen. Anders is hij een slaaf van zijn heerszucht.

Wie blij is wil dat allen die voor hem bereikbaar zijn blij zijn.

Anders is hij een slaaf van zijn zelfzucht.

Wie goddelijk liefheeft wil het geluk en de zaligheid van degene die hij liefheeft.

Wie op duivelse wijze begeert bevredigt zijn begeerte door zijn slachtoffers te kwellen en te vernietigen.

Jullie verbeelden je dat jullie oneindige vrijheid zijn. Maar jullie zijn ongeremde, grenzeloze begeerte. In mij zullen jullie je teugels en grenzen vinden.

Jullie verbeelden je dat jullie voleindigde persoonlijkheden zijn. Maar jullie zijn de voleinding van verdorvenheid. Jullie zwakheid zal zich aan mij openbaren.

Jullie maken voor jezelf aanspraak op het recht van de sterkste persoonlijkheid.

Ik zal jullie laten zien dat dit recht zich tegen jullie zelf zal keren.

Jullie verbeelden je dat jullie heren en beheersers van het leven, van het goddelijke geheel zijn.

Ik raad jullie aan: beheers eerst een deelkracht van het geheel, heers eerst over mij, die overeenkomstig mijn speciale taak vanaf het begin jullie onverbiddelijkste vijand ben. Heers eerst over mij, jullie dood.'

'Wil je mij soms bedreigen?'

'Mijn kracht heeft geen bedreigingen of intimidatie nodig. Ik zeg je alleen het volgende: ik ken jou en jij kent mij. Reeds eenmaal, voor hemel en aarde waren, heeft mijn wil zich met jouw heerszucht gekruist. Weldra is jouw tijd vervuld. Dan zal ik jou en de jouwen tot een definitieve geestelijke beslissing dagen.'

XII. Een gedachtenwisseling met een vrouw.

'In hartegronden schemert zacht Jouw eeuwig jonge beeld.

Door treurnis, nacht en zonden heen herinnering gestreeld.

Nog eenmaal wordt de schaduw diep, het licht als dood zo zwaar.

O volheid van het eeuwig thuis!

Geen wonde brandt meer, daar.'

Zo ongeveer schreef ik zestien jaar geleden. Tegenwoordig weet ik: Zo spreekt de goddelijke geestesziel tegen haar goddelijke wil en daarmee ook tegen God zelf, met wiens wil hij één is. Zo spreekt het vrouwelijke principe van de geestelijke wereld tegen het mannelijke. Gedurende haar tijd van ontwikkeling tot uniek bestaan staat de geestesziel met haar goddelijke wil slechts in een 'losse' verbinding, ze staat enkel onder zijn leiding en zijn bescherming, zolang zij niet van hem afdwaalt. Vaak voelt ze zich dan alleen, in de schaduw, in het donker. In de diepste grond van de ziel heeft ze echter de herinnering aan haar geborgenheid in hem bewaard, aan zijn oneindige volheid van leven, aan zijn eeuwige morgenlicht, aan haar twee-eenheid met hem. De goddelijke wil van het individu blijft eeuwig jong, eeuwig dezelfde. Alleen de ziel ontwikkelt zich, rijpt tot een uniek bestaan (men spreekt van een oude, rijpe ziel, maar niet van een oude, rijpe wil).

De ziel gaat dromend haar weg, dikwijls verdwalend, 'door treurnis, nacht en zonden heen', tot aan haar laatste transformatie: ...totdat je, ver van 't dal des doods, tot licht wordt, goddelijk blauw: een vlam van kronend morgenlicht in louterende schouw. Het 'kronend morgenlicht' is het hartscentrum, het bewustzijnscentrum van de ontwaakte geest, de nu eeuwige twee-eenheid van wil en ziel. Het morgenlicht is deze ontwaakte twee-eenheid die zich met haar kroon, met het bewustzijnscentrum naar de lichaamsziel en daarmee naar de wereld neigt en als 'louterende vlam', als Heilige Geest in de oneindigheid van de worstelende ziel van de wereldgeest dringt. '

'De geestesziel is dus het vrouwelijke principe en de wil het mannelijke. Wat zijn dan de aardse geslachten?'

'Man en vrouw zijn allebei de aardse belichaming van het vrouwelijke principe van de geestelijke wereld, de geestesziel, die onder leiding van haar goddelijke wil uit de vrije zielenether aardse, geslachtelijk bepaalde zielegestalten opbouwt. Deze geven op hun beurt weer vorm aan de aan hen beantwoordende materie-ordenende etherlichamen en daardoor aan de materiële lichamen. De man is de hardere, helderder uitdrukkingvorm van de geestesziel en ontwikkelt derhalve ook een harder, helderder bewustzijn waarin de gevoelens zich voornamelijk tot gedachten verdichten. Hij dient vooral als aards instrument van de goddelijke wil voor het leiden en vormgeven van zijn eigen geestesziel, belichaamd als vrouw, en verder ook voor het leiden van andere geesteszielen en van de wereld.

De vrouw is de zachtere en derhalve gemakkelijker te vormen, tot diepere indrukken in staat zijnde uitdrukkingvorm van de geestesziel. Daarmee is ook het leven van haar aardse ziel zachter, rijker aan gevoel. Haar gevoelens verdichten zich minder dan bij de man tot de hardheid van gedachten. Haar aanvoelingen verdichten zich minder gemakkelijk tot vast gevormde inzichten. De vrouw dient vooral als aards opnameorgaan voor gebeurtenissen die haar geestesziel stempelen en ontwikkelen.

Desondanks kan ook zij haar goddelijke wil uitstralen en daarmee leiden en vormgeven. Dat valt haar op den duur echter zwaarder dan de man, omdat zij qua lichaam en aardse ziel zachter is, gevoeliger voor indrukken, onstandvastiger en daarom gemakkelijker van haar stuk te brengen en te kwetsen.'

'Nu zit ik erop te wachten dat ook jij 'twee soorten recht' voor beide geslachten verdedigt'

'Niet twee soorten recht, maar wel een verschillende gewichtsverdeling. Een overtreding blijft een overtreding, bij beide geslachten. Maar omdat gebeurtenissen op het vlak van de lichamelijke ziel op de vrouw dieper inwerken dan op de man, is zuiverheid van de lichamelijke ziel vooral voor de vrouw buitengewoon belangrijk. Onzuivere gebeurtenissen van deze aard, misstappen en losbandigheid wegen bij de vrouw vanwege hun diepere invloed op de geestesziel zwaarder dan bij de man, aan wie daar tegenover gebrek aan duidelijkheid, aan kracht en moed (aardse analogieën van de goddelijke wil) terecht zwaarder toegerekend worden dan de vrouw.'

'Sterk vereenvoudigd zou men het zó kunnen zeggen: de man is in zijn aard en uitwerking de aardse belichaming van de goddelijke wil, de vrouw is de aardse belichaming van de geestesziel. Zo stemt het in het algemeen ook overeen met haar positie en taak op aarde. Jouw eigen, nauwkeuriger beschrijving rechtvaardigt ook de uitzonderingen.'

'Dat is een goede vereenvoudiging. De man herkent en ervaart inderdaad de goddelijke ziel geestes door de vrouw en in de vrouw, en de vrouw voelt en beleeft de goddelijke wil in de man en door de man. Aangezien de eeuwige zaligheid van de voleindigde geest berust op de onscheidbare twee-eenheid van wil en geestesziel, is de aardse afspiegeling daarvan de liefde tussen man en vrouw. Twee liefhebbende mensen, die vermoeden of beseffen dat ze eeuwig verbonden zijn en die ook geen scheiding door de aardse dood meer vrezen, zijn belichamingen van de wil en de ziel van één geest. Niets of niemand kan hen op den duur scheiden.'

'Dan is dus alleen een huwelijk tussen zulke liefhebbende mensen een duurzaam huwelijk, dat in de goddelijke geestenwereld een eeuwige twee-eenheid van wil en ziel zal zijn.'

'Ja. Alleen zulke huwelijken 'worden in de hemel gesloten'. Ze werden door God zelf verbonden als oorspronkelijke twee-eenheid van wil en ziel. Alleen een dergelijk huwelijk is in het eeuwige gegrondvest en is niet te scheiden. Maar er bestaan ook talrijke huwelijken waarbij de partners niet de belichamingen van één geest zijn. Hun band berust op de algemene seksuele aantrekking tussen de geslachten of op puur materiële gronden. Het is zinloos en anti-goddelijk om het voortbestaan van dergelijke huwelijken, die dikwijls al snel onbevredigend en soms ook ongelukkig blijken te zijn, door wereldse of geestelijke wetten af te dwingen. Er zou enkel een beveiliging moeten bestaan tegen het lichtzinnig en ongegrond ontbinden van zulke verbintenissen. Kinderen ontwikkelen zich in een ongelukkig, door ruzie en vervreemding verscheurd huwelijk zeker niet beter dan in een nieuwgevormd huwelijk, mits dit harmonischer is.'

'Er bestaan dus in de goddelijke geestenwereld gefundeerde, onscheidbare huwelijken en tijdelijke verbintenissen, die scheidbaar moeten zijn.'

'Ja. Derhalve geven beide: de leer van de katholieke kerk over de onscheidbaarheid van ieder geldig gesloten huwelijk en de leer van Luther, namelijk dat het huwelijk een verdrag is als iedere andere wereldse regeling, slechts de helft van de waarheid.

De vereniging lichaam en ziel van twee geliefden, die als één geest bij elkaar horen, is dus de aardse afspiegeling van de vereniging van wil en ziel in de geestelijke wereld. Man en vrouw beleven in hun eenwording de afstraling van de eeuwige zaligheid van een voleindigde geest. Gedurende deze eenwording maakt de geestesziel zich voor een paar ogenblikken los van haar aardse deel ('extase')

en kan de goddelijke wil zich met haar verenigen, op soortgelijke wijze als bij de aardse dood of het geestelijk ontwaken, dat echter pas kan plaatsvinden wanneer de volle ontwikkelingsrijpheid bereikt is. Daarom is iedere diepe liefde vervuld van een verlangen naar de dood en transformatie, die haar verbintenis pas voor altijd zou vervullen en bezegelen.

Toch moet ze niet wegvlugten uit het leven, dat nog noodzakelijk is voor haar rijping.'

'Dat betekent dat jij dus ook positief staat tegenover de aardse liefde?'

'Ja. Iedere diepe liefde rukt de hemel open. Zij geeft de twee geliefden een scherpe blik voor de goddelijke geestenwereld, voor hun eigen diepste wezen. De man ziet met recht in de vrouw een 'engel' of een 'godin', door haar beleeft hij de zuiverheid en heerlijkheid van de liefde ademende goddelijke geestesziel. De vrouw ziet in de man met recht een 'engel' of een 'god', door hem beleeft zij de liefde uitstralende, bruisende kracht en heerlijkheid van de goddelijke wil. In een diepe liefde beleven de mensen reeds op aarde, terwijl ze nog dromen, een afstraling van de goddelijke waarheid en de oneindige, eeuwig onuitputtelijke overvloed aan licht, vreugde en zaligheid daarvan. Waarheid straalt door de reeds bijna doorzichtig geworden sluier van de dromende aardse liefdeszaligheid. De 'ontnuchtering', het grauwe alledaagse leven, die deze zaligheid weer overwoekert en met een korst bedekt zodra de overvloed, het bloeien, de vergeestelijking van het leven van lichaam en aardse ziel weer afneemt is daarentegen een verduistering van deze waarheid, een verblinding door de uiterlijke schijn, die voor beide geliefden de blik in hun eigen diepte en in die van de ander weer afsluit. Ze zien zichzelf en de ander niet meer zoals ze werkelijk zijn, maar ze zien alleen nog maar hun uiterlijke omhulsel en hun dikwijls onbelangrijke alledaagse gevoelens en gedachten. Hun scherpe blik voor de waarheid is niet buiten hun eigen schuld weer verloren gegaan.

Man en vrouw, wil en geestesziel zijn in de lichaamsloze, voleindigde geest twee en toch één, een unio mystica (jij bent ik en ik ben jij), die met het verstand niet meer te bevatten is. Ze zijn één gestalte, een 'het'. Het mannelijke en vrouwelijke principe doordringen elkaar. Dit 'het' vibreert en beweegt in zichzelf in oneindige zaligheid en bruist in oneindige vreugde door zijn vereniging met God. Ook God zelf zie ik als één enkel in zichzelf vibrerend en bewegend oneindig Stralen (niet als een begrensde gestalte zoals zijn kinderen); en toch is God wil en ziel, een persoonlijk, volledig bewust Jij, ondanks zijn onbegrenstheid.

Man en vrouw zijn in de eenheid van hun liefde de aardse afspiegeling van God en van alle goddelijke geesten:

Wij, tweeling-beeld der eenheid Gods: een storm, een bries van verre pracht; twee golvenstromen uit één schoot: onrustig bruisen, adem zacht.

De wil ben ik, straal-streng wordend, gloeiende bal in de ochtende dag, mijn sporen rijten de wereld aan.

Jij bent een vleug van 't eeuwige Zijn, de avondzee blauwend,

verwijzende pracht naar 't geheim onzer oorsprong, om 'thuis' te verstaan.

De schoonste uitdrukkingvorm van de man, van de goddelijke wil op aarde is het leiden van en vormgeven aan zijn vrouw en de wereld, als krachtige beschermer van alles wat in wording en weerloos is: scheppende kracht en ridderlijkheid.

De schoonste uitdrukkingvorm van de vrouw, de goddelijke geestesziel op aarde, is het openstaan voor de goddelijke wil - in de zin van haar bereidheid tot ontwikkeling; verder haar geloof en

vertrouwen, het vrij zijn van iedere vervorming en het in de moederschoot van haar ziel en lichaam veilig hoeden van wat in wording en hulpeloos is: liefdesvermogen, zuiverheid en moederlijkheid.

De vrouw is moeilijker te kennen en te doorzien dan de man, aangezien zij sterker de unieke eigen aard van de geestesziel in haar diepste innerlijk draagt dan de man, die als belichaming van de voor allen gemeenschappelijke goddelijke wil meer op het algemene gericht is en dus enkelvoudiger, zakelijker werkt. Vanwege haar zachtere, minder concrete geaardheid kan de vrouw die eigen aard echter minder duidelijk naar buiten uitdrukken dan de man, aangezien de eigen aard van de geestesziel in het mannelijke wezen slechts meevibreert. De vrouw moet gevoelig blijven voor indrukken en ontwikkeling, zij moet nooit hard grijpbaar, mannelijk worden; zij moet een mysterie zijn zoals God en als iedere voleindigde geest, die het mysterie van hun unieke eigen aard alleen openbaren als zij dat zelf willen en het zich door niemand afhandig laten maken. Een afspiegeling daarvan is de schaamte, de afkeer die de vrouwelijk aard voelt voor iedere ontbloting. Zij moet haar lichaam en ziel alleen vanuit het diepste vertrouwen openen. Daarom is ook iedere seksuele verkrachting een gebeuren van de duisterste demonie, onmiskenbaar duivels wanneer het willens en wetens gebeurt, en gelijk te achten aan een moord. De dader scheidt zichzelf daardoor af van de algemene levenssfeer. Zijn daad is één van de kwalijkste schendingen van de goddelijke orde van het leven, met zeer vérstrekkende gevolgen.'

'Wie jouw leer van vrijheid en goddelijke waardigheid van de mens begrepen heeft, zal ook deze harde woorden beamen. Ook veel goed gezinde mensen blijken tegenwoordig beschamend passief, ja onverschillig te staan ten opzichte van de ergste schendingen van de goddelijke levensorde.'

'Wie vrijheid en waardigheid van anderen minacht, wie zich aan onwetenden en weerlozen vergrijpt, wie datgene wat in wording is kwelt en onteert bestempelt zichzelf tot een verdorven lafaard en verdoemt zichzelf tot een leven achter gevangenis tralies. Hierin mogen de lichte beheerders van het aardse geen zwakheid dulden. Ook het wordende leven in de moederschoot is heilig. Alleen wanneer naar menselijke maatstaven het kind niet levensvatbaar ter wereld kan komen is een ingreep gerechtvaardigd. Ook mag niemand zich om zelfzuchtige redenen, terwille van aangenaamheid en levensgenot, op den duur verzetten tegen het ontstaan van nieuw leven. Alleen ongunstige lichamelijke omstandigheden of een bijzondere levenstaak kunnen een dergelijke weigering tegenover het geweten rechtvaardigen, want ontelbare geesten wachten erop om hun ontwikkelingsweg verder en ten einde toe te mogen gaan. Wie het belang van nieuw leven voor de goddelijke geestenwereld beseft, zal ook ongehuwde moeders en buitenechtelijke kinderen tegen iedere kwetsing en benadeling beschermen. Ook voor hen wil ik de gewetens wakker schudden.'

'Je hebt gelijk. Maar nu heb ik een vraag, die misschien lastig is: wie heeft er meer rechten op de wereld, man of vrouw? Ik weet niet of ook maar iemand daar onpartijdig over kan oordelen.'

'Voor mij is deze vraag niet lastig. Als wetende, lichaamsloze geest, als 'het' sta ik aan gene zijde van de aardse geslachten. In de geestenwereld zijn het mannelijke en vrouwelijke principe gelijkwaardig, gelijkgesteld. Het ene kan zonder het andere niet leven. Ze zijn even goddelijk. Maar wanneer ik over het mannelijke en vrouwelijke principe van de geestenwereld spreek, heeft dat niets met 'geslacht' te maken. De geest is geslachtsloos, niet tweeslachtig met twee geslachten. Het mannelijke en vrouwelijke principe, de wil en de geestesziel zijn gelijkwaardige oerkrachten die zich tot een tweeenheid aaneensluiten. Deze oertegenstellingen of principes weerspiegelen zich in de aardse geslachten. Dit zijn levensvormen die alleen tot de aardse ontwikkeling behoren. Aangezien het daarbij enkel om de ontwikkeling van de geestesziel en niet om die van de goddelijke wil gaat heeft het vrouwelijke geslacht, dat de directe analogie is van de geestesziel, verreweg de grootste betekenis.

De vormgevende geesten incarneren alleen maar in een mannelijke gedaante omdat de geringe levensbelasting van het mannelijke geslacht het mogelijk maakt dat de geestelijke krachten, die op zichzelf echter niet mannelijk maar geslachtsloos zijn, vrijer naar buiten kunnen dringen en werkzaam kunnen zijn (de wil straalt ze uit en de geestesziel verandert ze in een persoonlijke unieke kracht).’

‘Jij zegt dus ongeveer het volgende: De man is als gevolg van zijn helderder en hardere uitdrukkingsvorm als directe analogie van de goddelijke wil op aarde degene die de op zichzelf vrouwelijke wereld moet vormgeven en leiden. Maar ik herinner je eraan dat er tijden geweest zijn dat de vrouwen op aarde een leidende rol hadden (moederrecht, matriarchaat), waarin zij de loop van de gebeurtenissen bepaalden. Daar passen ook de sagen van amazone-rijken bij. Wanneer men de gebeurtenissen van de laatste tientallen jaren bekijkt, zou men in de verleiding kunnen komen om te zeggen dat de leidende rol van het mannelijke geslacht op aarde uitgespeeld is. Dat komt dicht bij een wisseling in de leidende functie. ’

‘Deze opmerkingen, waarin een licht heimwee naar de ‘goede oude tijd’ meeklinkt, toen het vrouwelijke geslacht nog een leidende, beter gezegd een heersende rol speelde, beantwoord ik met een even lichte glimlach. De goddelijke levensorde werd pas in de loop van een lange ontwikkeling onmiskenbaar duidelijk, en geen enkel misbruik ervan, hoe ernstig ook, kan die omverwerpen. Niet de rol van het mannelijke geslacht is op aarde uitgespeeld, maar de maat van de demonische vervorming van zijn functie als leider is vol.

Ik zal het heel duidelijk zeggen. Het mannelijke geslacht is er voor de vrouw, voor de wereld - en niet omgekeerd. Het dient de vrouwelijke wereld. Als aards geslachtelijk wezen is de vrouw boven de man geplaatst, op het geestelijke vlak is ze aan hem gelijkgesteld, wat de geestelijke leiding betreft is ze ondergeschikt aan hem. Het duidelijkst weerspiegelt deze goddelijke levensorde zich in de verhouding tussen volk (vrouw, wereld) en regering (mannelijk principe). Het vrouwelijke principe op aarde is uiterlijk ondergeschikt, dienend, maar innerlijk erboven geplaatst. Het volk stelt de regering aan, waardoor het zich wil laten leiden. Zij mag zichzelf niet met bedrog of geweld aan het volk opdringen. De regering is het volk rekenschap verschuldigd over haar doen en laten, ze is het volk verantwoording schuldig. De regering, het mannelijke principe, heeft uiterlijk een leidende en boven het volk staande positie, maar innerlijk heeft ze een dienende rol (precies zo vat iedere vormgevende geest zijn taak ten opzichte van de wereld op). Het volk, het vrouwelijke principe, heeft uiterlijk een dienende en ondergeschikte positie, maar is er innerlijk boven geplaatst. Het oordeelt zijn regering.

Iedere tirannie die niet aan de vrije wil van het volk beantwoordt of de vrijheid van andere volken aantast, die tegenover haar volk geen of slechts schijnbaar rekenschap aflegt van haar daden, iedere dictatuur die niet door een eenvoudige, vrije volksstemming maar alleen met geweld tot aftreden gedwongen zou kunnen worden is een demonische of zonder meer duivelse vervorming van de mannelijke leidende functie. Evenzo is ieder gebrek aan vormgevende kracht tegenover de vrouw en de wereld, ieder onwaardig of leugenachtig dingen naar haar gunst, iedere afhankelijkheid van voorbijgaande stemmingswisselingen, ‘luimen’ die iedere serieuze motivering missen, een degeneratie van het mannelijke wezen, de man en de regering.’

‘In je eerste brief zei je immers al: ‘Niemand (geen enkel individu of volk) mag gedwongen worden tot zijn ‘geluk’, ook al denkt de ander dat hij verder en juist ziet.’ De hoogste richtlijn is alleen de vrije wil.’

'Ja. In vrijheid opvoeden, vormen, leiden: dat geldt voor kinderen en onmondige volken. In vrijheid ontwikkelen en leiden: dat geldt voor de vrouw en voor mondige volken zonder uitzondering over de hele wereld.'

XIII. Reïncarnatie.

Een gedachtenwisseling met P.B. te G.

‘Jij spreekt herhaaldelijk over reïncarnatie. Volgens sommige esoterische leringen wisselen daarbij de geslachten (een man incarneert in zijn volgende leven weer als vrouw, enzovoort).’

‘De aardse geslachtelijke wezens als zodanig incarneren helemaal niet opnieuw. De man en de vrouw, zoals iedereen die ook met een onverschillige alledaagse blik kan herkennen, de ‘burgerlijke’, door het geslacht bepaalde persoonlijkheden meneer X en mevrouw Y sterven en komen niet weer terug. Maar het wezen, dat door een liefhebbend mens en alleen door een liefhebbend mens in de ander herkend en bemind wordt, sterft niet. De wil en de geestesziel verschaffen zich nieuwe dragers die uiterlijk anders maar innerlijk qua wezen gelijk zijn aan hun eerdere incarnaties; ‘man’ en ‘vrouw’ zijn na hun aardse dood niet meer en kunnen dus ook niet weer als zodanig incarneren. Maar als de ene liefhebbende mens de ander overleeft kan hij die tot aan zijn eigen aardse dood als geslachtelijk bepaalde zielegestalte vasthouden en daar onbewust of bewust een zeer innige zielerelatie mee blijven onderhouden, totdat na zijn dood beide zich tot één geest aaneensluiten (waarna de aardse man en de aardse vrouw niet meer zijn). Vanuit deze eenheid kunnen ze opnieuw als man en vrouw incarneren, die elkaar dan als bij elkaar behorend herkennen (‘tweelingzielen’).

Nog duidelijker: met de dood verga ‘ik’ als aards, geslachtsgebonden wezen, maar ‘ik’ als geest komt terug, gewoonlijk als man en vrouw. Deze voelen zich weer een onscheidbare eenheid, tenzij ze elkaar door verblinding niet kunnen vinden of voor dat leven weer van elkaar vervreemden. De verstandelijke kennis van alletwee verdwijnt met de aardse dood, met het vergaan van de hersenen (daarom zegt een verstandsmens schijnbaar terecht dat na de dood ‘alles voorbij’ is). Ervaringen met een geestelijk-ethische betekenis, de ‘diepe’ ervaringen, zijn echter in de geestesziel geprent en blijven als een ‘weten’ behouden. Voor een dromend mens is dat een ‘vaag vermoeden’, voor een ontwaakt mens is het een helder weten; het maakt het mogelijk om op betekenisvolle gebeurtenissen, keuzen en toestanden in vroegere aardse levens terug te zien tot aan het begin van zijn zelfstandige bestaan in de goddelijke geestenwereld, tot aan zijn als engel uittreden uit de schoot van de Oneindige Liefde.

Een man en een vrouw die door een onscheidbare, eeuwige liefde verbonden zijn kan ik vergelijkenderwijs de ‘zoon’ en ‘dochter’ van één ‘ouderpaar’ van gene zijde noemen, van de twee-eenheid van wil en geestesziel. De liefhebbende vrouw, die de directe analogie van de geestesziel is, is in geestelijke zin dus ook altijd de moeder, de dragende schoot en het thuis van de beminde man. Tegelijkertijd is zij zijn kind, omdat hij als directe analogie van de goddelijke wil haar geestelijke vader en leider vertegenwoordigt, belichaamt. Voor het aardse verstand is dit een paradox. Maar laat degene die in staat is het vatten daaraan de oneindige diepte en betekenis afmeten van iedere echte liefde en ieder echt huwelijk, die in de goddelijke geestenwereld geworteld zijn.

De geestesziel schiep haar eigen analogie, de vrouw, zacht en gevoelig voor indrukken. De analogie van haar goddelijke wil, de man, schiep ze hard en duidelijk, niet belast met de zwaarte van het vrouwelijke, aan de aarde gebonden lichamelijke leven, zodat hij als geestelijk strijder haar verdere ontwikkeling mogelijk zou maken. Als aardse vrouw spreekt zij als volgt tot de man, tot haar geliefde, haar vader en haar kind:

Ik ben jouw kracht tot wereldbinding puur.

Mijn arend, stijg boven berg en zee - ontruk de hemelen hun vuur en breng het mij op aarde mee.

De vrouw is voor de man de poort naar de wereld en plaatsvervangend voor de wereldziel is zij de wereld. De man is de leider en vormgever van de vrouw en de wereld, plaatsvervangend voor de goddelijke wil van de wereldgeest.'

'Dat kan ik allemaal meevoelen. Maar toch heb ik nog een andere vraag. Je zei: 'Twee geliefden zijn een gelijkenis van God op aarde'. En: 'De vrouw moet een mysterie zijn zoals God en alle goddelijke geesten'. Dan is God dus ook onlogisch en derhalve onrechtvaardig, zoals men dat de liefde verwijt.'

'Naar aardse begrippen: ja. God is alleen liefde en evenals alles aan gene zijde kan de liefde door geen enkele logica meer bereikt worden. De liefde is vreemd aan de logica en kan niet door de logica bereikt of getoetst worden. Daarom is het ook zo zinloos om over Gods 'rechtvaardigheid' te spreken als men daar een berekenend, afmetend toebedelen, beloning en straf mee bedoelt. Denk aan de gelijkenis van Christus over de arbeiders in de wijngaard, die naar aardse maatstaven zo onrechtvaardig lijkt. In het goddelijke licht aan gene zijde van de drempel is er geen 'toebedelen', geen 'rechtvaardige indeling' op de aardse, verstandelijke manier. Aan de eis 'ieder het zijne' wordt vanzelf voldaan. Wie zich door verblinding, door allerlei soort angst en de daaruit noodzakelijkerwijs voortvloeiende vergrijpen en misdaden voor kortere of langere tijd of zelfs voor altijd van de liefde van God uitsluit, merkt niets van haar kracht en heerlijkheid; voor hem is de liefde een onbewijsbaar sprookje, voor hem bestaat God helemaal niet. God onthoudt niemand zijn liefde bij wijze van 'straf'. God schenkt zichzelf in even oneindige overvloed aan iedereen die zijn hart vrij van angst en verblinding voor hem wil openen.

Lichte machten willen niet straffen en hoeven niet te straffen. Want er bestaat geen onrecht van welke aard ook dat niet vanzelf in zijn volle zwaarte en door zijn eigen 'gewicht' op de aanstichter terugvalt. Symbolisch gezegd: het verzamelt zich als een donkere wolk boven zijn hoofd en valt op hem neer, wanneer hij niet sterk genoeg meer is om het van zich weg te houden.

Daarom is het verwijt zo zinloos dat er geen rechtvaardige God of helemaal geen God zou zijn, omdat er anders niet zoveel ten hemel schreiende onrechtvaardigheid op aarde onvergouden kon blijven (dat die onrechtvaardigheid trouwens plaats vindt is een gevolg van de wilsvrijheid die ook anti-goddelijke verblinding toelaat). De door die aanklagers geëiste 'rechtvaardige vergelding' (oog om oog, tand om tand) is anti-goddelijk; ze is duivelswerk en wordt dienovereenkomstig met uiterste consequentheid vervuld.

Iedereen die onrecht pleegt doet dat vanuit een of andere verblinding, vanuit een of andere zwakheid, d.w.z. vanuit een of andere angst. Ieder soort angst is het wegduwen van de goddelijke liefde, een gebrek aan vertrouwen. Geen enkele lichte macht, en God zelf wel het minst, bestraft die angst, dat gebrek aan vertrouwen. Maar iedere angst brengt onvermijdelijk een vervreemding van God en al het goddelijke teweeg; het is de poort waardoor de duivelse machten in de ziel binnen kunnen inbreken om haar te onteren, te kwellen en te pijnigen, tot de ziel haar verblinding beseft en zich daarvan en van alle kwalen bevrijdt. Zichzelf van verblinding en angst bevrijden wil zeggen: zichzelf openen voor God en al het goddelijke. Dan zijn ook pijn en leed niet meer nodig, die op zichzelf van duivelse oorsprong zijn maar juist daarom de dwaasheid van iedere verblinding en iedere angst kunnen onthullen voor de mensen die het willen inzien. De anti-goddelijke kinderen 'kwellen', 'verdriet', 'leed' en 'vertwijfeling' tonen aan dat ook hun ouders 'verblinding' en 'angst' anti-goddelijk zijn.

De ware betekenis van de 'positieve instelling ten opzichte van het lijden' is: wijs pijn en leed niet af. Ze zijn weliswaar anti-goddelijk (goddelijk zijn alleen vreugde en zaligheid), maar ze kunnen je als aanwijzing dienen, als een door de duivelse veroorzakers beslist niet bedoelde waarschuwing dat je

in een verblinding, in een verkramping, op een dwaalweg, in een doodlopende steeg terechtgekomen bent. Maak jezelf vrij van iedere angst en daarmee ook van iedere verblinding, dan heb je het bittere, op zichzelf anti-goddelijke medicijn van pijn en lijden niet meer nodig.

Dezelfde machten die angst en verblinding in de wereld hebben gebracht worden er door hun eigen grenzeloze zucht om anderen te kwellen toe gedwongen te laten zien dat angst en verblinding de bron, de 'conditio sine qua non' van alle pijn en lijden zijn, dat ze een anti-goddelijke dwaasheid zijn. Dezelfde machten die de misdaad in de wereld hebben gebracht zijn gedwongen om door hun op zichzelf duivelse 'wraak' en 'straf, door pijn en lijden iedere vervorming van het goddelijke en ieder afkeren daarvan te onthullen als een verschrikkelijk misverstand. Ze bestraffen immers ook hun eigen schuld - namelijk het zich volledig bewust en definitief afkeren van God - op een onbegrijpelijk wrede wijze door hun zelf gewilde, door niemand anders beïnvloede of zelfs opgelegde uitsluiting van de goddelijke lichtwereld, van de eeuwige zaligheid. Ze kunnen eeuwig niet meer terug, want ze wensen het niet en zullen het nooit wensen. Ze hebben zelf doelbewust en volledig bewust al het goddelijke in zichzelf uitgeroeid (te beginnen met hun hartscentrum, hun geweten), omdat dat hun ongeremde anti-goddelijke genotzucht belemmerde. Ze hebben geen 'orgaan' meer om het goddelijke te kennen; liefde, waarheid, vrijheid en zaligheid kunnen ze niet meer herkennen. In alle eeuwigheid zullen ze niet weten wat voor grenzeloze dwaasheid ze met hun besluit hebben begaan (dit is het 'mysterium iniquitatis', het geheim van de duivelse slechtheid). Ze zijn ook niet meer in staat om 'berouw' te voelen of zelfs maar lijden te voelen. Hun enige 'pijn' is hun grenzeloze verveling, wanneer ze alleen zijn zonder 'slachtoffers' - een onnoembare innerlijke verlatenheid (de 'hel').'

'Dan wreken en bestraffende duivelse machten dus iedere schuld en oefenen ze gedwongen een 'vereffenende gerechtigheid' uit?'

'Ja. Op het vlak van ziel en geest gebeurt dit zonder mankeren, zoals blijkt uit het lot van de duivels zelf. Ieder 'sterk' mens die tegen God, tegen Het Leven leeft en zondigt wordt eenmaal zwak en wordt dan onvermijdelijk een prooi van de duivelse machten die zich begerig en zonder aanzien des persoons storten op alles wat zwak is, ofwel hij zakt weg in zijn eigen duivelse verdorvenheid, in de door hemzelf gewilde eeuwige verdoemenis. Die vereffening, die vereffende gerechtigheid komt weliswaar onvermijdelijk en vanzelf tot stand, echter pas op lange termijn en vaak pas in de geestenwereld. Binnen het in tijd begrensde aardse leven is het anders. Zolang de schuldige sterk is, ontzien en helpen ze hem (met zijn misdaden tegen anderen en zijn eigen goddelijke wil dient hij immers hun duivelse 'lust', hun wrede 'leedvermaak'). In plaats daarvan storten ze zich begerig op alles wat zwak is en met een bijzonder satanische bevrediging op alles wat op zichzelf vanuit goede wil zwak is, op degenen die van angst vervuld en verblind zijn, op het onrijpe, onwetende en derhalve weerloze leven dat vanuit een moreel niet verwijtbare verblinding de goddelijke hulp van zich afhoudt. Zij die moreel gezien buiten hun schuld zwak en verblind zijn kunnen door de pijn en wanhoop die uit hun verblinding voortvloeien weliswaar in 'tijdelijk' opzicht een enorme schade, belemmering en tijdelijke verlamming van hun ontwikkeling ondergaan, maar nooit kan hun innerlijke instelling tegenover het goddelijke kan daardoor hoe dan ook beïnvloed worden. Dat is alleen een zaak van de vrije wil. Geen liefdeloosheid, geen wreedheid, geen bedrog, geen enkel onrecht, hoe groot ook, dat een mens door anderen overkomt kan zijn eventuele keuze tegen God ook maar in het minst bevorderen. Hoe groter het onrecht is dat hem overkomt, des te duidelijker zou hij, als hij dat zelf wil, de afschuwelijkheid van iedere duivelse ontaarding kunnen herkennen en des te vastbeslotener het licht zoeken. Niemand gaat tegen zijn eigen vrije wil in eeuwig verloren. Niemand wordt een duivel door het toedoen van anderen of door gebrek aan hulp van anderen. Die verblinding is in vrijheid zelf gewild en is door niemand te genezen of te beïnvloeden.'

‘Wat heeft het dan voor zin om iemand te helpen?’

‘Om de weliswaar voor de eeuwige beslissingen volkomen onbelangrijke maar in het aardse leven zo kwellende, zinloos kwellende belemmering en verlamming van de geestelijke ontwikkeling op te heffen, om de in de tijd begrensde verblinding op te lossen en daarna ook de gevolgen ervan - het nu zinloos geworden verdriet, nood en lijden - te genezen. Hulp kan alleen wonden voorkomen of genezen en tijdelijke dwaalwegen doen vermijden of verkorten. Ze kan de zin van een heel aardse leven voor de verdere geestelijke ontwikkeling en het hele aardse geluk van een leven redden. Dat is belangrijk genoeg om onze bereidheid om daadkrachtig te helpen wakker te roepen. Maar op de eeuwige keuzes heeft ze niet de minste invloed. Die keuzes worden niet door de aardse mens in zijn aardse nood, verblinding en schijnbare onvrijheid gemaakt, maar door de in hem wonende vrije geest. Wie zou hier beter en krachtiger kunnen en willen helpen dan God zelf? Maar ook God zelf kan die keuzes niet in het minst beïnvloeden, als tenminste de wilsvrijheid, die van alle goddelijke wezens niet te scheiden is, niet beperkt of opgeheven moet worden. Daarmee zou God zijn eigen wil tegenspreken.

Alle hulp heeft haar betekenis alleen op het tijdelijke, aardse-menselijke terrein dat tot de ontwikkeling en het aardse levensgeluk behoort. De mensen en de direct met het aardse verbonden vormgevende geesten hebben er dan ook recht op. Hier wordt ook het heersen van aardse rechtvaardigheid zinvol en in aardse opzicht noodzakelijk. De mensen hoeven niemand anders dan zichzelf aan te klagen, als ze in deze taak van menselijke hulp en aardse rechtvaardigheid tekortschieten en de aarde tot een liefdeloze chaos vol ten hemel schreiende onrechtvaardigheid laten maken. God kan niet ingrijpen in onze eigen taak, als Het onze wilsvrijheid wil respecteren.’

‘Mag aardse rechtvaardigheid eigenlijk wel als een recht op genoegdoening, straf en rechtvaardige vergelding opgevat worden?’

‘Niemand heeft het recht om te straffen. Niemand heeft het recht om genoegdoening of rechtvaardige vergelding te eisen. Die eis is in het beste geval een dwaling. Haat en wraakgevoelens liggen eraan ten grondslag.’

‘Dan zou iedereen dus naar believen misdaden mogen begaan?’

‘Iedereen mag dat naar believen doen. Moreel gezien hoeft hij het alleen tegenover zichzelf te verantwoorden. Niemand heeft het recht hem daarvoor te straffen. Maar ook zal niemand het hem aanraden. Want daarmee daagt hij het recht en de plicht van het individu en de gemeenschap uit om zichzelf tegen overtredingen en bedreigingen te verdedigen. Iedereen heeft het recht en de plicht om onrechtmatige aanvallen op eigendom, eer of leven van zichzelf, van anderen en van de gemeenschap met volle kracht af te wijzen, in geval van nood ook met dodelijke wapens, en om te zorgen dat de schade weer goedgeemaakt wordt voorzover die objectief weer goedgeemaakt kan worden. Verraad of moord kunnen door het terechtstellen van de schuldige niet weer goedgeemaakt worden.’

‘Dan ben jij dus tegen de doodstraf?’

‘Of het gerechtelijk ontzeggen van het leven (de doodstraf) gerechtvaardigd is en of het de meest effectieve zelfverdediging van de menselijke samenleving tegen zware overtredingen is moeten elke keer de ervaring en de redelijke verwachting uitmaken. In onrustige tijden kan het enkel ontnemen van vrijheid wellicht een onvoldoende beveiliging tegen gevaarlijke overtredingen en nalatigheden betekenen. Als echter het ontnemen van vrijheid als beveiliging voldoende is, dan is alleen dat gerechtvaardigd. Of dat levenslang moet zijn of niet is enkel en alleen afhankelijk van de

gevaarlijkheid (de kwaadwilligheid) van de misdadiger en of verwacht mag worden dat hij zijn leven betert, niet van de wellicht toevallige ernst of futiliteit van zijn daad. De aardse gerechtigheid dient immers evenals alle lichte machten niet te straffen of te vergelden, maar uitsluitend te beveiligen - maar op een vastbesloten en oplettende manier, zonder vals medelijden.'

'Hiervoor heb je gezegd: Aan het verlangen naar straf en vergelding liggen haat en wraakgevoelens ten grondslag. Dat wil ik niet bestrijden. Maar bestaan er geen gerechtvaardigde haat en gerechtvaardigde wraakgevoelens die ook het verlangen naar straf en vergelding zouden rechtvaardigen? Men spreekt zelfs van 'Heilige Haat'.'

'Niemand heeft het recht om te haten. Niemand heeft het recht tot wraakgevoelens. Er bestaat alleen een recht om zichzelf te verdedigen tegen duidelijk geplande of actuele overtredingen, er bestaat een recht om schadeloosstelling van objectieve aard te eisen, en er bestaat een recht om afwachtend en terughoudend te zijn, te waarschuwen en zich voor te bereiden op zelfverdediging tegen mensen of groepen, waarvan blijkt of gebleken is dat ze gevaarlijk zijn.

Er bestaat geen 'Heilige Haat'. Er bestaat alleen de onwrikbare wil om alles wat weerloos, onwetend en hulpbehoevend is te beschermen en te helpen uit liefde voor degenen die in gevaar zijn, niet uit haat tegen degenen die hen bedreigen en onderdrukken. Niemand moet geloven dat de verkramping en vervorming van de haat op den duur de verdedigingskrachten en de strijdlust zouden versterken. De ingeroeste spanning, de dwaalwegen en misslagen die hij aan de inwerking van de haat te danken heeft kosten op den duur veel meer kracht en middelen dan wanneer hij zijn plicht om zichzelf en anderen te verdedigen met een blij lach uitoefent. Verzet je dapper en met leeuwenmoed terwille van alles wat je toevertrouwd is, maar alleen zolang het gevaar werkelijk bestaat. Vergeef iedereen, maar schenk je vertrouwen alleen aan wie je vertrouwen waard is. Help iedereen, ook je vijand, maar alleen wanneer hij die hulp in de zin van het licht gebruikt. Voed geen parasieten en bloedzuigers, moedig geen beesten aan en sterk ze niet, begunstig geen vijanden van het grote geheel.'

'Na dit alles zul je ook de wet van schuld en vergelding, de wet van karma, niet laten bestaan in de betekenis die hij tot nu toe had?'

'Er staat geschreven: 'Ik zal de zonden der vaders wreken aan de kinderen tot in het vierde geslacht'. Daarmee hebben verblinde mensen hun hart voor de duivelse machten geopend. Geen enkel lichte macht, en God wel het minst, legt een of ander onheil op. Maar het volgende is waar: iedere morele schuld vervormt de geestesziel en kan een ongunstige reïncarnatie teweegbrengen, omdat een vervormde geestesziel onvermijdelijk allerlei aardse dwaalwegen doet inslaan. Deze leiden noodgedwongen tot ongeluk en lijden zolang de vervorming, het gevolg van de morele schuld niet is opgelost. Aan die noodzakelijkheid zijn echter alleen de diep verblinde mensen onderworpen die zich niet willen laten helpen en tegenover de aanstormende duivelse duisternis de handen werkeloos laten zakken.

De mens staat voor de vrije keus: wil ik in nacht en leed voortstruikelen totdat deze mij dwingen het licht te zoeken en hulp te accepteren als ik in aards opzicht niet ten onder wil gaan, of wil ik mij door wetenden en zienden het licht laten wijzen, zodat ik mij onverdroten daar naartoe kan vechten.

Vecht voor het vrije, stralende en van liefde vervulde hartcentrum, leef jouw goddelijke liefde die jou evenals alle anderen eigen is uit in je levenstaak en in je omgeving, vrij van angst en verkramping - dan los je iedere schuld, iedere vervorming en ieder karma op als in een goddelijk licht en blij spel. Zo wil God, de Oneindige Liefde jou. Als je iemand helpt, help je allen die op zieleniveau met jou verbonden zijn, ook al zijn ze nog door haat of verblinde wraakgevoelens met je verbonden omdat je

hen ooit beledigd of geschaad hebt. Wanneer je vrij, stralend en van liefde vervuld leeft straal je allen, die hoe dan ook op zieleniveau met jou verbonden zijn je liefde en daarmee ook je hulp en schadeloosstelling toe. Bewust slechte wezens, die jij op een of ander moment ooit op het vlak van hun aardse ziel hebt geschaad zijn er echter zelf schuldig aan als ze op deze of een andere manier niet meer te helpen zijn.

Pieker niet over voorbij onrecht, dat jij aan anderen of anderen aan jou hebben gedaan. Leef vrij, stralend en vervuld van liefde, maar ook sterk en oplettend. Dat is alles wat het goddelijke licht overlaat van de duistere, demonisch vervormde wet van karma, van de wet van schuld en vergelding.

Er bestaat geen schuld tegenover anderen, hoe enorm groot ook, die niet op deze wijze met een vrij en blij hart gedelgd zou kunnen worden. Er bestaat maar één schuld, die in eeuwigheid niet meer goedgeemaakt kan worden, een schuld die door het christendom de zonde tegen de Heilige Geest genoemd wordt, de enige die onvergeeflijk en onherroepelijk is: de schuld tegenover zichzelf, tegenover de eigen goddelijke wil - het volledig bewust, cynisch uitroeien van het geweten, van het goddelijke in de eigen ziel, het definitieve besluit om slecht te worden, het aanbidden van wreedheid, leedvermaak en zelfvernietiging. Wie dat wil en doet kent geen berouw of angst meer dat hij wellicht voor het valse gekozen heeft en hij heeft niet meer de wil en de wens om nog eenmaal om te mogen keren, nog eenmaal een andere keuze te mogen maken. Wie dit berouw, deze angst, deze twijfel nog kent, heeft nog niet onherroepelijk gekozen en kan op ieder moment omkeren. Alleen een onherroepelijk slecht mens en een volmaakte duivel voelen zich volkomen zeker van de juistheid van hun beslissing.'

'Daar zou men het allemaal mee eens kunnen zijn en het zou licht, vrij en stralend, een goddelijk lichte en vrije manier van leven zijn, als men maar bij zijn innerlijke gevoel voor de waarheid te rade wilde gaan. Maar steeds weer raakt men aan het piekeren en prakkezeren en ontdekt dan honderd andere, afwijkende mogelijkheden, zoals het ook zou kunnen zijn.'

'En die honderd andere, afwijkende mogelijkheden zouden verstandelijk, 'logisch' bekeken vaak net zo waarschijnlijk, dikwijls zelfs schijnbaar nog juister en overtuigender zijn dan de nog juist begrijpelijke interpretaties die ik hier aan de onuitsprekelijke eeuwige waarheden geef. Ik heb wat mij betreft al het mogelijke gedaan om met aardse woorden, die voor het verstand nog toegankelijk zijn, de eeuwige waarheden dichterbij te brengen. Maar het verstand kan geen oordeel vellen over de waarheid van deze verstandelijk nog juist begrijpelijke inkleding en gelijkenissen van het onzegbare. Het is een belangrijke deelkracht, maar ten opzichte van je hele geestelijke wezen is het slechts als de pink aan je hand. Gebruik je je pink als je een grote, zware bal wilt pakken? Het kan daar alleen maar bij helpen en het moet meehelpen bij het grijpen van het geheel, van de volle waarheid. Aan zichzelf overgelaten is het verstand machteloos. Het kan en mag niet aan de hele arm, aan het hele geestelijke wezen voorschrijven hoe het moet bewegen. Het kan en mag daar niet boven geplaatst zijn, maar kan enkel ondergeschikt zijn aan het geheel en daar een hulpmiddel voor zijn.

Ik zal die waarheid, die voor het verstand niet bewijsbaar is maar alleen door het hogere inzicht, de rede herkend kan worden, onderbouwen door uit te leggen wat ik rechtstreeks aan het bewustzijnsbeeld waarneem.

Bij het ontwaken uit de slaap en bij iedere stimulering van de bewustzijnsactiviteit door prikkeling van de inwendige of uitwendige zintuigen dringt er vanuit het veld van de geest een stroom geestether het bewustzijnscentrum binnen en gaat via de brug naar de ruimte van het wakend

bewustzijn, waar hij opstijgt en de bovenste helft, het veld van de rede vult. Tevens dringt er vanuit het veld van het onderbewustzijn een stroom ziele-ether het centrum binnen en via de brug naar buiten, waar hij afdaalt en de onderste helft van de ruimte van het wakend bewustzijn, het veld van het verstand vult. Zolang beide soorten ether het bewustzijnscentrum vullen is het ik-bewustzijn verward, niet helder, 'slaapdronken'. De permanente toestand van het centrum is echter als volgt.

Ofwel het centrum is gevuld met geestether, en dan ben je je bewust dat je een geestelijk mens, een goddelijk geestwezen bent. De aardse zielenether die van beneden komt, als aardse gevoelens en gedachten voor enkele ogenblikken de onderste helft van het bewustzijnscentrum vult en vandaar naar buiten, naar het onderste veld van het verstand stroomt, dient je dan slechts als hulpmiddel om verbinding te maken met het aardse leven.

Ofwel het centrum is gevuld met aardse zielenether (verstand en aardse gevoelens). Dan ben je je bewust dat je een aards, vergankelijk wezen en verder niets bent. Je ik-bewustzijn is dus van goddelijk-geestelijke of van aardse aard. Een permanente vermenging van de twee soorten ether in het bewustzijnscentrum kenmerkt de niet heldere overgangsmens en zijn transformerende crises.

Voor het hogere inzicht, de rede en haar uit geestether bestaande structuren, de inzichten, kan het verstand met zijn ondergeschikte uit zielenether bestaande structuren, de logische gedachtenreeksen in onderste ruimte van het wakend bewustzijn, slechts voorwerk verrichten. Het neemt het aardse waar en rangschikt het. Zijn gerangschikte gedachtenstructuren worden weerspiegeld in de bovenste ruimte en kunnen hier door de rede - vanuit het gezichtspunt van de eeuwige waarheid ('sub specie aeternitatis'), namelijk het met geestether gevulde bewustzijnscentrum, de 'zetel' van het bewuste, ordenende 'ik' - gebruikt worden voor een alomvattend overzicht en het inpassen van het aardse in het eeuwige.

De uit geestether bestaande structuren van de rede worden op hun beurt weerspiegeld in de onderste ruimte en kunnen door het verstand in aardse woorden omgevormd en als 'begrippen' (God, liefde, vrijheid e.d.) mededeelbaar gemaakt worden en door middel van aards aanschouwelijke beelden, 'gelijkenissen', dichter bij het begrip, d.w.z. het opnemende, lezende of luisterende verstand van de lezer of toehoorder gebracht worden. Zijn verstand hoeft ze alleen maar helder op te nemen. Tot dat moment zijn het schijn-dode, aardse verstandelijke structuren, omdat ze niet op een andere manier overgedragen kunnen worden aan de aardse zintuigen, de ogen en de oren van degene die opneemt. De lezer of luisteraar moet deze versterkte, tot woord geworden, schijn-dode inzichten vanuit zijn onderste, enkel opnemende verstandelijke bereik zo duidelijk mogelijk in zijn bovenste veld van de rede laten oplichten, ze daarin 'projecteren' (door ze eenvoudig met levendige aandacht op te nemen, waardoor ze aards-levend gaan oplichten). In zijn bovenste veld kunnen ze dan weer goddelijk-geestelijk levend worden en als eeuwige waarheid oplichten, tot eigen inzicht worden. Overal waar het om eeuwige waarheden gaat moet het opnemende verstand dus de levend makende rede volgen. Anders is ieder woord tevergeefs. Als het verstand de via de zintuigen aan hem overgedragen inzichten opneemt en ze niet enkel als lege woorden onbegrepen aan zich voorbij laat ruisen, maar ze op een ongerijmde manier zelfstandig verwerkt in plaats van ze enkel helder op te nemen en ze naar boven toe te spiegelen (goddelijk-geestelijke inzichten zijn immers niet afkomstig uit de sfeer van het verstand en kunnen er nooit 'eigendom' van worden), als het ze steelt en voor zichzelf houdt in plaats van ze door te geven, dan gebeurt er het volgende:

Het verstand grijpt de oorspronkelijk levende, geschouwde waarheden van de bovenste sfeer - God, liefde, wil, eeuwigheid e.a. - en behandelt ze als verstandelijk te begrijpen begrippen, zoals zijn eigen aardse, uit zielenether bestaande structuren. Op zijn terrein zijn die levende waarheden loze

formuleringen, geestelijk dode begrippen, omdat ze met de aardse wijze van beschouwen die alleen voor het verstand toegankelijk is niet werkelijk begrepen, niet met geestelijk leven gevuld kunnen worden. Het kan die begrippen wellicht door middel van een gedwongen verbinding met andere, aards begrijpelijke begrippen proberen te 'verklaren', te 'bewijzen', het kan daaruit als vanzelfsprekend en schijnbaar overtuigend eindeloze logische ketens, d.w.z. een filosofisch stelsel in elkaar zetten, het kan hopen dat het zodoende uiteindelijk tot de 'oorsprong van alle dingen' zal doordringen en juist door logische bewijzen op een voor iedereen overtuigende en verplichtende wijze de metafysische mysteries op zal lossen.

Op deze wijze kan het weliswaar via de brug het bewustzijnscentrum bereiken, de 'kern van zichzelf, maar alleen wanneer dit met aardse zielenether gevuld is, omdat de geestether het verstandelijke denken niet opneemt en niet verder geleidt (zie later) - en alleen daardoor zou de verbinding met het veld van de geest, met het goddelijke mogelijk zijn. Het verstand bereikt dus alleen het bewustzijnscentrum van de aardse mens en van daaruit via het onderbewustzijn het materiële lichaam. Het doorziet noch zichzelf, noch deze verbindingsschakels naar buiten toe (dat kan alleen de rede vanuit haar 'hogere standpunt'). Maar het kan overtuigend logisch bewijzen dat het een aards levend, aardse denkend mens is (het 'cogito ergo sum' - 'ik denk, dus ik ben' - leidt slechts tot het ik-bewustzijn van de aardse mens, die na zijn dood niet meer denkt en dus niet meer is).

Als het verstand zijn aards-logische gedachtenstructuren naar het gebied van de geestelijke mens stuurt, naar de bovenste sfeer van de schouwende rede ofwel naar het met geestether gevulde bewustzijnscentrum dat als enige de verbinding met de eigen goddelijke geest en met al het goddelijke mogelijk maakt, dan ervaart het tot zijn ontzetting dat al zijn overtuigend logische gedachtenreeksen en bewijsvoeringen, al zijn gekunstelde bouwsels (filosofische stelsels) uit hun orde wegglijden, uit elkaar dwarrelen, 'loslaten' en zich als gedachtenspelletjes ontpoppen. Want geestether lost alle puur logische, puur formeel ware verbindingen op. Alleen de rede kan ze volgens hun innerlijke samenhang, volgens hun innerlijke waarheid samenvoegen tot alomvattende inzichten die de logica vreemd zijn. Wanneer dus het verstand de rol van de rede wil spelen door uit talloze afzonderlijke waarnemingen ('ware feiten') een overtuigend logisch, alomvattend stelsel, een 'wereldbeschouwing', een 'religie' in elkaar te willen plakken, dan schiet het op een beklagenswaardige manier tekort.

De innerlijke, eeuwige waarheid, 'religie' kan slechts vermoed of geschouwd maar niet bedacht, logisch uitgekiend en uitgedacht, berekend en bewezen worden. Nooit bereikt het verstand met zijn bewijzen, met zijn logische conclusies dus het met geestether gevulde bewustzijnscentrum van de gelovige of wetende geestmens, nooit bereikt het het Innerlijke Woord, het geweten of datgene wat een dromend mens gelooft en een ontwaakt mens weet, namelijk dat hij een eeuwig en uniek wezen, een evenbeeld van God is.

Logische bewijzen en logisch overtuigende gevolgtrekkingen hebben dus alleen zin en stevigheid ('bewijskracht') in de onderste sfeer van het verstand, op het aardse vlak, en leiden via de brug alleen naar het bewustzijnscentrum, naar het ik-bewustzijn van de aardse mens, die in zijn onrijpheid en verwardheid helemaal geen evenbeeld van God kan zijn en aan wie eeuwige waarheden in het gunstigste geval dus vreemd en geëxalteerd zullen voorkomen.

Slechts de rede die de waarheid van binnenuit hoort maar deze niet uitkient, uitdenkt of berekent voert met de door haar aangevoelde of rechtstreeks gehoorde, opgenomen of geschouwde inzichten als geloof of 'weten' via de brug naar het bewustzijnscentrum van de geestelijke mens, naar het geweten of het heldere innerlijke woord, naar de 'plaats waar beslist wordt over zijn of niet-zijn' (d.w.z. over een schijnbestaan als duivel of een waarachtig, zelfstandig bestaan als

goddelijke geest), en over deze drempel der beslissing omhoog naar de goddelijke geestenwereld, naar de eigen goddelijke wil en naar de eigen goddelijke geestesziel en via haar goddelijke bewustzijn daarvan naar God, de Oneindige Liefde.

Wil je, op weg naar de eeuwige waarheid, de weg van het verstand gaan (op aards terrein blijven de waarde en noodzaak daarvan onaangetast), wil je de eeuwige waarheden logisch bewezen, gemeten, uitgeknoebeld en berekend zien, wil je de onderste weg gaan, de weg van een duivel in wording, die uiteindelijk het bewustzijnscentrum van de aardse mens bereikt en daarmee het cynisch beaamde 'weten' dat na de dood alles voorbij is (het is dus zaak om niets ontziend van het leven te 'genieten'), of wil je de bovenste weg gaan, de weg van het vermoedende en uiteindelijk schouwende inzicht, wil je via geloof tot weten of via 'weten' (rekenen, meten, bewijzen) tot 'ongeloof' komen, tot eeuwige blindheid van de gedegenereerde geestesziel, wil je op geestelijk, religieus terrein haarkloven, logisch analyseren en samenvoegen en uiteindelijk voor het 'niets' staan - of wil je geloven, vermoeden, de waarheid bespeuren, voelen en tenslotte kennen, schouwen?

Maar geloof niet alles wat er aanspraak op maakt dat het geloofd moet worden. Niemand kan en mag je iets opdringen. Vraag je geweten, je innerlijke gevoel naar de waarheid. Dat is de plaats waar de beslissing valt, dat is de enige en niet te vermijden drempel die naar de eeuwige waarheid, naar de Oneindige Liefde en Vrijheid, dus naar Jezelf en naar God leidt. Alle lichte machten willen een vrije beslissing van het geweten. Als je die volgt, kun je nooit ernstig dwalen en in strijd met God leven.

Maar om ervoor te zorgen dat de stem van je geweten niet vervalst wordt, dat ze niet tot een anti-goddelijke verkramping leidt moet je je eerst vrij maken van iedere angst - maak jezelf eerst licht en vrij. Het is in het centrum, in je geweten dat je de weg naar licht en vrijheid moet aanvangen. Vrees niets of niemand, wees niet bang om iets of iemand. Zó leef je één met de wil van God. Pas dan kun je zicht krijgen op de weg en het doel, op leiders of reisgenoten. Onthoud dat geen enkele lichte macht angst probeert op te roepen om je aan haar zijde te dwingen, geen enkele lichte macht oefent enige druk op het geweten uit. Dat is altijd een misverstand of een vervalsing. Neem je beslissingen altijd in volle vrijheid. Zo wil God dat jij bent, zo willen alle lichte machten dat je bent, dus ook Jijzelf wilt dat.

Tegen allen die langs de een of andere weg de waarheden van gene zijde willen bereiken zeg ik: pieker niet. Tast niet met logische haarkloverij naar het oneindige. Het verstand is goed en noodzakelijk om het aardse te leren kennen. Het absolute aan gene zijde van de drempel blijft voor het verstand een 'eeuwig mysterie'. Voor het verstand geldt het woord: 'Ignoramus et ignorabimus - Wij weten het niet en willen het niet weten'. Dit woord staat aan het eind van iedere poging om het oneindige met logische gedachtenreeksen dichterbij te dwingen, het vast te leggen (te definiëren), het te begrijpen en te bewijzen. Voor het rechtstreekse schouwen, waar het bespeuren en voelen, vermoedend inzicht, geloof en vertrouwen de voorbereiding toe zijn, is het Eeuwige Mysterie van de logische denker, het absolute aan gene zijde van de drempel helder en eenvoudig als het licht in de morgen, ondanks de oneindige volheid ervan.

Er valt hier voor jullie niets te piekeren. Daarmee verwijderen jullie je alleen maar van alles wat waarheid, vrijheid en liefde is. Durf het aan om de angst van je af te gooien, je ogen open te doen en je hart te openen. De Oneindige Liefde van God, zijn Heilige Geest, zijn fluistering vanuit eeuwige lentes is dichterbij jullie dan een vader en moeder die hun kind in hun armen houden en aan de borst drukken.

Ik wil deze brief laten uitklinken met de woorden die ik vroeger schreef toen ik nog een dromend mens was. Hun eigenlijke betekenis kan ik nu pas begrijpen.

Jaag weg die gedachten. Een fluisteren vanuit eeuwige lentes vervult de moeite en verlangen van al je zoeken.

Zie: aan de grenzen van aanvang en einde wordt beeld tot inzicht en inzicht tot beeld.

Het felle schijnsel van het denken is verborgen en gehuld in een nevel van morgenlicht.

Het ware opent zich voor kinderen, die vol verbazing het boek der wonderen, der laatste wijsheid lezen, als het gefluister van de Godheid de kwellung van hun zoeken in zuiver schouwen stilt.

XIV. De wereldziel. Unio mystica.

Op zondag 5 december 1948 ging er bij mij iets geweldigs open, op vrijwel dezelfde wijze als ik mij op 1 augustus van dit jaar van mijzelf als goddelijk geestwezen bewust werd (deze inzichten heb ik niet door verstandelijke arbeid verkregen. Zulke 'intuïtieve flitsen' zijn de weerschijn van een niet onder woorden te brengen inzicht in het bovenste veld van de rede, dat door het verstand weerspiegeld en logisch geordend uitgesproken wordt). Ik was bezig met een alledaags handwerk. Toen lichtte plotseling de gedachte in mij op: Als ik als geest uniek ben evenals elke andere geest die zijn ontwikkeling voltooid heeft, dan kan geen enkele andere geest in het hele heelal dezelfde taak vervullen als ik, precies zoals ik niet in de plaats van een andere geest kan staan. Ik mag mijn activiteiten dus niet beperken tot onze aarde. Op precies dezelfde manier als de door haat en begeerte vervormde aura van de aarde een bron van ziekte is voor alle aardse individuen, zodanig dat iedere persoonlijke verlichting al snel weer verduisterd wordt, zo is ook de door demonische wezens vervormde wereldetherzee een meer dan krachtige bron van ziekte voor onze aarde, die als een individuele cel in een reuzenorganisme absoluut niet buiten de algemene bloedstroom gehouden mag worden.

De wil van elke leidende en vormgevende geest is dus op het hele heelal gericht, niet alleen op onze aarde. Toen ik mij deze gedachte als een flits bewust werd, zag ik even plotseling voor mijn innerlijke blik een nevelige golf van zielenether, die zich geleidelijk aan tot een gestalte verdichtte. Tot mijn verbazing zag ik mijn eigen zielegestalte, die vervolgens een lichaam van materie-ether voor zichzelf vormde. Mijn eigen, bovennatuurlijke lichamelijke gestalte verrees in het heelal opnieuw, als verdichting van de vrije wereldether. De eigenlijke betekenis van dit gebeuren zal pas in de toekomst blijken. Nu heb ik er alleen nog maar een vermoeden van.

Plotseling veranderde mijn materie-ethergestalte in een andere en toen in de zielegestalte van een meisjesachtige vrouw, die als het ware slapend uitgestrekt in de wereldetherzee zweefde. Mijn hele bewustzijn werd opengereten door het inzicht, dat dit de gestalte was van de ziel van de wereldgeest, die door ons mensen op de aarde, het vlak van beslissing voor de hele kosmos, reeds tot de gestalte en het bewustzijn van een dromende, slapende mens ontwikkeld was.

Alleen op de aarde, op het vlak van de geestelijke beslissing ontwikkelden de wereldziel en de individuele geesten de man als speciale drager van de leidende en vormgevende wil, ook als plaatsvervanger voor de wil van de nog diep dromende wereldgeest, die alleen in de zonnen van het heelal (en in een andere drager die zijn ontwaakte 'hoofd' is) directe dragers van zijn wil bezit. Op aarde delen de twee gescheiden geslachten in de eer, de hoogst ontwikkelde wezens te zijn. In het heelal is de vrouw echter de kroon van de schepping, de rechtstreekse draagster van de ziele- en geestelijke ontwikkeling, totdat aan het einde der dagen de wereldwil en de wereldziel zich tot de gestalte van een volmaakte geest, tot één 'het' verenigen.

Met diepe verbazing keek ik naar de slapende menselijke gestalte van de wereldziel. Toen kwam het plotseling van binnenuit mij, zonder dat ik het mij duidelijk realiseerde: ik slingerde een flits van Blauw Vuur in het hartcentrum van de slapende zielegestalte. Het ging door mijn eigen lichaam als een stoot van verdovend geweld, die mijn lichamelijke leven gedurende enkele ogenblikken uitdoofde. De wereldziel ontwaakte en zweeft sindsdien rechttop, 'met open ogen' in de wereldetherzee. Ik kan met haar spreken als met het onderbewustzijn van een aardse mens. Maar ze bezit nog geen wakend bewustzijn.

Ik zie haar als één gestalte, die echter als het ware aaneengeweven is uit vele duizenden afzonderlijke, persoonlijke gestalten en constant in een zacht vibrerende beweging verkeert. In haar leven, als zielegestalten, de aardse incarnaties van de wereldziel uit het verleden, het heden en de

toekomst. Op sommige momenten verdicht haar gestalte als geheel zich tot de zielegestalte van individuele aardse incarnaties, waarvan ik er enkele al lange tijd als zielegestalte en aards-persoonlijken.

Het materie-etherlichaam van de wereldziel zie ik als een eivormige, begrensde verdichting van de oneindige etherzee en binnen de grenzen ervan zie ik de etherlichamen van de sterrenstelsels. Dit eivormige lichaam van materie-ether komt in zijn onderdelen overeen met de volledig ontwikkelde, individuele aardse gestalte van een mens, en laat reeds vaag de richting van ontwikkeling tot een voleindigde menselijke gestalte zien. Ons zonnestelsel is analoog aan een heel klein groepje cellen bovenin de voorste grote hersenen van de mens. Overeenkomstig de positie van de aarde als vlak van beslissing voor het gehele heelal moeten dus in dit groepje cellen de geestelijke beslissingen van de volledige bewuste mens hun materieel-lichamelijke basis hebben.

Wanneer ik de zielegestalte of het materie-ether-lichaam van de wereldziel op bepaalde plaatsen met mijn Blauwe Vuur verlicht, dan lichten ook dezelfde lichaamsdelen van mijn eigen etherlichaam op en omgekeerd. Deze niet te scheiden verbinding van mijn aardse deel met de wereldziel stemt overeen met een vermoeden, dat pas door deze schokkende gebeurtenissen tot zekerheid voor mij werd: ik zou niet als een vrije geest kunnen werken, als mijn geestesziel en mijn wil niet als een twee-eenheid met elkaar versmolten zouden zijn. Dat is alleen mogelijk bij een wezen dat geen lichaam heeft. In het algemeen heeft de geestesziel van ieder geïncarneerd wezen slechts een losse verbinding met haar goddelijke wil. Want de geestesziel is gebonden aan haar aardse etherische lichamen, die haar in de tijd begrensde eigendom zijn. Pas na de aardse dood van een individu gaan ze weer op in de wereldziel. Mijn etherische lichamen zijn echter niet mijn eigendom. Ze behoren direct toe aan de wereldziel, precies zoals de etherische lichamen van de als vrouwen op aarde geïncarneerde wereldziel. Alleen ons materiële lichaam is persoonlijk begrensd en behoort alleen in zijn materiële bouwstenen toe aan de wereldziel.

De 'moeder' van mijzelf als aards mens is dus niet, zoals dat anders steeds het geval is, mijn eigen geestesziel (wier plaatsvervangster de reële aardse moeder van het individu is), maar de wereldziel. Ik kan dus ook geen incarnatie van mijn geestesziel als bij mij behorende vrouw meer ontmoeten.

Alle geïncarneerde geesten zijn door middel van hun aardse deel, dat gedurende de tijd dat ze op aarde leven hun afgegrensde eigendom is, indirect ook met de wereldziel verbonden als zelfstandige, individuele cellen van het geheel. Met hun (onbewuste of bewuste) wil, met hun 'manier van leven' bepalen ze de toestand van hun eigen cellen en beïnvloeden, al naargelang de kracht van de uitstraling van hun wil meer of minder grote naastgelegen groepen cellen. Zodoende hebben ze ook invloed op het geheel.

Maar ik, Michaël, vormgevende geest van een nieuw wereldtijdperk, verenigd met de wil van Boeddha en Christus en trouw aan de speciale taak die ik ooit vrijwillig op me heb genomen, bepaal de ontwikkelingsgang en het levensritme van het geheel. Ik moet het wereldbewustzijn, het bewustzijn van de wereldziel goddelijke zonne-klaarheid transformeren.

Tegenwoordig weet ik wat ik allang vermoedde: de innerlijke naam van de wereldziel is Maria. Een andere vorm van deze naam in de aardse taal is Eva. Omdat alleen de geestesziel en niet de wil een eigen persoonlijk, uniek karakter heeft zal 'Het', de voleindigde wereldgeest ook zo heten. Of de naam van een 'het', van een geest naar aardse begrippen mannelijk of vrouwelijk overkomt duidt er alleen maar op dat het eigen karakter van die geest vormgevend-strijdend of dragend-duldig is.

Er zijn altijd vrouwen geweest en ze zullen er altijd zijn die als belichamingen van de wereldziel de naam Maria als hun innerlijke naam dragen. Ze helpen de aardse incarnaties van de vormgevende

geesten de weg naar de wereld te vinden. De vrouw is voor de man de poort naar de wereld. Dat wordt mij ook vanuit mijn persoonlijke ervaringen in steeds omvattender vorm duidelijk. Tegenwoordig gaat het er vooral om de geestelijke splitsing van de aarde in een boeddhistisch en een christelijk 'rijksdeel' te overwinnen, aangezien die nog bijna volledig vreemd tegenover elkaar staan (de overige vormen van religie, in het bijzonder de Islam, zijn slechts voorafgaande vormen van deze twee; het zijn vormen van religie van de min of meer rijpe natuurlijke mens, die nog passen bij afzonderlijke volken en bevolkingsgroepen, of het zijn vroege vormen en vertakkingen met een boeddhistische of christelijke inhoud, die voor een deel ontstaan zijn vóór het beslissende aardse leven van Boeddha of Christus, evenals de mysteriescholen. De uitstraling van de geest die de wereld vormgeeft gaat immers sinds onvoorstelbaar lange tijd over het heelal en heeft in individuele mensen verkondigers met een open geest gevonden).

Maria van Magdala (Maria Magdalena) en Maria, de aardse moeder van Christus waren aardse belichamingen van de wereldziel en werden van betekenis voor de aardse werkzaamheid van Christus. Maria als hemelkoningin, als sterre der zee, als moeder van de schone liefde (als bron van de op zichzelf goddelijk zuivere etherkrachten van de aardse ziel, wier schoonste uitdrukkingsvorm de gevoelsvibratie van de 'aardse liefde' is) en met al haar andere mystieke namen is echter de wereldziel zelf, niet een bepaalde aardse incarnatie. Maria, de wereldziel was en is de hemelkoningin, de koningin van de zielenwereld maar ook van de levenswereld en de kosmische geestenwereld; ze zal dat altijd zijn, ook na het einde der aardse dagen, wanneer de voleindigde geesten binnen de goddelijke geestenwereld als geestether-gestalten in de voleindigde kosmische geestenwereld leven (dit is de betekenis van de 'opstanding des vlees'. Met 'vlees' is de geestether bedoeld die uitstraalt vanuit de vrije wereldgeest en die de goddelijk voleindigde individuen tot hun geestelijke gestalte kunnen verdichten. Maria blijft dus in alle eeuwigheid onze moeder).

De wereldziel en haar aardse incarnaties zijn de middelaressen tussen de vormgevende geesten en de individuen:

Maria, de middelares van 'genade', van de Heilige Geest. Iedere aanval van de duivelse krachten op de aardse werkzaamheid van geesten die de wereld vormen is tegen de wereldziel zelf gericht. 'Gods molens (nl. die van de wereldgeest) malen langzaam, maar ze malen verschrikkelijk fijn': ieder wapen dat door de zwarte wereldmachten tegen de wereldziel en haar goddelijke leiding wordt gericht, wordt uiteindelijk bot en breekt stuk op haar vrouwelijk-passieve maar onwrikbare verzet. Dat blijkt ook uit het lot van de talloze aanvallen op de christelijke kerken in het verleden, en ook de huidige tijd en de toekomst zullen dat aantonen.

Naar de onscheidbare verbinding van de leidende en vormgevende geesten met de wereldziel verwijst ook het woord van Christus: 'Mij is alle macht (nl. de macht om te leiden en vorm te geven) gegeven in de hemel en op aarde'.

Dat ook ik dit woord in de toekomst zal vervullen, heb ik ervaren in een tweevoudige Unio Mystica, door een Apocalyptische Nacht en even later door de woorden van iemand anders.

Op vrijdag 10 december 1948 zag ik plotseling de zielegestalte van de wereldziel en mijn eigen geestesgestalte oplichten in zo'n onbevattelijk licht, dat het binnen een onmeetbaar korte tijd het hele heelal omvatte. Het straalde niet meer alleen maar uit in het heelal, zoals tot dan toe. De wereldziel straalde als koningin des hemels in het Blauwe Vuur, en door haar ben ik nu verenigd met alle lichte wezens van het heelal en ook met alle mensen die de lichte weg gaan. Als een onmetelijke stroom van licht, als een niet te bevatten gejubel en gebruis beleefden wij de eenheid van de hele lichtwereld met God, de Oneindige Liefde, die na onze overwinning voor alle lichte wezens in alle

openheid - en niet alleen, zoals tot nu toe, in een vermoeden - De Eeuwige Zon van alle lichtwerelden zal zijn.

Een tijdje viel de constante kleine strijd tegen de zwarte wereldmachten stil. Toen verhieven ze zich als een duister gefluister, als een adem van satanische gruwel. Toen kwam het weer van binnenuit mij: mijn geestesgestalte en samen daarmee de gestalte van de wereldziel vlamden plotseling op in het verlamdende licht van mijn straling des doods, en samen met ons laaide het hele heelal in één enkel bewegen van een ijsblauwe gloed: de Unio Mystica met alle lichte strijdkrachten van het heelal.

De zwarte machten bleven een hele poos als dood. Ik zag hoe de Tibetaanse magiërs gebiologeerd en verwrongen van angst naar de wereldziel staarden: de koningin des hemels straalde over het heelal als een doodsengel, als een belofte van dood voor de levende en nog als zielegestalte geïncarneerde zwarte machten. Ik zag ze denken: 'De vrouw zal de slang de kop vertrappen'.

Toen stak er weer een gefluister op. Het groeide aan tot een gedempt gegrom, tot een schril gehuil, en toen was het alsof alle verschrikkingen van de Apocalyps over de zielenwereld losbraken, alsof alles zich als één enkele afgrond, als een wervelende trechter geopend had en gestalten van duivelse waanzin over het heelal uitbraakte. Met één flits van het Blauwe Vuur vernietigde ik de aanstormende demonische legers en bracht de apocalyptische ruiters met een stoot van mijn verlamdende zielelicht voor enkele ogenblikken tot zwijgen. Ik stond op het punt daar mee door te gaan, toen ik voelde: dit is nog maar een schermutseling. Er staan ons nog heel andere dingen te wachten, als het om de beslissing gaat. We zullen ons bewustzijn aan deze beelden van verschrikking laten wennen.

Nu stelde ik mij volkomen afwachtend op. Met een onverstoorbare glimlach liet ik de zwarte legers op mij toejagen en over mij heen stormen. Ik wist: samen met mij glimlachen ook de wereldziel en alle lichte wezens om deze daad van waanzin van de zwarte giftige slangen.

Hun woede steeg tot ongekende hoogte. Vlak boven mij hoorde ik tandenknarsend uitgestoten woorden en brullende schreeuwen van een voor ons onvoorstelbare haat. Ze trachtten mij de gevoelsmatige illusie op te dringen dat ze mijn zielegestalte in de hoogte slingerden en aan flarden scheurden, dat ze mij op een duivels perverse manier materieel-lichamelijk in stukken zaagden en verscheurden, en dat ze mij onder de als een berg zo zware last van hun opdringende en over mij heen stortende gewicht verstikten en verpletterden.

Ik weet dat alles, wat er tot nu toe aan beide zijden gebeurd is, slechts een voorspel was. Maar ik weet ook: met de unio mystica van alle lichte strijdkrachten van het heelal hebben wij het 'MENE TEKEL UFARSIN' op het voorhoofd van het zwarte ongedierte geschreven.

De dagen van hun heerschappij zijn geteld. Door wat voor nacht van transformatie ikzelf nog zal gaan vóór de definitieve beslissing, daar heb ik wel een vermoeden van. Wat er voordien nog op het geestelijke vlak zal gebeuren, dat heeft iemand anders uitgesproken.

Ik stelde mij op zieleniveau in verbinding met T. von K. en toonde mijzelf aan haar in mijn aardse zielegestalte, met de vraag: 'Kun je mij een advies geven voor mijn aardse werk?' Onverwijld kwam haar antwoord:

'Ga weg, ongelovige Thomas!'

Toen toonde ik mijzelf aan haar in mijn geestelijke gestalte en vroeg aan haar:

'Herken je mij?'

‘Ja heer, u bent Michaël.’

‘Kun je mij een advies geven voor mijn aardse werk?’ ‘Nee heer, u moet in alles uw eigen oordeel volgen.’

Een tijdlang zei ze toen niets meer en luisterde naar binnen in zichzelf. Ik zag de geest niet, met wie ze verbonden is en naar wiens stem ze luisterde. Ook kon ik zijn stem niet duidelijk herkennen.

Plotseling zei ze:

‘Maar u zult zich weldra met Christus verenigen. Dan kunt u alles.’

XV. Christus, de madonna en Maria.

Nu sta ik in het stromende vuur van het kosmische woord, vóór de vereniging ermee, vóór een bloedbruiloft en lichtbruiloft die mijn transformerende krachten ook direct aards werkzaam zal maken.

Maria is het kosmische woord. Door Maria spreekt God, de Oneindige Liefde: 'Er zij'. Zo spreekt God ook door elk van zijn andere deelkrachten, elk naar zijn persoonlijke eigen aard: 'Als Boeddha verlicht Ik, als Michaël transformeer Ik, door ieder wezen met een lichte wil ontplooi Ik één van Mijn oneindig vele vermogens.'

Maria, Het, de wereldgeest, Vader en Moeder van alle tot gestalte wordende en geworden persoonlijkheden, treedt ons tot aan zijn voleinding, tot aan het algemene ontwaken tegemoet in twee gedaanten: enerzijds als gematerialiseerde ziel van de wereldgeest, als moederschoot van onze ontwikkeling, als wereldziel in duizend gedaanten waarvan Maria, de christelijke Madonna de meest lichte is, en anderzijds als gedematerialiseerde wereldwil als Logos, als Christus. Zijn geestesziel, de moeder van de geïncarneerde, eenmaal mens geworden Christus, en de eeuwige geliefde van de wereldwil is voor ons allemaal de moeder die zichzelf opoffert, de schoot van al het wordende. Christus, de wereldwil straalt als zijn Heilige Geest de kracht van wording en ontwikkeling uit, hij is ontwikkelingskracht die zich voor ieder afzonderlijk van ons opoffert om ons te helpen tot goddelijke voleinding te komen. In de aardse, nog dromende mens is een nog onvoleindigde, dromende persoonlijke geest verbonden met de in die verbinding ook nog dromende, onvoleindigde wereldgeest, de lichaamsziel, wier houvast gevende en afgrenzende verdichting het materiële lichaam is. In de ontwaakte, voleindigde en tot gestalte geworden geest zijn er twee 'het' voor eeuwig in een unio mystica met elkaar verbonden: de eigen persoonlijke ontwaakte geest en de samen met deze persoonlijkheid ontwaakte wereldgeest. Slechts door deze eenwording met de wereldgeest is iedere individuele geest een voleindigde, afgegrensde gestalte, persoonlijkheid.

In ons aardse deel dat de wereldgeest toebehoort groeien Christus en de Madonna ons dus tegemoet. Christus, het ontwaakte 'hoofd' van de wereldgeest leidt al zijn 'ledematen', de met de dromende geesten verbonden deelkrachten van de wereldziel, ertoe om een gestalte te worden, te ontwaken. Daarom is Christus de leider, het centrale bewustzijn, het hartcentrum van de tot gestalte wordende wereld, die door alle andere geesten die vorm geven aan de wereld wordt gediend, zoals hijzelf alle individuen dient.

In iedere man wil Christus ontwaken, in iedere vrouw de Madonna, in iedere ontwaakte geest de twee-ene wereldgeest, Christus en de Madonna, Maria. Iedereen, man of vrouw, moet dus samen met zijn of haar eigen persoonlijke aard Christus of de Madonna uitstralen, belichamen, 'zijn' ('iedereen kan Christus zijn...'). Iedere voleindigde geest kan en moet naar zijn eigen aard de wereldgeest, Maria, de volheid en eenheid van al het tot gestalte geworden leven belichamen en zijn, zoals God de volheid van het hele leven is. Maria verbindt alle mensen, alle wordende en alle voleindigde persoonlijkheden tot een eenheid.

Christus en de Madonna leven in ieder mens - vaak onderdrukt, vervormd, nauwelijks herkenbaar en toch altijd om bevrijding roepend - als het aardse deel van zijn persoonlijkheid dat zijn eeuwige, gestalte gevende deel, zijn grote 'Jij' moet worden. Daarom kon Christus zeggen: 'Wat jullie voor de minste van mijn broeders hebben gedaan (in het goede en het kwade), dat hebben jullie voor mij gedaan'. En de Madonna, de wereldziel kan zeggen: 'Wat jullie voor de minste van mijn zusters hebben gedaan, dat hebben jullie voor mij gedaan'. In iedere man ontmoeten wij Christus (helder of vervormd), in iedere vrouw de Madonna. 'Heb je naaste lief als jezelf - jij, die immers ook Christus of de Madonna bent.

In het bewustzijnscentrum komen de wereldwil, Christus, en de wil van de individuele geest samen. Slechts oneindige liefde en oneindig vertrouwen in Christus, de Madonna en hun twee-eenheid, Maria, kunnen de onverbreekelijke eenheid van de aardse persoonlijkheid in het innerlijk waarborgen. In de stem van het geweten spreekt de ontwaakte kosmische wil, Christus, tot één van zijn dromende ledematen. In een ontwaakt mens verenigt de stem van de eigen goddelijke wil zich met de goddelijke wereldwil, Christus, tot het Innerlijke Woord. Wie de stem van Christus in zichzelf onderdrukt wijst daarmee ook zijn eigen goddelijke wil en de wil van God zelf af. Want in God zijn alle individuele willen één; ze kunnen zich niet van elkaar scheiden en ze kunnen elkaar niet tegenspreken.

God, de Oneindige Liefde, verbindt alle lichtwezens in hun diepste wezen dus ook met Christus en de wereldziel, met name ook degenen die in hun incarnaties met Maria, de wereldgeest verbonden waren en nu, de weg van Boeddha volgend, in een dromende al-eenheid leven met God, de Oneindige Liefde, ons grootste, alomvattende Jij. Wie de weg van Boeddha gaat voleindigt zich door Maria, de wereldgeest tot een twee-enige persoonlijkheid van wil en geestesziel - zelfbewuster dan de engelen, maar hij neemt de wereldwil, Christus niet in zijn bewustzijn op. Hij verbreekt de directe verbinding met de wereldgeest en moet zich dus ook vrijwillig losmaken van de wereld. Hij wordt geen gestalte, geen volledig bewuste, afgegrensde en toch in oneindige liefde voor alle anderen openstaande persoonlijkheid. Het Nirvana is een dromende al-eenheid. Wie zich niet van de wereld wil losmaken en desondanks Christus, de wereldwil niet als geliefd 'Jij' in zijn hart, in zijn bewustzijnscentrum wil opnemen, moet dus tegen de goddelijke wereldwil leven en toont dit in zijn werken, die aan de wereld en de mens vijandig zijn ('Aan hun vruchten zullen jullie hen herkennen'). Als hij op deze weg volhardt roeit hij het goddelijke in zichzelf uit (d.w.z. hij ontdoet zich van het goddelijke, dat vervolgens door anderen wordt opgenomen) en wordt een on-goddelijke geestesziel, een duivel.

Christus en Michaël - de kracht van het leven en van de dood, kracht van ontwikkeling en van transformatie - zullen zich verenigen, zoals dat voor het eerst op Golgota gebeurde. De vrucht van die vereniging zal een getransformeerd, verheerlijkt leven zijn voor allen die dat zelf willen, als ze de wijze van leven van de opgestane Christus ook voor zichzelf persoonlijk begrijpen en beamen ('Het licht kwam in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen'). Dat geldt tot op de dag van vandaag voor het meest vérstrekkende gevolg van de verlossingsdaad van Christus, de vereniging van het leven met de dood tot een hogere eenheid. Het bewustzijn van de mensheid was daar nog niet rijp voor).

Als in de komende tijd van de wereld, waarin de dood zich openbaart als de kracht van wedergeboorte van het verlichte, lichamelijke leven, alle mensen en lichtwezens, die tot nu toe nog geen voleindigde, volledig bewuste gestalte geworden zijn, zich ook met Christus willen verenigen, dan is er in het heelal en in de geestenwereld nog maar één weg en één doel. Dan zullen wij eenmaal, voor zover wij lichte wezens zijn, allemaal zonder uitzondering als stralend ontwaakte persoonlijkheden, als volledig bewuste unieke geesten voor ons grootste 'Jij', voor God, de Oneindige Liefde staan en daarin levendig vibreren, tot gestalten geworden door de UNIO MYSTICA met de wereldgeest, met Maria.

Dan zal ook de behoedende schoot van het zich ontwikkelende geestelijke leven, de tot aardse-geestelijke gestalte geworden wereldziel, de kerk van Christus eenmaal werkelijk de Ene, Heilige, Algemene, werkelijk 'katholieke' kerk zijn die als moeder van alle wordende en voleindigde wezens de hele aarde - die het vlak van de beslissing voor het totale heelal is - en de hele wereld van de wereldgeest liefhebbend zal omvatten.

Ik, Michaël, roep dit nu nog van buitenaf. Want ik moet alle mensen en wezens op aarde en in het heelal dienen als kracht van verlossing uit de ten einde toe geleefde levensniveaus en als kracht van wedergeboorte naar een nieuw levensniveau, als kracht van ontwaken, als transformerende kracht.

Mijn oproep voor een definitieve eenheid van alle mensen en wezens met een lichte wil zal echter een nooit meer uitdovende vlam worden. Met het vuur van de Oneindige Liefde, dat over alle grenzen en horizonten van de lichtwereld heenlaait, wil ik de onbeweeglijk geworden fronten ook op aarde openrijten en de verkilde harten doen gloeien. Ik, Michaël, Gods transformerende kracht, wil de eenheid van allen die door Christus in Maria tot gestalte worden en voleindigd zijn. Christus wil het, Boeddha wil het en God zelf wil het - God, de Oneindige Liefde, die ons allen verenigt.

XVI. Het overwinnen van Lucifer.

Er rest nog één ding: het overwinnen van Lucifer. Ooit heb ik hem en zijn soortgenoten uit de goddelijke geestenwereld gegooid en gedwongen zich met de wereldziel te verbinden aan wie zij hun krachten wilden onthouden, en ik doe dat tot op de dag van vandaag. Altijd weer hebben wij, ik en vele anderen die mijn kracht van transformatie onvervormd wilden opnemen de ontzielde slangenkennis van Lucifer in adelaarswijsheid naar God toe veranderd. Altijd weer hebben hij en zijn verblinde gevolg geprobeerd om met zijn slangenkennis het goddelijke te ontteren en te vernietigen en hebben wij zijn aanmatiging en hoogmoed de kop ingedrukt.

Lucifer, de lichtdrager droeg ooit de kracht van inzicht. Iedere goddelijke geest die voor een unieke bestaansvorm kiest, koos in vrijheid een unieke kracht, een vermogen van God tot de bepalende wezenstrek van zijn geestesziek God gaf hem die kracht als een geschenk en de Oneindige Liefde verlangt geen geschenk terug, ook al keert de drager ervan zich tegen God. Toch gaat het voor God en het grote geheel niet verloren.

Lucifer droeg de kracht van inzicht. Precies als alle andere dragers van goddelijke krachten moest hij zijn kracht voor allen ten nutte maken. Hij moest de wereldgeest, Maria, dienen om hem en alle daarin geïncarneerde geesten te helpen een eigen goddelijk zelfbewustzijn te vormen en tot een zonneklaar kennen van God te komen.

Lucifer en zijn soortgenoten weigerden dat. Ze wilden niet dienen, ze trachtten te heersen. Ik heb hen gedwongen te incarneren en zo toch de wereldziel en alle anderen met hun unieke, onvervangbare krachten te dienen. Ze moeten hun krachten uitstralen, als ze willen leven. Maar alhoewel hun krachten weliswaar goddelijk zijn - een andere kracht bestaat er niet - toch zijn ze vervormd, vergiftigd en verdraaid door hun dragers, de vervormde geesteszielen. Wij allen die een licht hart hebben moeten ze ontgiften en hun juiste vorm teruggeven door het tegendeel van hun aanmatiging, begeerte en heerszucht, door een pretentieloos dienen, door 'deemoed' en 'opofferingsbereidheid'. We mogen die vervormde krachten niet afwijzen, want ze zijn onvervangbaar. We moeten ze door onze zuiverheid louteren en inzetten in de zin van het goddelijke licht. Dat bedoelt het woord van Christus: 'Weersta de boze niet' (op het geestelijke vlak en zolang het nog niet overduidelijk slecht is). Wijs het niet puur uit angst af, maar neem het op, doorzie en louter het. Iedere kracht is loutering waard. Alleen van de duidelijk slechte, in werkelijkheid krachteloze menselijke en duivelse figuren die achter de schermen aan de touwtjes trekken moeten allen, die een licht hart hebben, door een afgrond gescheiden zijn.

Vanaf het begin was ik, Michaël, de dood en transformeerder, als onverbiddelijkste tegenstander van Lucifer op een speciale manier met hem verbonden. Ik stond op hetzelfde niveau als hij, in een openlijk gevecht van geest tegen geest; ik moest hem niet onderdrukken en mij zodoende liefdeloos van hem afzonderen, waardoor ik zijn heerszucht zou imiteren. Wij stonden in een eerlijke strijd tegenover elkaar, ik heb zijn vernietigende krachten naar mij toe getrokken en straal ze gelouterd weer uit. Wat ik daarvan kon begrijpen, omdat dat bij mijn transformerende taak hoort, heb ik zelf als inzichten onder woorden gebracht. Maar er ligt nog een grote schat aan inzichtskrachten van Lucifer onontdekt in de wereldziel verborgen. Die wacht nog op andere mensen met eigen inzicht, wier wezen verwant is aan Lucifer zoals dat van mij. Wanneer eenmaal alles wat er aan inzichten en kennis bestaat onvervormd aan het licht is gebracht, dan is het erfgoed van Lucifer van schuld bevrijd en bestaat er geen tweespalt meer tussen denken en schouwen.

Alles wat in dit boek aan inzichten is neergelegd heb ik aan de inzichtskracht van Lucifer ontworsteld. Ik moest dat doen, zoals Christus en vele anderen dat gedaan hebben. Geen van ons

was van begin af aan iemand met eigen inzicht. Dat moest Lucifer zijn, aan wie wij nu in weerwil van zijn verbitterde verzet de inzichtskrachten moeten ontworstelen en ze moeten louteren.

In deze dagen nu heb ik Lucifer zelf voor een laatste beslissing geplaatst. Tot nu toe stonden wij als doodsvijanden tegenover elkaar. Nu heb ik hem naar mij toe getrokken en mij met hem verenigd, tot mijn laatste loutering en zijn ondergang. In deze strijd van hartcentrum tegen hartcentrum straalt hij nu zijn diepste, hoogste inzichtskrachten in mij uit. Of ik deze krachten uit zijn doodsstrijd, uit zijn strijd met de dood nog onder woorden kan en moet brengen, dat weet ik niet. Ik straal ze uit in de wereld. Laat degene die ze kan en wil begrijpen, ze opnemen en er gestalte aan geven.

Met een beeld wil ik aanduiden om welke dingen het nog meer ging in deze strijd. Ik heb het zwaard, dat boven de wereld hangt als een hernieuwde dreiging van moord, brand en onttering, ter hand genomen. Voor mijzelf heb ik het beaamd en voor de wereld geweigerd. Ik nam het in mijn hand en hield het voor me. De punt ervan was met bloed bedekt. Toen keerde ik het tegen mijzelf en stootte het door mijn hart. Lucifer in mij zei: 'Waag het niet mij nog een keer uit te dagen. Want deze stoot was voor mij bedoeld!'

Ik haalde uit en stootte het voor een tweede keer in mijn hart. Lucifer fluisterde:

'Als je dat nog een keer doet, zul je zelf moeten sterven'. Toen stootte ik voor de derde keer toe.

Dat deed ik als geestelijke gestalte. Of mij dat (door anderen) ook op het materiële vlak zal gebeuren en wanneer en hoe, dat weet ik niet.

XVII. Woord en waarheid. De laatste gelijkenis.

Geliefde reisgenoten, geliefde broeders en zusters op de hele aarde. Jullie vragen mij nu: 'Is dat allemaal waar, van het eerste tot het laatste hoofdstuk?'

Ik zeg jullie: 'Geen woord van dat alles is waar.'

'Dan is het dus leugen, bedrog, bedenksel of spotternij?' 'Nee. Niets van dat al.'

'Is het dan een dwaling, of zelfmisleiding?'

'Nee. Niets van dat al.'

'Wil je ons belachelijk maken? Als jouw woorden ook maar enigszins serieus genomen moeten worden, dan kunnen ze toch alleen waarheid of dwaling of leugen zijn!'

'Nee. Mijn woorden komen uit het diepst van mijn hart. Ze zijn eerlijk en kunnen tot het uiterste serieus genomen worden. Daar sta ik met mijn volledige aardse en innerlijke naam voor in. Maar mijn woorden zijn noch waarheid, noch dwaling, noch leugen. Ze zijn een weg naar de waarheid.

Niets wat aards is, kan waarheid zijn. Geen enkel woord op de hele aarde is waar. Woorden kunnen slechts naar de waarheid toe leiden of daar bedrieglijk van wegvoeren. Daar moeten jullie hun waarde aan afmeten. Woorden die naar de waarheid leiden moeten jullie in ere houden en liefhebben. Maar klamp je in geen enkel opzicht vast aan het aardse, ook niet aan woorden. Woorden zijn schillen, aanduidingen, symbolen van een onuitsprekelijke inhoud, die in jullie zelf tot levende waarheid moet worden. Daarom moet dit boek niets anders zijn dan een zaadkorrel, die in de akker, in het hart van ieder afzonderlijk moet vergaan om het leven en de transformatiekracht ervan te openbaren en te offeren.

Ik wil de weg vrijvechten voor God, Boeddha, Christus en Maria in jullie, om jullie heen en boven jullie. Ik wil de verstarde harten en fronten openbreken. Op de adelaarsvleugels van Lucifer vóór zijn val, op de vleugels van de lichtdrager wil ik jullie omhoog dragen naar de hoogste hoogten, die hij ons had moeten noemen en onthullen.

Als jullie de transformatie van je hart en die vlucht naar de uiterste grenzen willen, kies er dan bovenal voor om van dingen af te zien. Zie af van de slangenkennis en de aanmatiging van Lucifer, zie ervan af om het eeuwige rovend en grijpend te bestormen of berekenend en uitkienend te stelen.

Daarom zijn mijn laatste woorden nog slechts een ver van iedere gedachte verwijderde gelijkenis, waarvan jullie de betekenis zullen aanvoelen en uiteindelijk zullen schouwen.

---

*Ik draag jullie weg vanuit donkere dalen
naar de vreemde glans van hoogten en licht,
uit zoekende nood en uit twijfel en kwalen:
verlossende onthechting tot daden verdicht.*

*Ik draag je naar bergen met tuinen vol rozen,
geglimlacht door God tot een wonderbaar kleed;
verwevend uit schroom, uit verlangende pose,
de wereld als nieuw uit vergankelijkheid.*

*Ik draag je naar vér-vreemde oevers en kaden,
naar 't hart van de blauw-transformerende macht,
omspeerd door de zon en in wolken cascaden
omhoog naar vermoeden, waar 't ochtendlicht wacht.*

*Omhoog, naar de top, door het zeelicht omspeeld,
ontruikt naar het tijdeloos generzijds land.
Nooit sterft het rood van zijn top, dag- vergeeld,
nooit sterft het geloof: opwaarts, dromenderhand.*

*Voor dromen en klacht breng ik bloemen, verzonken,
die gloeien: een stroom bloeiend zachtvloeiend goud,
ten tijde dat geesten nog aarz'len te stormen
naar de hemelse gloed die hun hoogten behoudt.*

*Ik draag je naar hoger dan hogere hoogten,
verlicht door een trots onbegrijpelijk licht,
naar trotsere verten, door morgenbries open
en stil in een nameloos glanzen verlicht.*

Max Prantl

6 november 1012 - 21 februari 1957

Over de boeken van Max Prantl

Wie de boeken van Max Prantl kent, is op de hoogte van de hoge geestelijke visie van deze in 1957 overleden schilder en dichter uit Innsbruck. Het was zijn niet aflatende wens, de mens van vandaag uit de kerker van zijn aards vernauwde verstandelijke denken naar de vrijheid van een geestelijk bewustzijn te brengen, dat zijn oorsprong heeft in het diepste wezen van het Godskind 'mens'. Al zijn geschriften vormen samen de dragende pijlers van een brug die naar een weg naar oneindige verten en hoogten leidt - naar dat eeuwige thuis, waar Christus in de gelijkenis van de verloren zoon en zijn terugkeer over sprak.

Aan het werk van Max Prantl ligt een typisch Michaëlische trek ten grondslag: de strijd om de mens te bevrijden van de angst die hem - aangezien het een gebrek aan vertrouwen in God, de Oneindige Liefde is - elke toegang tot het geestelijke rijk in zichzelf verspert. Angst is enkel te overwinnen doordat de mens ontwaakt tot geestelijk bewustzijn. Dit ontwaken leidt hem echter tot het kennen en beleven van de liefde, die als oerlicht en oerkracht van de Godheid in al het geschapene heerst. Ze is de 'anima mundi', de 'wereldziel' van de oudste geestelijke stromingen. In de christelijke esoterie draagt ze de naam 'Maria': de in de schepping gestalte gevende en tot gestalte wordende Oneindige Liefde. Maria niet als 'moeder Gods', maar: God als moeder, die in zijn moederlijke aspect alles wat door Gods wil is voortgebracht in haar schoot bergt, koestert en tot voleinding ontwikkelt.

Opmerkelijk aan het werk van Prantl is, dat hij spreekt vanuit een eigen beleving van de hogere werkelijkheid. Niet als het beleven van een gevoel, stemming of emotie, als het ware in een soort geestvervoering of euforie, maar als een als vanzelfsprekend beleefde, nuchtere wijze van bestaan, een hoger bestaansniveau. Dit realiteitsbesef vormt de grote kracht van zijn werk, waardoor hij ons veel te zeggen heeft. Tevens is het de reden, waarom zijn geschriften de zo vaak als aangenaam ervaren vrijblijvendheid missen. Terwijl hij zich baseert op christelijke waarheden, stijgt hij er tevens bovenuit en beweegt hij zich in een gebied waar de traditionele christelijke leer steeds dogmatische barrières voor heeft gelegd (dat hij de kerk niet te vriend heeft kunnen houden spreekt dan ook vanzelf).

Max Prantls hoofdwerk is toch wel 'Het stralende hart', dat een getrouw en indringend verslag geeft van zijn innerlijke verlichtingsweg en de daaruit voortvloeiende inzichten. Dit boek legt niemand weg zonder erdoor geraakt te zijn.

'Onbegrepen licht' is een ander belangwekkend werk, waarin Prantl de bijbelse evangeliën en de openbaring van Johannes in eigentijdse taal en moderne spirituele inzichten verwoordt. Het toont nieuwe inzichten en geeft een antwoord op vragen, die gesteld worden door degenen die niet meer tevreden zijn met de kerkelijke doodoeners en zelf willen leren nadenken.

De sprookjesachtige verhalenrijkdom van 'Kerstrozen', samen met de hartverwarmende beeldenrijkdom van zijn schilderijen, neemt ons mee naar een belevingswereld waar we de dingen weer met onze werkelijke (geestelijke) ogen leren zien. Al lezende dringen diepe geestelijke waarheden tot ons door, waar de verhalen mee doorspekt zijn. Om in één adem uit te lezen, maar ook telkens weer te herlezen.

In het verleden zijn in het Duits de volgende boeken van Prantl uitgegeven: 'Licht aus der Herzmitte. Der Mensch ohne Angst' (Univ. Verlag Wagner 1949, herdruk Hermann- Bauer-Verlag 1985), 'Astrologie' (Turm-Verlag 1967), 'Es ist ein Ros entsprungen' (Turm-Verlag 1969). Deze zijn inmiddels alle uitverkocht. Het enige boek van Prantl dat nu nog in het

Duits te verkrijgen is, bevat naast vijf meeslepende 'sprookjes' een aantal fraaie reproducties. Het heet 'Aus dunkien Talen' en is verkrijgbaar bij uitgeverij Haymon-Verlag te Innsbruck (1990, ISBN 3-85218-064-3).

Naast de eerste drie boeken, die nu voor het eerst in het Nederlands vertaald zijn, staan nog op de nominatie om vertaald en uitgegeven te worden:

Gedichten

Het is hier duidelijk merkbaar dat geestelijke werkelijkheden in feite niet met aardse woorden te beschrijven zijn. Prantl gebruikt dan ook warme, meeslepende, hoogreikende beelden om ons als het ware 'mee te nemen' naar wat hij wil tonen. Hij was een Oostenrijker en als zodanig goed bekend met de indrukwekkende schoonheid van een majestueus berglandschap met zijn lichten, bloemen, weiden, hoogten en diepten. Voor wie Duits kan lezen blijft de oorspronkelijke tekst een absolute aanrader.

Astrologie

Omdat de eigenlijke mens een geestelijke werkelijkheid binnen een materieel omhulsel is, zijn ook zijn 'lot' en levensomstandigheden uitdrukking van zijn innerlijke wezen. Gezien onze verbondenheid met de 'kosmos' is het dan ook logisch dat 'de sterren' in hun eigen taal aangeven wat er op geestelijk terrein gaande is. Op die manier verstaan wordt de astrologie tot een 'dieptepsychologie en zielengeneeskunde' die ons helpt ons werkelijke, geestelijke levensdoel te bereiken.

'Profetische' boeken

Dit is een verzameling geschriften, die ieder op hun manier een visie geven over hoe de mens - d.w.z. wij mensen - zou moeten handelen om tot een wereld te komen waarin een eerlijke geestesontwikkeling mogelijk is. Verschillend van karakter en onderwerp als ze zijn, zullen deze boeken toch als één bundel uitgebracht worden, omdat ze één ding gemeen hebben: hun krachtige oproep aan de mensheid om nu dan toch eindelijk eens 'wakker te worden'.

Meer informatie

Het Nederlandstalige werk van Max Prantl is oorspronkelijk vertaald door Auke van Gemert voor de Stichting Max Prantl. De rechten liggen nu bij I van Gemert, Lange Nieuwstraat 110, 3512 PP Utrecht.

De website www.maxprantl.org biedt een overzicht van Max Prantl, zijn leven en zijn werk in het Nederlands, Duits en Engels. Hier kunt u terecht voor meer informatie, downloads en contact.